

«Η Νεογέννη»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. ΤΣΟΛΙΔΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 16.8185

36000

ΑΡ. ΦΥΛ. 21 (124)
22 ΦΕΒΡ. 1941-ΣΤ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ. ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Οδός Λεωχάρους 19
Αριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 34-425
Διευθυντού Συντάξεως 32-094
Τυπογραφείου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Οδός Λεωχάρους 19

Αριθ. Τεύχ. 21-22 Φεβρουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελών και μη
μαθητών μελών
ΕΤΗΣΙΑ (Εσωτερικόν) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αλφ. Άγγλιας 1
Αμερικ. Δολ. 6
Αιγύπτου Αλφ. 1

Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και Ίδιω-
τικού Δικαίου (Δήμος, Κοινότητα),
Σχολικά Έφορεία και Επιχειρήσεις εν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αι συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδουσιασμοῦ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

«Δέματα μᾶς ἦλθον, παιδιά, ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν.»! ἐφώναζαν οἱ φαντᾶροι μας μὲ χαρὰν σήμερον. «Πότε θὰ μοιρασθοῦν;» «Στὸ προακλήτήριο παιδιά».

Πράγματι κατὰ τὰς 2,30 μ. μ. ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ ἀφοῦ ἐλέχθησαν πολλὰ γιὰ τὴν Ε.Ο.Ν., ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν δώρων.

Σὰς βεβαίω ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐδοκίμασα τοιαύτην συγκίνησιν ὅποιαν ἐδοκίμασα κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς διανομῆς.

Οἱ στρατιῶται μας μὲ χαρὰν ἐδέχοντο τὰ δῶρα καὶ ἰδίως τὶς φανέλλες καὶ τὶς κάλτσες.

Τὸ ἐνδιαφέρον σας, σὺν τοῖς ἄλλοις, μᾶς κάνει νὰ λησμονῶμεν τὰς στερήσεις, νὰ ἀψηφῶμεν κάθε κίνδυνον καὶ νὰ πράττωμεν καὶ νὰ θυσιάζωμεν τὰ πάντα,

«Γιὰ τὴν πατρίδα τὴν τρανὴ τὴν πολυαγαπημένην καὶ τρισευ-
[χισμένην].

ΧΑΡΑΛ. Γ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
Τ. Τ. 825 τῇ 24-1-1941.

ΠΛΕΚΟΥΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ

Ἀπὸ γερόντισαν γυναικείας τινος Μονῆς ἐστάλη εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἀπὸ 26ης Δεκεμβρίου 1940 ἡ ἐξῆς ἐπιστολή:

Σεβασμιώτατε,
Εὐσεβῶς ἡ ὑποφαινόμενη σπεύδω νὰ σας πληροφορήσω περὶ τῆς ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν μονῇ συντελουμένης ὅλης ἀπορρώσεως πατριωτικῆς ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις σας. Ὡς τέκνα εὐπειθῆ καὶ ὑπήκοα τῆς τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, πειθαρχοῦσαι εἰς τὰς δι' ἐπανεπιλημμένων ἐγκυκλίων καὶ πατρικῶν σας ἐπιστολῶν δοθείσας εἰς ἡμᾶς προτροπὰς καὶ νοουθεσίας ἐπὶ τῇ ἐκτέλει τῶν τακτικῶν πρῶτας καὶ ἐσπερινὰς δεύσεις καὶ παρακλήσεις μετὰ γονυκλισιῶν, ὡς καὶ μικρὰς ἀγρυπνίας δεόμεναι μετὰ θερμῶν δακρύων διὰ τὴν νίκην τοῦ ἐνδεδούτου στρατοῦ, τοῦ μαχομένου ὑπὲρ Πίστews καὶ ἐλευθερίας, καὶ παρακαλοῦμεν τὸν Πανάγαθον Θεὸν ὑπὲρ τῆς εἰρηνεύσεως τοῦ συμπαντος κόσμου. Ἀλλὰ δὲν ἀκούομεθα, Σεβασμιώτατε, εἰς μόνον αὐτὰ. Αἱ πατρικαὶ σας συμβουλαὶ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ἐκτέλει τῶν ὡς ἀνω καθήκοντος. Μᾶς συνίστατε καὶ νὰ ἐργαζομεθα, ὅσον καὶ ὅπως ἐκάστη δύναται καὶ γνωρίζῃ, λοιπόν, Σεβασμιώτατε πᾶτερ, εἶναι πολὺ συγκινητικὸν τὸ φαινόμενον τὸ παρατηρούμενον ἀπὸ τριμήνου περίπου εἰς τὸ μοναστήριόν σας. Δὲν ἐργαζομεθα μόνον ὅταν δὲν προσευχώμεθα, ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς προσευχῆς μας. Πολλοὶ ἀδελφαί, ἀκροῶμεθα τὰς ἀκολουθίας ὁρθροῦ καὶ ἑσπερινοῦ ἐκ τοῦ παραπλευρώς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ μας πα-

ρεκκλησίῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, πλέκουν, ἄλλαι κατ' ἄλλας ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου γνέθουν, ἄλλαι ξαίνουν μαλλί, τὸ ὅποιον, ζητήσασαι, ἐλάδωμεν ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν. τῆς νήσου μας. Σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀδελφαὶ ἐδώκαμεν ἀπὸ μίαν κουβέρταν διὰ τὸν ἀγωνιζόμενον στρατόν, ἂν καὶ εἰς τὰς περισσοτέρας ἦσαν ὀχι ἀπλῶς χρήσιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖοι. Ἐσκέφθημεν ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ κρυώνωμεν ἡμεῖς ἐδῶ τὴν νύκτα, παρά νὰ παγώνουν τ' ἀδελφια μας ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ προσεφέραμεν τὰ σκεπάσματά μας αὐτὰ μὲ τὴν μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ ἐπλεξαν καὶ πλέκουν πουλόβερ, κάλτσες, γάντια κλπ. Τὸ ἡγουμενίον μας ἔχει μετατραπῇ εἰς ἐργαστήριον πλεκτικῆς...

Ἐστελταμεν μίαν σημαίαν μὲ κεντημένην τὴν Παναγίαν καὶ τὴν κάτωθι εὐχὴν πρὸς τὸν ὑπέρμαχον Στρατηγόν. «Ἀρχιστράτηγ Ὀυράνο καὶ Γῆς, Οὐρανῶν Πλατυτέρα, φρούρει Ἀνακτα, Κυβερνήτην καὶ Στρατόν». Τώρα κεντάται ἀπὸ ἄλλην ἀδελφὴν ἄλλη σημαία μεταξὺ τῆς μὲ τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶναι ἐτοιμὴ καὶ αὐτὴ πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ μέτωπον. Κατεσκευάσαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν χιλιάδας ὅλας φυλάκας γιὰ τοὺς στρατιώτας μας, ἐνθέσασαι εἰς αὐτὰ πολύτιμα ἁγιοτικά στοιχεῖα μὲ διαφόρους ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφὰς καὶ ἐξακολουθοῦμεν, Σεβασμιώτατε, νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ πλέκωμεν.

Μετὰ βαθύτατον σεβασμὸν ἐξαίτουμαι τὰς ἁγίας σας εὐχὰς καὶ διατελῶ ἐλαχίστη ἐν Κυρίῳ δούλη σας.

Ε. Β. ΜΟΝΑΧΗ

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ - ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

... Νὰ εἰσθε ὅλοι κάτω ἥσυχοι, ὅτι τὰ μαχόμενα παιδιά σας καὶ ἀδελφία σας στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας ἐπιτελοῦν τὸ ἱερώτερον τῶν καθήκοντων, τὴν μεγαλυτέραν τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ἁγιωτέραν ἀποστολήν.

Ἐξ ἄλλου ὅτι σεῖς ἡ Ε.Ο.Ν. κάνετε γιὰ μᾶς, τὸ ἀναγνωρίζετε καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Ἐτοὶ μονοακμένοι καὶ ἀποτραβηγμένοι ἀπὸ ἔγνοιες οἰκογενειακές κάνουμε ὅ,τι κάνουμε καὶ ἐλπίζουμε πὼς μὲ τὴ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ σύντομα μὰ πολὺ σύντομα θὰ ξεκαθαρίσωμε μὴ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ ἔχομε μὲ τὸν ἐγκληματικὸν φασισμόν.

Τὰ δῶρα σας-τὰ πήραμε καὶ ἡ χαρὰ μας ἦταν ἀπερίγραπτη. Αὐτὴ εἶναι μὴ πραγματικὴ ἀπόδειξις τῆς πρὸς ἡμᾶς μεγάλης ἀγάπης σας.

Α. Γ. ΔΕΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ
Τ. Τ. 912, Μονὰς 86. Λοχίτης Π. Δ. Ἡλείας

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

... «Ὅλοι οἱ Κερκυραῖοι ἕως σήμε-
ρα εἴμαστε ὑπερήφανοι ὅπου εἴμαστε Ἕλληνες. Ἀπὸ τῶρα εἴμαστε διπλᾶ ὑπερήφανοι, γιὰτὶ εἴμαστε Κερκυ-
ραῖοι...»

Τὸ πληγωμένον μας νησί εἶναι σή-
μερα τὸ σύμβολο τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα
μας. Οἱ γενναῖοι στρατιῶτες ἐκδικοῦν-
ται κάθε ἀνάνδρην καὶ ἀτιμὴν ἐπιθεσί-
τῶν φυγάδων τοῦ μετώπου, ἐπάνω στὰ
ἀνυπεράσπιστα γυναικόπαιδα, ἐπάνω
στὰ βρέφη.

Δὲν θέλω ἐδῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὸ
μῖσος ποὺ ἔχω γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς
πατρίδος μας. Εἶναι ἕνα συναίσθημα
ποὺ ἀσφαλῶς καὶ σὺ αἰσθάνεσαι σάν
καὶ μέ. Θέλω μόνον νὰ σὲ βεβαιώσω
γιὰ μὴ ἀκόμη φορὰ ὅτι ὅλες οἱ Κερ-
κυραιοποῦλες μὲ χτυποκάρδι περιμέ-
νουμε κάθε μέρα νὰ δοῦμε δύο πράγ-
ματα: τὸ χαμὸ τῶν ἐχθρῶν μας καὶ
τὴν νίκη τῆς δικῆς μας.

ΑΓΑΘΗ ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΗΝ

... Καὶ τὸ χωριὸ ποὺ βρίσκεται στὰ ριζὰ
τοῦ βουνοῦ μοιάζει μὲ δολόεκο ἀρνιὸν κοπά-
δι, ἔχει κι' αὐτὸ τὸν δικὸν τὸν πόλεμον. Τὸν πό-
λεμον μὲ τὴ Γῆ. «Ἐσεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες
τῶν μετόπισθεν, ἔχετε καὶ σεῖς τὸν πόλεμον
μὲ τὴν Γῆν» μᾶς λέγει ὁ μεγάλος μας Ἀρχη-
γός. Καὶ βλέπει κανεὶς τοὺς ἥσυχους καὶ κα-
λοκάγαθους κατοίκους τοῦ νᾶ ἀλληλοβοηθοῦν-
ται. Τὰ παιδιά τῆς Νεολαίας βοηθοῦν στίς ἀ-
νάγκες τῶν κατοίκων. Τοὺς σπέρνουν τὰ χω-
ράφια τους καὶ τὰ ὀργάνουν. Οἱ γρηοῦλες, οἱ
γυναῖκες, τὰ κορίτσια, ὅλοι ἐργάζονται. Πλέ-
κουν νύκτα καὶ μέρα μάλλινα γιὰ τὸ στρατό.
Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος βγαίνει θριαμβευτῆς ἀπὸ τὰ
σύννεφα τότε τὶς βλέπει κανεὶς μαζεμένες στὴν
πόρτα κάποιας γειτονίσσας. Ἄλλη πλέκει, ἄ-
λλη γνέθει. Καὶ μετὰ τὸ ἡλιοβασιλεῖμα πη-
γαίνουν ὅλες στὴν ἐκκλησίαν νὰ παρακαλέσουν
τὴ Μεγαλόχαρην νὰ δίνη δύναμιν καὶ θάρρος
σ' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴ
λευτερίαν τῆς Πατρίδος. Τρέχουν οἱ εὐλαβικές
γυναῖκοιλες στὰ ἐξωκκλήσια καὶ παρακαλοῦν
γι' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν στὴν πρώτη γραμμῇ.
Τὰ κορίτσια τῆς Νεολαίας προσφέρουν κι' αὐ-
τὰ ὑπηρεσίες. Κάνουν διαρκῶς ἐράνους καὶ
πλέκουν συνέχεια. «Ὅλοι βοηθοῦν στὸν κάθε
ἐραστο. Μόνοι τους ἔρχονται στὰ γραφεῖα τῆς
Νεολαίας καὶ προσφέρουν ὅ,τι ἔχουν γιὰ τὰ
μαχόμενα παιδιά».

ΛΟΥΛΑ ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ
Μαθήτρια Γυμνασίου Ἀταλάντης
Φαλαγγίτισσα

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ ΝΕΑΝ

Ὑπάρχουν κάποιοι μεγάλοι χαμοί, διὰ τοὺς
ὁποίους τῶν δακρύων ἡ διάρκεια ἀποτελεῖ πα-
ραγνώρισιν τῆς ἀξίας τοῦ ἀπολεσθέντος. Δι'
αὐτό, ὅταν οἱ ἀνεξιχνίαστοι σκοποὶ τῆς Θείας
Βουλῆσεως ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς
ἀνθρωπίνης Κοινωνίας τὴν ὕλικὴν ὑπόστασιν
κάποιου μεγάλου ἐμπνευστοῦ καὶ δημιουργοῦ,
σπεύδουν ἀμέσως νὰ σπογγίσουν τὰ ἐκ τοῦ ἀ-
προσδοκήτου χαμοῦ τοῦ δάκρυα ὁ θαυμασμός
πρὸς τὸ ἔργον του, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν μνήμην
του, ἡ προσήλωσις πρὸς τὰς ἐντολάς του καὶ τὰς
ὑποθήκας του καὶ ἡ πίστις πρὸς ὅ,τι ἐδημιούρ-
γησε. Καὶ ἡ πρώτη θλίψις καὶ ὁ πρῶτος πόνος
γίνονται δύναμις, γίνονται ἀφοσίωσις, γίνονται
ἀπόφασις νὰ ἀκολουθηθῇ πιστῶς ὁ δρόμος, ὃν ἐ-
χάραξεν ὁ ἐκλιπὼν δημιουργὸς καὶ ἐμπνευστής.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς
Ἑθνικῆς Νεολαίας, ἔργου, ἐν ᾧ ἐκδηλοῦνται οἱ
ἐθνικοὶ πόθοι καὶ αἱ ἀναδημιουργικαὶ κατευθύν-
σεις του πρὸς μίαν Ἑλλάδα Νέαν. Μίαν Ἑλλάδα
ἀρρενωπὴν καὶ ἰσχυράν, μίαν Ἑλλάδα ἡνωμένην,
ἡ ὁποία νὰ προκαλῇ τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν θαυ-
μασμόν καὶ νὰ γεμίζῃ τὰς σελίδας τῆς συγχρό-
νου καὶ αὐριανῆς Ἱστορίας μὲ πράξεις τὰς ὁ-
ποίας μόνον οἱ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἰδα-
νικὰ δύνανται νὰ ἐπιτελέσουν.

Διὰ μίαν τοιαύτην ἀπώλειαν, τῶν δακρύων ἡ
συνέχισις ἀποτελεῖ παραγνώρισιν τῆς ἀξίας ἐκεῖ-
νου, τοῦ ὁποίου αἱ Φάλαγγές μας ἐστερήθησαν
τῆς προσωπικῆς παρουσίας, ἀλλὰ καὶ παραγνώ-
ρισιν τῆς σημασίας τοῦ ἔργου καὶ τῶν ἐντολῶν
τοῦ δημιουργοῦ τῶν. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐδη-
μιούργησε τὴν Ἑθνικὴν Νεολαίαν διὰ νὰ σπεύρῃ
ἐν αὐτῇ τὸν ἐθνικὸν σπόρον τῆς ἀρρενωπότητος,
τοῦ θάρρους καὶ τῆς αἰσιοδοξίας. Τοῦ θάρρους
ὅπως ἀντιμετωπίζῃ μετὰ γενναϊότητος πᾶσαν

ἀτυχίαν καὶ τῆς αἰσιοδοξίας διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ
μέλλον. Τὴν ἐδημιούργησεν ἐπὶ θεμελίῳ ἰσχυ-
ρῶν, διότι τὴν ἐφαντάσθη ὑψουμένην εἰς τοὺς
νέους ἑλληνικοὺς αἰῶνας, διότι τὴν ἠθέλησε Νὰ ὦν
ἀκατάλυτον, ἐν ᾧ νὰ διατηρῇται ἄσβεστον τὸ ἐθνι-
κὸν φῶς, τὸ φῶς τὸ ὅποιον τὸ πρῶτον ἐνεπιστεῦθη
εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς σημερινῆς Ἑθνικῆς Νεο-
λαίας, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸ καταθέσουν ἐκεῖ
ζωηρότερον καὶ λαμπρότερον, διὰ νὰ τὸ παρα-
λαμβάνουν ἐκεῖθεν, φωτιζόμενοι καὶ ὁδηγοῦμε-
ναι δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ
τῆς τιμῆς, αἱ ἐπερχόμεναι γενεαί.

Πρὸς ἐκεῖ ἠτένισεν ἡ διάνοια τοῦ δημιουργοῦ
τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας, τῆς ὁποίας αἱ Φάλαγγες
ἐστερήθησαν μὲν τοῦ δημιουργοῦ τῶν, ἀλλὰ πα-
ρέμειναν καὶ θὰ παραμείνουν ἀκλόνητοι καὶ αἰώ-
νιοι οἱ σκοποὶ τῆς, θαλπόμενοι καὶ αὐταὶ καὶ
ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν θερμὴν ἀγάπην τοῦ Ἑθνους, τὴν
Ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως, τὴν Γενικὴν
Ἀρχηγίαν τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου
καὶ τὴν στοργικὴν κηδεμονίαν καὶ ἀγρυπνίαν
ἀντίληψιν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὄντως ἐμπνευσμένη καὶ εὐρυτάτης σημα-
σίας Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Προέδρου τῆς Κυ-
βερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἑθνι-
κῆς Νεολαίας κ. Ἀλεξάνδρου Κοριζῆ δὲν ἀπο-
τελεῖ μόνον ἀναγνώρισιν τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀπο-
στολῆς τῶν Ἑθνικῶν Φαλαγγῶν μας, ἀλλ' εἶναι
ὑψηλὸν κήρυγμα θάρρους καὶ αἰσιοδοξίας, οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπόδειξις βαθυτάτης πρὸς αὐτὰς
στοργῆς ὅλων τῶν ἰσχυρῶν παραγόντων τῆς Χώ-
ρας, στοργῆς ἡ ὁποία εἶναι, καὶ πρέπει νὰ εἶναι,
ἀξία νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν ποῦ ἀφήκεν ἡ ἐκλι-
πούσα προσωπικότης τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, μὲ
τὰς ἐντολάς καὶ τὰς ὑποθήκας τοῦ ὁποίου θὰ
βαδίσωμεν πρὸς μίαν Ἑλλάδα Νέαν.

* ΜΕΝΕΙ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ *

Είς τὸ ἀπέριτον μνημείον ποὺ ἔχει ἰδρύνει ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πανελλήνων, εἰς τὴν πύλαϊν τῶν παλαιῶν Ἀνακτόρων, πρὸς τὸν πρωτεργάτην τῆς Ἑλληνικῆς ἀναδημιουργίας, τὸν Ἑλληνα στρατιώτην, ὑπάρχουν χαραγμένα καὶ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια, γραμμένα πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἀπὸ τὸν μέγιστον τῶν Ἑλλήνων ἱστορικών: «Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος».

Τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὸ βαθύτατον ἀνθρώπινον, ἀλλὰ καὶ βαθύτατα φιλοσοφημένον νόημα, θὰ ἠμποροῦσαν ν' ἀποδώσουν καὶ σήμερον τὸ αἶσθημα, πὺν πρέπει νὰ δοκιμάζωμεν ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς στιγμὰς τῆς δύνης διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Οἱ ἐπιφανεῖς ἄνδρες πληροῦν τὴν Οἰκουμένην μὲ τὴν δόξαν τῶν, τὴν καλύπτουν μὲ τὴν φήμην τῶν, γίνονται πρότυπον ζωῆς καὶ παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Ἦμπορουν νὰ μὴ ὑπάρχουν κοντὰ μας, ὡς ἔνσαρκος ὑπόστασις, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ὑφίστανται ἀδιακώπως γύρω μας, ὀρθοῦνται εἰς τὴν ζωὴν μᾶς καὶ μᾶς κατευθύνουν εἰς τὰ

βήματά μας μὲ τὸ ἔργον καὶ τὰς πράξεις τῶν. Ἦμπορεῖ εἰς τὰς σκληροτέρας στιγμὰς τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ἑλευθερίαν νὰ ἔπασεν ὁ Μάρκος Μπότοσαρης, ἡ ἡρωϊκὴ του ὁμῶς ζωὴ ὑπῆρξε προτροπὴ πρὸς τοὺς Ἕλληνας μαχητὰς νὰ φανοῦν ἐξ ἴσου ἡρωϊκοὶ καὶ νὰ ἐπιδιώξουν μὲ πείσμαν καὶ θυσίαν τὴν ἑλευθερίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔδωκε τὸ αἷμά του ὁ ἀρχηγός τῶν. Εἰς τὴν μάχην, ὅταν σκοτωθῇ ὁ ἡγούμενος τῆς φάλαγγος, ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχηγίαν ὁ ἀμέσως μετ' αὐτὸν καὶ ἡ φάλαγξ τόσον γενναϊότερα φαίνεται, ὅσον ἡρωϊκώτερον καὶ λαμπρότερον ὑπῆρξε τὸ παράδειγμα ποὺ ἔγραψε μὲ τὸ αἷμά του ὁ ἐπὶ κεφαλῆς.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι αἰώνιοι· ἔρχονται εἰς τὴν γῆν, σταδιοδρομοῦν καὶ φεύγουν ὅταν καὶ ὅπως ὀρίσῃ ἡ Θεία Βούλησις. Ἐκεῖνο ποὺ μένει εἶναι ἡ ἀγαθὴ τῶν μνήμη, τὸ ἔργον τῶν ποὺ θὰ ἔμπνῃ — ὅταν τὸ ἀεῖζῃ — καὶ θὰ ποδηγετῇ. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ κυθερινῆς τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησε τὸ Πανελλήνιον καὶ τοῦ ὁ-

ποίου τὸ ὄνομα ἐνεγράφη ἤδη εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἱστορίας, ὡς σὰρξ φθαρτὴ ὑπέστη τὴν μοιραίαν ἐπιδράσιν τοῦ χρόνου καὶ τῆς ζωῆς. Ἀπέθανεν ἓνα πρῶτ' ἐναποθέτων τὰς ἐλπίδας του εἰς τοὺς Ἕλληνας. Καὶ οἱ πανέλληνες δὲν πρόκειται νὰ διαψεύσουν τὴν πεποίθησίν του, τὴν τελευταίαν ἔκφρασιν τῆς πίστεως τοῦ Κυθερινίου. Ὅταν τὴν 4ην Αὐγούστου ἐλάμβανε τὴν μεγάλην ἀπόφασιν, ἐχάραττε διὰ τὴν Ἑλλάδα μίαν λεωφόρον ποὺ θὰ ἔφερεν εἰς τὴν Δόξαν. Ὅταν τὴν αὐγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἀπήντα τὸ «μολὼν λαβὲ» εἰς τὸν θρασύν του ἐπισκέπτην, ἤρχιζε τὴν ἀνέγερσιν μνημείου, τοῦ ὁποίου τὴν λάμπιν κανεὶς δὲν θὰ σκιάσῃ ποτέ. Ἄν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἀπέθανε σαρκικῶς, ὑφίσταται ὡς ἔργον, ὡς πράξις, ὡς φιλοσοφικὸν νόημα, ὡς ἑλληνικὴ ἀξία. Εἶναι κοντὰ μας, γύρω μας, μᾶς παραστέκει εἰς πᾶσαν στιγμὴν, μᾶς προτρέπει εἰς τὸν ὀραῖον καὶ καλὸν ἀγῶνα ποὺ φέρει εἰς τὸν θρίαμβον καὶ τὸ κλέος.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

μῖας καὶ μόνης Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Τρεῖς αὐθόρμητες ἐκδηλώσεις τοῦ κοινοῦ Ἑλληνικοῦ πατριωτισμοῦ. Τρεῖς αὐτόματες ἐκλάμψεις τῆς ἰδίας ἐσωτερικῆς φωτιᾶς, τῆς φωτιᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ. Μὲ τρεῖς λέξεις: τρία ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα.

Ἀπὸ τὴν μεγάλην στιγμὴν, ποὺ μέσα ἀπὸ τὴν φλογερὴν ψυχὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶχε ἀναβλύσει, ζεστὴ καὶ δυνατὴ, ἡ ἐρῇ φωνὴ τῆς Πατρίδος «σὴκω ἑπ' αὐτῶν, Ἑλληνική Νεολαία!» καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ξεμουδιασμένη, ζωογονημένη, ξαναθρίσκοντας τὸν ἑαυτοῦ τῆς καὶ τῆς δυνάμεως τῆς, σηκώθηκε ὀρθὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ καὶ ἐδάδισε ἐνωμένη τὸν τιμημένο δρόμον ποὺ τῆς ἐχάραξε καὶ τῆς ἀνοίξε. Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην στιγμὴν τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ἔπαυσαν νὰ εἶναι μεμονωμένα ἄτομα, μὲ διαφορετικὴν ὑπόστασιν καὶ διαφορετικὰ ὀνόματα. Ἐγιναν ὅλα ἓνα σύνολο, μὴ κοινὴ καὶ ἀδιαχώριστη ἐνότης, ποὺ καὶ ἂν ἔχη ἓνα ἐνιαῖο ὄνομα — τὸ τιμημένο ὄνομα τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας —, τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι μόνον συμβατικόν, γιὰ τὴν ὅλην αὐτὴν δυνάμιν εἶναι πᾶν τίποτε ἄλλο παρὰ Ἑλλάδα, μὴ νέα Ἑλλάδα, ἀγνή, ὠραία καὶ δυνατὴ.

Ἐτσι, σὰν Ἑλλάδα, χωρὶς ξεχωριστὰς ἀτομικότητες καὶ ὀνόματα, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ μας Φαλαγγίται, τὴν δραματικὴν ἐκείνην ὥρα ποὺ ὁ ἄνδρος καὶ βάρβαρος ἐχθρὸς ἐξολοφονοῦσε τὰ ἄθωα θύματα τοῦ Πειραιῶς, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθήκον τους. Καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος — τὴν ἀπλήν, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγάλην φράσιν! — ἔδωσαν καὶ τὴν ἀγνή καὶ ὠραία ζωὴν τους, ἀνάνυμνα καὶ ἡρωϊκά.

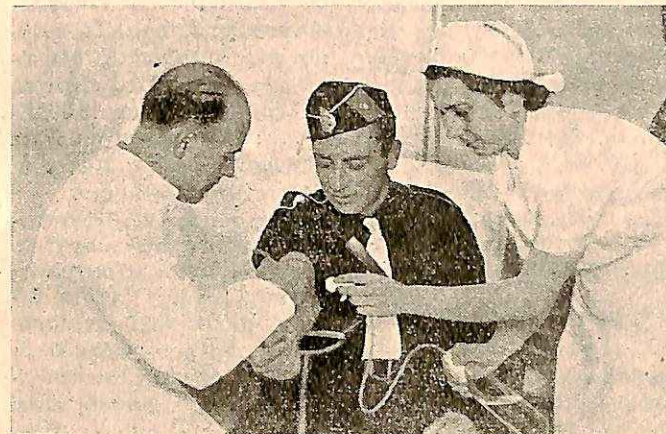
Ἐτσι, σὰν Ἑλλάδα, χωρὶς ξεχωριστὰς ἀτομικότητες καὶ ὀνόματα, ἐξακολουθεῖτε νὰ κάνετε πάντα τὸ καθήκον σας, ἀγαπητοὶ μου Ἑλληνόπουλα. Ὅσοι ἀπὸ σας δὲν μπορεῖτε, ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας σας, νὰ ἔχετε τὸ πρῶτον καὶ τὴν τιμὴν νὰ σταθῇτε, μὲ τὸ ὅπλον στὸ χέρι, δίπλα στοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστὰς μας, γιὰ ν' ἀγωνισθῇτε μαζί τους στὴ γραμμὴν τοῦ πυρός, ἐξακολουθεῖτε νὰ κρατῆτε ὑψωμένην — ὅπλον πανίσχυρον καὶ ἀνίκητον — τὴν ψυχὴν σας καὶ σταθῇτε ἀλύγιστοι καὶ ἀτράνταχτοι σ' ὅλες τῖς γραμμὰς τοῦ Καθήκοντος.

Μ' ἑθνικοὺς χαίρετισμούς
Μελῆς Νικολαΐδης

Τὸ αἷμα μας γιὰ τοὺς σορμειστάς μας

Ἐπάρχει μίαν κλίμαξ ἡρωϊσμοῦ, πού, ὠραία καὶ λαμπρά, ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ φτάνει ὡς τῖς θείες περιοχὰς τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὑψηλοτέρων Ἰδανικῶν. Στὴν κλίμακα αὐτὴν, ὁ προσφέρων τὴν ζωὴν του γιὰ τὴν ὑπεράσπι-

τὸν κάθε νύχτα στὴν Παναγία· θὰ εἶναι ὁ σύζυγος ἀγαπημένης γυναίκας, ποὺ μὲ τὸν ὄνομά του στὰ χεῖλη πλέκει διαρκῶς μάλλινα εἶδη γιὰ ὅλους τοὺς συζύγους καὶ γιὰ ὅλους τοὺς πατέρες ἐκεῖ πάνω· θὰ εἶναι ὁ στοργικὸς γιὸς γέ-

Μέλος τῆς Ε.Ο.Ν. προσφέρει μὲ εὐχαρίστησιν τὸ αἷμα του διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς μας τραυματίας.

σι τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἑλευθερίας τῆς Πατρίδος του σ' ἓνα ἀγῶνα δίκαιον καὶ ἱερὸν κατέχει τὰ πῶν ψηλὰ σκαλοπάτια, αὐτὰ ποὺ καταλήγουν καὶ ἀκουμποῦν στὰ κράσπεδα τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Λίγο πῶν κάτω, μὰ κοντὰ σ' αὐτόν, στέκεται ὁ ἐθελοντὴς αἰμοδότης, ποὺ αὐθόρμητα, πρόθυμα, ἀδίστακτα προτείνει τὸ χέρι του, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ζεστὸ καὶ φρέσκο αἷμα τῆς καρδιάς του καὶ νὰ μεταδοθῇ σὲ μίαν ἄλλην καρδιά ἀδελφικήν, ποὺ ἔχει κουρασθῇ καὶ ἔχει ἀτονήσει δίνοντας τὸ αἷμα τῆς γιὰ τὴν Πατρίδα.

Ἐκεῖ πάνω, μακριά, στὰ τιμημένα πεδία τῶν μαχῶν, ἓνας γενναῖος Πολεμιστὴς μας ἔχει πέσει καὶ ἡ ἀσπρὴ καὶ κρῦα γῆ κοκκινίζει καὶ ζεσταίνεται ἀπὸ τὸ αἷμα του, σὰν νὰ ἐρυθρίθῃ ἀπὸ ντροπὴ καὶ νὰ φλογίζεται ἀπὸ ἀγανακτισμὸν γιὰ τὴν δολοφονικὴν πράξιν τοῦ ἀνάνδρου ἐπιδρομέως. Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς θὰ εἶναι ἴσως ὁ πατέρας προσφιλῶν παιδίων, ποὺ μὲ δάκρυα στὰ μάτια προσεύχονται γι' αὐ-

τὸν καὶ τὸν ἑαυτοῦν τιμημένο νικητὴ πρὶν νὰ κλείσουν γιὰ πάντα τὰ κουρασμένα τους μάτια. Πῶν πολὺ ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ ἄξιος ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος, ὁ ἀλύγιστος φρουρὸς τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἑλευθερίας τῆς, ὁ ὑπέροχος συνεχιστὴς καὶ ἀναδημιουργὸς τῆς δόξης τῆς, τοῦ μεγαλείου τῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, ποὺ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἴσα-ἴσα ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ, ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἡ εὐτυχία ὅλων τῶν ἄλλων — καὶ παιδίων καὶ γυναικῶν καὶ γονέων — ὅλων τῶν παιδίων καὶ ὅλων τῶν γυναικῶν καὶ ὅλων τῶν γονέων τῆς Ἑλλάδος, ὅλων τῶν Ἑλλήνων... Μὰ ὁ πολεμιστὴς ἔχει πέσει καὶ τὸ αἷμα του φεύγει καὶ χάνεται μαζί μὲ τὴν ὠραία καὶ πολύτιμη ζωὴν του.

Τότε ἓνα γερό καὶ δυνατό χέρι τεντώνεται ἀπὸ ὧν κάτω καί, πάνω ἀπὸ ἀποστάσεις καὶ πάνω ἀπὸ βουνά, σχηματίζει ἓνα τεράστιον τόξον, ποὺ συνιδεῖ δυὸ ὑπάρχοντες καὶ συνταυτίζει δυὸ ζωές, καὶ κατανέμει μέσα

τοὺς κοινὸν τὸ αἷμα, κοινὴ τὴν πνοήν, κοινὴ τὴν ψυχὴν. Καὶ ὁ πεσμένος Πολεμιστὴς ἀνασηκώνεται, ὀρθώνεται, ἀτσαλώνεται καὶ πάλι — πατέρας τρυφερός, σύζυγος πιστός, γιὸς στοργικός, καὶ ἄπάνω ἀπ' ὅλα, ἄξιο καὶ τιμημένο παιδί τῆς Πατρίδος.

Τὸ χέρι αὐτό, ποὺ μεταγίγει αἷμα καὶ πνοὴ καὶ ζωογονεῖ τῖς ψυχὰς καὶ ζωοποιεῖ τὰ σώματα, δὲν ἀντλεῖ ἀπλῶς τὰ πολύτιμα αὐτὰ στοιχεῖα ζωῆς ἀπὸ τὰ γερά στήθια ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἱερὰ βάθη τῆς αἰωνίας, τῆς ἀθανάτου καὶ μεγάλης Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Καὶ εἶναι τὸ χέρι τοῦ αἰμοδότη, τὸ χέρι ποὺ ἄτρεμο δώση στοὺς πληγωμένους πολεμιστὰς μας τὸ αἷμα τῆς καρδιάς του. Ἄς εἶναι εὐλογημένο!

Καὶ τὸ χέρι αὐτὸ προτείνεται διαρκῶς, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, ἀπ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς Νεολαίας, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ τέκνα τῆς. Προχθές, σὲ μίαν ὑπέροχον ὁμα-

λέα ἀποφασιστικότητά, τὴν ἀνδρικήν καὶ ἀξιοπρεπεῖα ἐκφράσει τῶν νέων ποὺ περιμένουν τὴν σειράν τους γιὰ τὴν αἰμοδοσίαν. Προσέξτε τὸ ἐκφραστικώτατον χαμόγελο τοῦ ἄλλου, ποὺ ἔχει ἤδη δώσει τὸ αἷμά του μέσα στὴν φιάλη, προσέξτε τὸ φωτεινὸν χαμόγελο τῆς χαρᾶς του, τῆς ἱκανοποιήσεώς του καὶ τῆς ὑπερηφάνειάς του. Θὰ αἰσθανθῇτε βαθύτατα τὸ μεγαλεῖο τῆς νενηαίας προσφοράς καὶ θ' ἀκούσετε μέσας τῆς φωνῆς τῆς ψυχῆς σας νὰ σὰς λέγῃ ὅτι μὲ τέτοια Νεότητά, μὲ τέτοιο Λαὸν ἡ Ἑλλάς μας δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ δοξάζεται καὶ νὰ μεγαλοφυεῖται πάντα καὶ ν' ἀκτινοβολῇ πάντα σ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς φῶς τῆς τιμῆς, τῆς ἑλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ μικρὴ ἐκείνη φιάλη μὲ τὸ αἷμα τοῦ γελαστοῦ Φαλαγγίτου εἶναι μὴ καρδιά, μὴ ζεστὴ, σπαρταριστὴ καρδιά, ποὺ τὴν αἰσθάνεσθε νὰ πάλῃ δυνατὰ καὶ φλογερά, ἡ καρδιά τῆς Ἑλλάδος. Σ' αὐτὴν μεταγί-

Νεὸι τῆς Ε.Ο.Ν. προσφερθέντες ὡς αἰμοδότες ἐξετάζονται ἀπὸ τὸν ἱατρὸν ἂν εἶναι ἱκανοὶ πρὸς τοῦτο.

δικὴ ἐκδήλωσις, ἑκατὸν παιδιὰ τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας ἐπῆγαν ὅλα μαζί στὸν «Εὐαγγελισμόν» καὶ προσέφεραν ὅλα μαζί τὸ αἷμα τους.

Παρακολουθεῖτε στὴς φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύουμε τὴν ἡρεμὴ θέλησιν, τὴν ρωμα-

ζουν τὸ αἷμά τους ὅλοι οἱ γενναῖοι αἰμοδότες. Σ' αὐτὴν μεταδίδεται καὶ κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα ποὺ χύνεται μέσα στὴς φλέβες τῶν πολεμιστῶν μας. Γιατὶ ἡ καρδιά τῶν πολεμιστῶν μας εἶναι ἡ καρδιά τῆς Ἑλλάδος.

Ν.

ΟΙ ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ἀγαπητοὶ μου Φίλοι,

Θὰ γυρίσωμε σήμερα μερικὰς μέρες πίσω γιὰ νὰ κάμουμε μαζί ἓνα προσκύνημα. Θὰ πάμε στὴς 20 Ἰανουαρίου καὶ θὰ θυμηθῶμε τὸν βάρβαρον βομβαρδισμόν τοῦ Πειραιῶς, ὅπου, καθὼς βέβαια θὰ τὸ ξεύρετε, «τρεῖς Φαλαγγίται» εὗρον τὸν θάνατον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, καθ' ἣν στιγμὴν μετέφερον τραυματίας καὶ νοσοκομειακὰ εἶδη.

Ἐτσι ἀνγγεῖλαν τὸν θάνατόν τους οἱ ἐφημερίδες. Χωρὶς τὰ ὀνόματά τους. Ἄν ἐξαιρέση κανεὶς μὴ μόνον ἐφημερίδα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μέρες κατάρθωσε νὰ βρῇ καὶ νὰ δημοσιεύσῃ τὰ τρία ὀνόματα, ὅλες οἱ ἄλλες — καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ περιοδικὸν μας — δὲν τὸ ἐξεώρησαν ἀπαραίτητον ν' ἀναγράψουν καὶ νὰ διατυμπανίσουν τὰ ὀνόματα τῶν γενναίων παιδίων, ποὺ ἀθόρυβα καὶ ἀνώνυμα ἔδωσαν τὴν ζωὴν τους ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος.

Στοὺς λαμπροὺς πίνακες τῆς Δόξης καὶ τῆς Ἀθανασίας, ἀπάνω στοὺς ὁποίους ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία θὰ χαράξῃ αὐρίον μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἀθανάτων νεκρῶν μας, θὰ πάρουν βέβαια τιμητικὴ θέσιν τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν ἡρωϊκῶν παιδίων. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως μᾶς ἀρκεῖ ἡ πράξις τῶν. Διότι ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ ὀρισμένα ὀνόματα, ποὺ ξεχωρίζουν τρία διαφορετικὰ ἄτομα. Ἐδῶ καὶ τὰ τρία παιδιὰ εἶχαν ἓνα κοινὸ ὄνομα, ποὺ ἐκφράζει ὅχι τρεῖς χωριστὰς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ἀλλὰ μίαν κοινὴν καὶ ἀδιαίρετην ψυχὴν, μίαν μοναδικὴν ἰδέαν.

«Τρεῖς Φαλαγγίται». Νὰ τὸ ὄνομά τους! Καὶ ἀρκεῖ αὐτό. Γιατὶ αὐτὸ σημαίνει: τρεῖς γνήσιες μορφές τῆς

Στέφανος

Η Α. Β. Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ὁ Διάδοχος Παῦλος, Γενικός Ἀρχηγός τῆς Ε. Ο. Ν., δὲν παρέλειψε καμμίαν περιστάσιν εἰς τὸ παρελθόν, ὅπως καὶ σήμερον, πού νά μὴ ἐκδηλώσῃ ὅλον τὸ στοργικόν Του ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς προκοπῆς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας τῆς Χώρας. Οἱ συναγωνισταὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸν ἀγῶνά των νά σφουρηλατήσουν μίαν Νεολαίαν, ὥπως τὴν ὠραματίσθη ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, διησθάνθησαν πάντοτε ὡς παραστάτην των τὸν Διάδοχον τοῦ Θεόδου, ὁ Ὁποῖος, διὰ τῆς Ὑψηλῆς Του συμβολῆς, τοὺς ἐθέρμαινε τὰς καρδίας καὶ τοὺς καθίστα τὸ ἔργον των εὐκοπώτερον.

Οἱ Ἕλληνες Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι προσέβλεψαν καὶ προσέβλεπον πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου μετὰ πλήρους ἀφοσιώσεως καὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, διότι ἡ μεγάλη των προσπίθεια ἔχει τεθῇ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Αὐτοῦ προστασίαν.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, εἰς μίαν μεγαλειώδη λακὴν συγκέντρωσιν, ἡ ὁποία ἐπλημύρισε τὸ μεγαλύτερον θέατρον τῆς πόλεως, τὴν ἀνέναντι πλατείαν καὶ τοὺς γύρω δρόμους, ἐξεδηλώθη κατὰ τὸν θερμότερον καὶ ἐντονότερον τρόπον ἡ συμπάθεια, ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ θαυμασμός τοῦ λαοῦ τῆς μακρινῆς χώρας πρὸς τὸν ἑθνικὸν ἀγῶνα τῆς Πατρίδος μας. Ἐνῶ οἱ διασημότεροι πνευματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀργεντινῆς ἀπηύθυναν ὕμνους πρὸς τὸν Ἕλληνα ἡρώεσσαν καὶ τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὁ λαὸς ἐσχημάτισεν αὐθόρμητως διαδηλώσιν, ζητωκραυγάζων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς νίκης τῆς.

Εἰς τὴν Οὐρουγουάην, ἐξ ἄλλου, τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐπαγγελματίας, καθηγητὰς, βιομηχάνους, ἀγρότας καὶ ἐργάτας, ἀπεδέχθη παμπήφει εἰς εἰδικὴν συνεδριάσιν του εἰς τὴν ἀπότιον φόρου τιμῆς εἰς τὸν θαυμαστὸν ἡρώεσσαν τῆς Ἑλλάδος, τὸν καταπλησσοντα ἐκ νέου τὸν κόσμον, τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία συνεχίζει τὰ ἡρωϊκὰ πεπραγμένα τῆς.

Ἡ αὐθόρμητος, ἀνεπιφύλακτος καὶ θερμότης αὐτῆς ἀναγνώρισις τοῦ δικαίου καὶ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Πατρίδος μας, ἡ ὁποία προέρχεται ὄχι ἀπὸ συμβαχούς μας, ἀλλ' ἀπὸ πάσης οὐδετέρας, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦν ἀπὸ μακρὰν καὶ μὲ πλήρη ἀντικειμενικότητα καὶ διαύγειαν τὰ πράγματα, ἱκανοποιεῖ ἰδιαίτερος τὸν Ἕλληνα Λαόν καὶ τὸν συγκινεῖ βαθύτατα.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Ὁ ἀπόδημος Ἕλληνισμός, ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῆς Χώρας, αἱ λαϊκαὶ τάξεις, διὰ τηλεγραφημάτων, ψηφισμάτων καὶ παρουσιάσεων, ἐκδηλοῦν τὴν ἐμπιστοσύνην των πρὸς τὴν νέαν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὸν Πρόεδρόν της καὶ διαβεβαίουν ὅτι μὲ ἀνεπιφύλακτον πειθαρχίαν ἐτάχθησαν παρὰ τὸ πλευρόν του, διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας τὸν ἀναληφθέντα ἀγῶνα. Ὁ κ. Ἀλέξ. Κοριζῆς, ὡς ὁ ἴδιος εἶπεν, ἀπαντῶν εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον, αἰσθάνεται ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίησιν δεχόμενος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος διαβεβαιώσεις περὶ τῆς στερρᾶς ἀποφάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ νὰ συνεχίσῃ μετὰ πείσματος, ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας τὸν ἀγῶνα. Καὶ ἐτόνισεν ὅτι παρόμοιοι ἐκδηλώσεις τὸν ἐμψυχώνουν καὶ τὸν ἐνθαρρύνουν εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἀναληφθέντος ἔργου, τὴν εὐδωσιν τοῦ ὁποῦοι μέχρι τῆς Νίκης θεωρεῖ τὸν πρώτιστον μέλημά του καὶ καθήκον του.

Ὁ Ἕλληνικὸς λαός, ὅταν ἐδέχθη τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐν μέσῳ τῶν κοπετῶν καὶ τῶν θρήνων, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐλιποψύχησεν. Ἦτο βέβαιος ὅτι Βασιλεὺς, Κυβερνήσις, στρατὸς καὶ λαός, μὲ μίαν λέξιν ὅλοι αἱ ἐθνικαὶ δυνάμεις, θὰ ἐχαλύβδωναν τὴν θέλησιν των καὶ τὴν ἀπόφασιν των διὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ μέγα ἑλληνικὸν ἔργον, ἔργον τιμῆς καὶ καθήκοντος τῆς σημερινῆς γενεᾶς ἀπέναντι τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Νεολαίας» ἐξαίρεται ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ σημασία τῆς πρώτης ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλεξάνδρου Κοριζῆ. Ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαίτερος μία φράσις τῆς διαταγῆς αὐτῆς, πού ἀφορᾷ τὴν «ἐπικὴν νεναιότητά των ἐνόπλων μας δυνάμεων» καὶ τὴν Δόξαν, τὰς δάφνας τῆς ὁποίας πλέκουν εἰς στέφανον οἱ γενναῖοι καὶ ἀδόξαστοι πολεμισταὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου. Ὁ κ. Πρωθυπουργός ἐτόνισεν ὅτι τῆς Δόξης αὐτῆς, ἔργου τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν, κληρονόμος παρουσιάζεται ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία, ἡ ἐκπροσωποῦσα τὸ μέλλον καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἔθνους.

Ἡ κληρονομία αὐτῆς τῆς Δόξης, πού κατεκτήθη πλέον, τῆς Νίκης, τῆς τελικῆς Νίκης, πού κατακτᾶται καὶ θὰ κατακτηθῇ ὅπωςδήποτε, καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνη πού ἐπωμίζει ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας βαρυτάτον τὸ φορτίον τῶν ὑποχρεώσεων, τῶν ὑποχρεώσεων διλαδῇ νὰ ἀγωνισθοῦν σήμερον οἱ νέοι μὲ περισσώτερον ὄρεσιν, μὲ μεγαλῆτερον ζήλον, μὲ ἰσχυρότερον θάρρος, μὲ αὐτοπεποίθησιν ἀκράδαντον, μὲ πίστιν ἀδιάπτωτον, μὲ ἀκραφιὴ ἐνθουσιασμόν, διὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ τεράστιον ἔργον τοῦ νὰ μεταδίδουν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τὴν δάδα τοῦ Ἐθνικοῦ φωτός. Εἴμεθα ἀπολύτως ἡσυχοὶ περὶ τούτου. Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία φέρει ἀκόπως τὸ φορτίον τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν. Καὶ θὰ τὰς ἐκπληρώσῃ ὅλας μέχρι κεραίας, ἀκολουθοῦσα τὰς ἐντολὰς Ἐκείνου, πού τῆς ἠνοιξε τὸν δρόμον τῆς πίστεως πρὸς τὰ Ἐθνικὰ ἰδανικά.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ

Τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν., ἡ χρησιμότης τῆς ὁποίας ἐξοφθάλμως ἀπεδείχθη κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου, ἐξεδηλώθη μὲ τὴν αὐξήσιν τῆς ἐτήσιας ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας.

Ἡ ἑλληνικὴ νεότης αἰσθάνεται ἰδιαίτεραν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν Κυβέρνησιν ὁλόκληρον, διὰ τὴν νέαν αὐτὴν, τὴν ἐμπρακτον, ἐκδηλώσιν τῆς κρατικῆς στοργῆς, μὲ τὴν ὁποίαν Κράτος καὶ λαὸς τὴν περιβάλλουν.

Στέφανος

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΗ
ΨΥΧΗ

Ἀπὸ ἐπίσημον ἔκθεσιν ἀνωτέρου Ἰταλοῦ αξιωματικοῦ, εὐρεθεῖσαν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν σύλληψίν του ὡς αἰχμαλώτου, ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον περικοπήν:

«Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ὁ στρατιώτης μας ἀποθαρρύνεται ταχύτατα. Τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας δὲν ὑπάρχει πλέον. Ποῦ εἶναι τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τοῦ Ἑθνους; Πῶς συμβαίνει ὥστε σήμερον ὁ στρατιώτης ν' ἀποδεικνύεται δειλός;».

Πῶς συμβαίνει; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλουστάτη: Διότι ὁ Ἰταλὸς στρατιώτης δὲν ἔχει ψυχὴν. Πάντοτε, βέβαια, ἀλλὰ πολὺ περισσώτερον σήμερον, διότι ὁ ἀγὼν, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἐστειλαν νὰ θυσιασθῇ, εἶναι ἀγὼν χωρὶς ἡθικὸν ἔρεισμα, χωρὶς ὑψηλὸν σκοπὸν, χωρὶς ἀνωτέραν ἰδεολογίαν, ἀλλὰ τούναντίον ἄδικος καὶ ἀνήθικος, ἀποθλέπων μόνον εἰς ἀνόητα καὶ ταπεινὰ κατακτητικὰ σχέδια. Πῶς λοιπὸν ἦτο δυνατόν, καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε ψυχὴ, νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ ὁ ἀγὼν αὐτὸς τὸ ὑπάρχον αἴσθημα τῆς αὐτοθυσίας, νὰ δημιουργήσῃ μέσα της πολεμικὸν μένος;

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰταλὸς στρατιώτης ἀποθαρρύνεται ταχύτατα καὶ διὰ τοῦτο ἡττᾶται καὶ θὰ ἡττᾶται μέχρι τέλους ἀπὸ τὴν αἰωνίαν καὶ ἀθάνατον Ἑλληνικὴν ψυχὴν.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἐνας συγγραφεὺς, ὁμιλῶν περὶ τῆς οἰκονομίας, ἐτόνισεν εἰς κάποιον του βιβλίον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἐξοδεύει ἔστω καὶ μίαν δραχμὴν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του εἶναι εὐτυχής! Ἀντιθέτως, δυστυχὴς θὰ εἶναι ἐκεῖνος πού ἐξοδεύει ὅλα του τὰ εἰσοδήματα καὶ πολὺ δυστυχέστερος ἐκεῖνος πού σπαταλᾷ πέραν αὐτῶν. Καὶ πράγματι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν ἀποταμίευσιν. Καὶ μίαις δραχμῆς οἰκονομία εἶναι πολλάκις σωστική. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄμιν οἱ συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστρια ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Νεολαίας τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1941, ἔτος ΣΤ'

Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι,

Ἐλάθετε ὅλοι γνῶσιν τῆς πρώτης ἡμερησίας Διαταγῆς τῆς Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλεξάνδρου Κοριζῆ, κοινοποιηθείσης σήμερον καὶ ἡσθάνητε καὶ σεῖς, ὅπως ὅλοι μας, τὰς καρδίας σας θερμαινομένας ἀπὸ τὴν στοργικὴν πνοὴν τῶν ἐμπνευσμένων λόγων πού σὰς ἀπευθύνει διὰ πρώτην φοράν ὁ νέος Γενικός Ἐπιθεωρητής.

Καὶ ἀντελήφθητε ὅτι: ἀπὸ τὸν ἀδόκητον θάνατον τοῦ Δημιουργοῦ τῆς ἡ Ε. Ο. Ν. δὲν ἀπέμεινεν ὀρφανή, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν Ὑψηλοῦς Παραστάτας τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν της τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον, καθοδηγητὴν δὲ καὶ ἀντιλήπτορα τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν της.

Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι καὶ Ἐθελονταὶ Ταγμάτων Ἑργασίας,

Ὡς παλαιὸς καὶ ἐγὼ συναγωνιστὴς ἐν τῇ Ε. Ο. Ν., σὰς γνωρίζω καὶ σὰς παρακολουθῶ ἀπὸ τὰ πρῶτα σας βήματα καὶ δὲν διατηρῶ οὔτε τὸν παραμικρὸν δισταγμὸν διὰ τὴν μελλοντικὴν πορείαν σας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀκολουθήσητε, καὶ μαζί σας κι' ἐγώ, τὸν δρόμον πού μᾶς ἐχάραξεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καὶ ὅτι θὰ ἐκτελέσητε πλήρως τὸ καθήκον σας.

Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὑπομνήσω τοὺς τελευταίους λόγους, πού σὰς ἀπηύθυνεν ὁ ἐκλιπὼν Ἀρχηγός καὶ Δημιουργός τῆς Ε. Ο. Ν., ὅταν ἀντιπροσωπεῖα σας τὸν ἐπεσκέφθη πρὸ ἐνὸς ἀκόμῃ μηνὸς διὰ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὰς εὐχὰς σας ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἐορτῇ.

«ΕΥΧΟΜΑΙ, εἶπε, Εἰς τὴν Νεολαίαν ΝΑ ΖΗ Αἰωνία...»

Καὶ σήμερον ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γεν. Ἐπιθεωρητής μας, συνεχίζων τὸ ἔργον Ἐκείνου, βροντοφωνεῖ εἰς τὴν Νεολαίαν ὅτι δὲν ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν διὰ νὰ ἔχῃ τὸν βραχὺν βίον μιᾶς ἀνθρωπίνης γενεᾶς. Ἐδημιουργήθη, διὰ νὰ ζήσει αἰῶνας καὶ νὰ παραδίδῃ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τὴν Δόξαν πού τῆς κληροδοτεῖται καὶ τὴν δάδα τοῦ ἑθνικοῦ φωτός πού ὁδηγεῖ τὸν ἑλληνικὸν λαόν εἰς τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Πρὸ τῶν δύο αὐτῶν ὑποθηκῶν, πρὸ τῶν δύο αὐτῶν φωνῶν πού μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν ὑποχρέωσιν μας νὰ διατηρήσωμεν ἄσβεστον τὴν δάδα τοῦ ἑθνικοῦ φωτός, μὲ σύμβολα τὸν Βασιλέα, τὴν Πατρίδα, τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Οἰκογένειαν, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς ὑποδείξω τὸ καθήκον σας.

Γνωρίζετε ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης, συνδεδεμένη μὲ ἀρρήκτους ψυχικοὺς δεσμοὺς εἰς ἓν ἐνιαῖον σύνολον, μὲ ὁδηγὸν τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ διδάγματα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, μὲ παραστάτας τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Διάδοχον καὶ στοργικὸν κηδεμόνα καὶ ἀντιλήπτορα τὸν Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε. Ο. Ν., θὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον της μὲ τὴν αὐτὴν, ὡς πάντοτε, ἀκατάβλητον ἀποφασιστικότητα, μὲ τὸν αὐτὸν ζήλον, μὲ τὴν αὐτὴν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν καὶ ὡς μικροτέρα ἀδελφὴ τοῦ ἡρωϊκῶς ἀγωνιζομένου εἰς τὴν ξηράν, τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἀέρα ἐνδόξου στρατοῦ μας, θὰ γράψῃ καὶ αὐτὴ ὠραίας καὶ ἐνδόξους σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν μας.

Πιστοὶ εἰς τὰς ὑποθήκας τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὰ Ἐθνικὰ Ἰδανικά, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, εἰς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν μας τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον, πειθαρχοῦντες εἰς τὴν Κυβέρνησιν, θὰ βαδίσωμεν ἐμπρός εἰς τὸν δρόμον πού μᾶς ἐχάραχθη, τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΡΟΥΒΛΗΣ

Συνταγματάρχης Πεζικοῦ

ΤΑ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΧΗΔΟΝΟΣ

535

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣΑ ΜΟΣΧΟΠΟΛΙΣ

Ἡ Μοσχόπολις πού κατέλασαν τὰ μικρόφρα ἑλληνικά στρατεύματα, ἂν δὲν ἐδέχτο ἀλλεπαλλήλους καταστροφάς καὶ δηώσεις, θὰ ἦτο ἀσφαλῶς ἓνα σπουδαῖο πνευματικὸν κέντρον.

Ἀς μὴν ἀναζητήσουμε νὰ βροῦμε ἀκριβῶς τὴν ἀπαρχὴ τῆς ἱστορίας της. Ἡ ἀκμὴ τῆς πάντως συμπίπτει μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος. Κι' ἂς μὴν ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ὀνομασίαν της, ἡ ὁποία ἀρχικῶς ἦταν «Βοσκόπολις», ἀπὸ τοὺς πολλοὺς βοσκοτόπους πού εἶχε. Ἡ ὀνομασία της πάντως «Μοσχόπολις» φαίνεται ὅτι ὀφείλεται στὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, πού τῆς τὴν ἔδωσε γιὰ τὴν γενναία συνεισφορὰ της στὸν ἔρᾳ τοῦ Παναγίου τάφου.

Ἡ Μοσχόπολις στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος εἶχε ἄνω τῶν 50.000 κατοίκων! Ἐκεῖ ἐπᾶνν στοῦ ὁροπέδιο τῶν 1240 μέτρων πού εἶναι κτισμένη κινουῦνται 50.000 σφριγῶντες ἄνθρωποι. Μὲ τί ἀσכולοῦνται; Μὲ τὰ πάντα. Ἡ Μοσχόπολις εἶναι ὁ πνεύμων ὅλης τῆς περιφέρειας αὐτῆς. Εἶναι ὁ κόμβος τῶν συγκοινωνιῶν πρὸς τὴν Ἡπειρο, τὴν Θεσσαλία καὶ τὴ Μακεδονία. Ἐμπόριο ζωηρότατο διεξάγεται ἐκεῖ. Αἱ συναλλαγὰς ὅλης τῆς περιφέρειας εἶναι ζωηρόταται. Αὐτὸ κάνει νὰ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τους, ὁ ὁποῖος φθάνει τὰς 60 χιλιάδας.

Κατὰ τὸ 1750 εἰς τὴν Μοσχόπολιν δαπάναις τῶν πλουσίων της κατοίκων ἱδρύεται ἓνα μεγάλο ὀρφανοτροφεῖον. Τὸ ὀνομάζουν «ὀρφανοδιοικητήριον» καὶ σ' αὐτὸ μέσα συγκεντρώνονται τὰ ὀρφανὰ ὅλης τῆς περιφέρειας. Ἔτσι παράλληλα μὲ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν λειτουργεῖ ἀριστα καὶ ἡ ἀγαθοεργία καὶ λείπει κάθε ἐκδήλωσης ἀθληότητος ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τὴν περιφέρειάν της.

Ἀλλὰ ἐκεῖ κυρίως πού παρουσιάζεται ἡ ζωηροτέρα κίνησις εἶναι τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον. Ἀπὸ τοῦ 1710 ἱδρύεται εἰς τὴν Μοσχόπολιν τυπογραφεῖον. Εἶ-

ναι κάτι τὸ τολμηρὸ καὶ παράδοξο ἂν ληθῇ ὑπ' ὅψιν ὅτι εἶναι τὸ δεύτερον τυπογραφεῖον πού ἱδρύεται εἰς τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμόν. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως. Αὐτὸν ἐμιμήθη ὁ Ἱερομόναχος Γρηγόριος Κωνσταντινίδης ἡ Μοσχόπολις καὶ ἱδρύσας τὸ τυπογραφεῖον τῆς Μοσχόπολεως. Εἰς τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ γίνονται ἀλλεπάλληλες ἐκδόσεις γιὰ νὰ διασποροῦν εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνισμό πού διψᾷ γιὰ ἓνα βιβλίο. Τὰ θρησκευτικὰ βιβλία προτιμῶνται διότι συνδυάζουν τὴν ἐνίσχυσιν τῆς γλώσσης μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Δὲν ὑπάρχει γωνία ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ πού νὰ μὴν κυκλοφοροῦν τὰ βιβλία τοῦ τυπογραφείου τῆς Μοσχόπολεως, πού ἔχουν ὡς σφραγίδα τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν γράφοντα.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν Μοσχόπολιν συγκεντρώνε-

ται καὶ τὸ ἄνθος τῶν μεγάλων Διδασκάλων. Οἱ περισσότεροι μαθηταὶ τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως βρίσκονται εἰς τὴν Μοσχόπολιν, ὅπου ἱδρύουν τὴν «Νέαν Ἀκαδημίαν». Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν αὐτὴν, πού ἀμιλλᾶται τὰς καλλιτέρας εὐρωπαϊκάς, φοιτοῦν μαθηταὶ ἀπ' ὅλην τὴν περιφέρειαν καὶ καθίσταται ἀμέσως ἓνα φυτῶριο γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ μὲ διδασκάλους καὶ μορφωμένους κληρικούς τὸ Πανελλήνιον.

Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1771 ἀρχίζει ἡ τροχιά νὰ βαίνει πρὸς τὴν δύσιν. Τότε καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Ἀλβανούς. Ἀρχίζει παράλληλα καὶ ὁ ἐξισλαμισμὸς τῶν κατοίκων της, τὸν ὁποῖον ἀνακόπτει ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, πού περιφέρεται εἰς ὅλην τὴν ὑπόδουλον Ἑλλάδα καὶ ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ εἰς τὴν θρησκείαν τὸν καταδυναστευόμενον ἀπὸ τοὺς Ἀλβανούς λαό.

Μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21 οἱ Μοσχopolίται ζοῦν μιά μετρία ζωὴ στὴν

μισοκατεστραμμένη πόλιν τους, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀπομείνει ἀκόμη λείψανα ἀπὸ τὰ παλὰ της κλέη. Κυρίως μένουν πλούσιοι οἰκογένεια καὶ ὑφίστανται ἀκόμη αἱ μεγάλαι περιουσίαι τῶν περιλάμπρων ναῶν της. Τότε ὅλα αὐτὰ προσφέρονται διὰ τὸν ἀγῶνα. Πλούσιοι τῆς Μοσχόπολεως, ὅπως ἡ οἰκογένεια Σίνα—τῶν μεγάλων ἑθνικῶν εὐεργετῶν—ἔδωσαν διὰ τὸν ἀγῶνα περιουσίας καὶ τὸν ἐνίσχυσαν οικονομικῶς, ἀφοῦ δὲν μπορούσαν νὰ δώσουν κόσμον πολὺν ἀγωνιστῶν.

Μὰ ἡ ἐπικράτησις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δὲν ἄλλαξε πολὺ τὴν ζωὴν τῶν Μοσχopolιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθησαν τὴν μετρίαν τους ζωὴν. Κυρίως ἡ βιοτεχνία τότε ἀνθεῖ ἐκεῖ καὶ μάλιστα ἡ οἰκιακὴ. Γίνονται τότε περίφημες οἱ «φλοκάτες οἱ Μοσχopolιανές» καὶ κάθε νύφη κολακεύεται μέσα στὴν προῖκα της νὰ ἔχη καὶ μιά Μοσχopolίτικη φλοκάτα.

Ἡ τελευταία καταστροφή πού συνεπλήρωσε τὴν προηγουμένην ἔγινε κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1914 κατὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν αὐτονομίαν τῆς Ἡπείρου. Ἡ Μοσχόπολις τότε κατεστράφη ὁλοσδιόλου καὶ ἔγινε τοιαύτη διαρπαγὴ, ὥστε ἀπὸ τὰ κειμήλιά της ἱδρύθησαν καὶ εἰδικὰ καταστήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπωλήθησαν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ὅλα τὰ κειμήλια πού ἤρπασαν οἱ ἐπιδρομεῖς.

Ἀπὸ τότε ἡ Μοσχόπολις φυτοζωεῖ. Οἱ 50-100 οἰκογένειες πού ἀπέμειναν ζοῦσαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὡς τὴν ἁγία ἐκείνη ἡμέρα πού τὰ μικρὰ ἑλληνικά στρατεύματα τῆς προσέφεραν τὴν ἐλευθερίαν καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν τὴν ὑπόσχεσιν γιὰ μιά νέαν ἐποχὴν ἀνθρωπώσεως.

Κ. Χ. Α.

Οἱ μεγάλες ἩΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Ἡ Ἡπειρος εἶναι ἡ μάνα τῶν πῶν μεγάλων καρδιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτὴ γέννησε καὶ ἀνάθρεψε τ' ἀφανῆ ἐκεῖνα παιδιὰ, πού ἐξεπορεύτηκαν ἀπὸ αὐτὴν σ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ μπόρεσαν δουλεύοντας καὶ οἰκονομώντας ν' ἀναδειχτοῦν οἱ μεγάλες τῆς πατρίδας καρδιές, πού τὰ πάντα ἀφιέρωσαν γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνύψωσιν τῆς δούλης κι' ἐλευθερῆς πατρίδας μας καὶ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ παραμένουν τὰ μετέωρα τῆς Ἑλληνικῆς φιλοπατρίας.

Σὰς προσκαλῶ νὰ κάνουμε ἓνα μικρὸ ταξίδι στὴ χώρα τοῦτῃ τὴν μοναδικὴν τῶν εὐεργετῶν τοῦ Ἑθνους. Βάλετε μὲ τὴ φαντασία σας ὅτι βρίσκαμε στὰ ἑξοκουμένα Γιάννενα μὲ τὴν λίμνη τους. Στραφῆτε ἀπὸ ψηλά καὶ κοιτάξετε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας κατὰ τὸ πέσμιον τοῦ ἡλίου. Οἱ λόγοι αὐτοὶ πού εἶναι σκορπισμένοι καὶ φαίνονται τερπνότατοι στὴν ὄρασι ἔτσι γραμμῇ, ἰδέτε πῶς εἶναι καταστόλιστοι μὲ τὰ κάτασπρα χωριά, πού κατὰ τὴ νοτιά ὑπερνὰ πέφτει ἡ Κόσμηρα καὶ βορεινὰ τὸ Πρωτοπατᾶ. Ἀνάμεσά τους καὶ στὴ γραμμὴ νὰ τὸ Στρυράκι, ἡ Σαδοβίτσα, ἡ Ζέλοβα, ἡ Τζιουντίλα καὶ τὸ Ροδοτόπι μὲ τὸ γλυκὸν τοῦ ὄνομα.

Βορειοδυτικὰ τους ἀπλώνεται τὸ μεγάλο καὶ πανέμορφο ὁροπέδιο, ὅπου εἶναι σκορπισμένα δῶ καὶ κεῖ χωριά σὰν καλαθῆνιες φωλιές γεμάτες μὲ αὐγά. Λέγονται καὶ εἶναι τὰ Γραμμενοχώρια καὶ τὸ πῶν ψηλὸ τους τὸ Γραμμένο.

Πολὺ κοντὰ τους ἀπλώνεται καὶ τὸ Κοκκινόχωμα, τὸ ὁρατὸ χωριουδάκι, πού γύρω του ἀπλώνεται ὁ κάμπος μὲ τὸ κοκκινωπὸ χῶμα, πού κοκκινίζει τὸ χεμῶνα καὶ πρασινίζει τὴν ἀνοιξὶ καὶ χρυσιεῖ τὸ καλοκαίρι. Καὶ παρέκει νὰ ὁ Μεγαλόγγοις καὶ τὸ μοναστήρι τῆς Λυκοσιάνης, καὶ τ' ἄλλα Γραμμενοχώρια στὴ σειρά, ἄλλο μισὴ κι' ἄλλο μίαν ὥρα παράμερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Νὰ ἡ Πογδόρα, ἡ Ἄνω καὶ Κάτω Κοβαλιάνη, τὸ Δελβινάκι, τὸ Σπήλαιο, τὸ Κοκκινόχωμα, ἡ Ἀραχωβίτσα, τὸ Ζευγάρι, ἡ Μόκου, ἡ Κό-

νιτσα, τὸ Περάτι, τὸ Δόβρο, ἡ Τσέργανη, ἡ Βράβορρη καὶ Βαγενίτη καὶ πάντα σὲ μιά εὐχάριστη ράχι τὸ Γραμμένο, πού φαίνεται πῶς ψηλά ἀπ' ὅλα καὶ μπορεῖ κανένας ἀπὸ κεῖ πάνω νὰ χαρῇ τὸ πανέμορφο καὶ πάγκαλο πανόραμα πού μᾶς δίνουν τὰ Γραμμενοχώρια.

Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας θὰ μᾶς ἔκαμνε ὁ δάσκαλός μας—ἂν ζούσαμε μπροστὰ ἀπὸ 70-80 χρόνια—ἀνεβάζοντας στὴν πῶν ψηλὴ κορυφὴ γύρω στὰ Γιάννενα μὲ τὴν Ἀχρουσία λίμνη, ἀπ' ὅπου φαντάζουν σὲ σχῆμα ἄετο, πού τὸ κεφάλι του παραστάνει τὸ φρούριο τῆς λίμνης, ἡ δεξιὰ φτερούγα του τὴ μεγάλη συνοικία πού τὴν λένε Καλοῦ—Τσεσμέ καὶ τὸ κορμί του τὴν ἀγορά, τὴν Μητρόπολιν, καὶ τὰ περίφημα Λιθαρότσια καὶ τέλος ἡ οὐρά του τὶς συνοικίες Ἄνω καὶ Κάτω Λούτζα καὶ Καραβατιᾶ.

Αὐτὸ τὸ πανέμορφο θέαμα καὶ τὸ μαγευτικὸ μπερεῖ νὰ χαρῇ, ὅπως καὶ μπροστὰ ἀπὸ 70-80 χρόνια, ἀνεβαίνοντας ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ Μιτσικελιού κι' ὡς τὶς Λιγκιάδες, στρέφοντας κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμα, βοριὰ καὶ μεσημβρία.

Δὲν εἶχαν ἄδικο οἱ παλαιοὶ καὶ ἀξιοὶ πρόγονοί μας νὰ λένε τὰ μέρη αὐτὰ μὲ τὸ ὄνομα: Ἡλύσια πεδία καὶ νὰ υποθέτουν ὅτι κάπου κεῖ βρίσκεται ὁ παρὰδεισος πού μέσα του ξεκουράζονται οἱ ψυχές τῶν

δικαίων καὶ μετὰ θάνατον εὐφραίνονται.

Τὶ μέρη ἀλήθεια θαυμάστα. Πόσο δοξασμένα καὶ γι' ἄλλους λόγους μὰ καὶ γιὰ τὰ ἀπ' αὐτὰ βγήκαν καὶ δόξασαν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὶς εὐεργεσίες τους αὐτὲς οἱ μεγάλες καρδιές τοῦ Ἑθνους πού κοινὰ τοὺς λέμε: οἱ μεγάλοι εὐεργετες τοῦ Ἑθνους. Καὶ ποῖος δὲν ἔξερει πῶς τὰ Γιάννενα ἔβγαλαν τοὺς Ζωσιμάδες, τὸ Γραμμένο τὸν Καπλάνη, τὸ Ζαγόρι, τοὺς Ριζάρηδες, τὸ Μέτσοβο τὸ Στουρνάρα, τὸν Τσιτσα, καὶ τὸν Ἀθέρωφ, τὸ Λάχοβο τὸν Ἀρσάκη, τὸ Λάμποβο τὸ Ζάππα καὶ τὸ ἑακουστὸ Σοῦλι ὅλους τοὺς μυθικοὺς ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως;

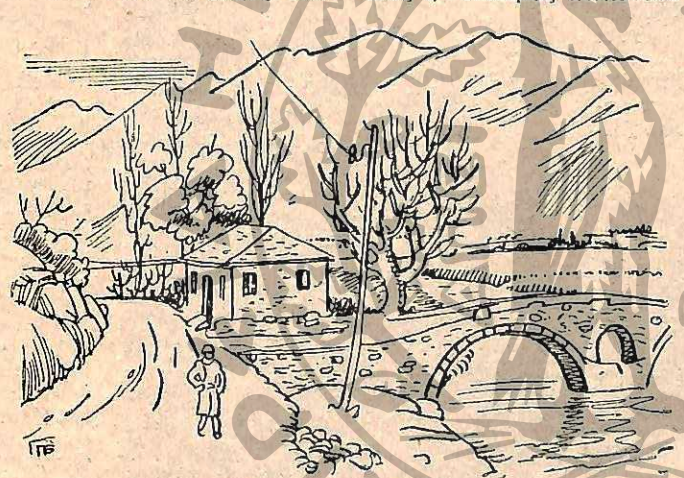
Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φύτρες ἀπὸ ταπεινὰ σπῆτια καὶ οἰκογένειες χωρικές, πέρασαν τὴ ζωὴ τους, ἀπλὴ καὶ κοπιαστικὴ, ὅσο γιὰ νὰ ζοῦν, μπορῶ νὰ πῶ, φτωχικά. Καὶ σὰν κέρδισαν χρήματα πολλὰ, πού ἔγιναν πῶν πολλὰ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ πού ζῆσαν, στὶς εὐεργεσίες τους ἐξώστησαν ἀμέτρητα. Ὅτε μέγαρον ἔχτισαν γιὰ κατοικίες τους, ὅτε ἄλλο τίποτε, πού νὰ δείχνῃ τὴ διάθεσιν τους γιὰ ἐπιδείξεις. Σώζονται μονάχα τὰ μεγάλα τους ἔργα κι' οἱ εὐεργεσίες τους, πού χρησίμευσαν γιὰ ὠφέλεια ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ πνευματικὸ φωτισμὸ τῆς φυλῆς μας. Ἡ πατρίδα τους ἡ Ἡπειρος κυλιότανε

στὴν ἐποχὴ τους μέσα στοῦ σκοτάδι τῆς ἀμαθείας, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σιδερένιο ζυγὸ τῆς τυραννίας. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν ὅλοι νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ πλοῦτῃ τους πρῶτα νὰ φωτίσουν, ὅπως πίστευε καὶ δόξαζε ὁ Μεγάλος Κοραῆς, τὸν Ἑλληνικὸ λαό, κι' ὕστερα νὰ λευτερώσουν τὴν πατρίδα τους.

Ὅταν πρωτοφάνηκε στοῦ Παρίσι ὁ Κοραῆς, ἀμέσως ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐεργετες τοῦ Ἑθνους σ' αὐτὸν στράφηκαν. Οἱ Ζωσιμάδες τοῦδιναν ἄφθονο χρήμα γιὰ νὰ τυπώνται τὰ βιβλία του. Ἐτσι ἀναγεννήθηκε διαδίδοντας ἀδιάκοπα τὸ Γένος. Αὐτοὶ μὲ τὸν Κοραῆ πέτυχαν νὰ φωτίσουν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴ δουλείαν του, νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀξιοσύνην θέσι του καὶ νὰ ριχθῇ στὴν Ἐπανάστασιν γυρεύοντας τὴ λευτερίαν του. Ὁ Κοραῆς, ὁ Βούλγαρης Εὐγένιος, ὁ Θεοτόκης, βγάζοντας τὰ βιβλία τους μὲ τὸ χρῆμα τῶν εὐεργετῶν αὐτῶν, δὲν τοὺς ἐκολλάσαν μὲ γραμμάτια, οὔτε τοὺς μοίραζαν ἐπαίνους ἄλλους, ἀλλὰ στοῦ κάθε βιβλίου σημειῶναν, ὅπως λ. χ. ὁ Κοραῆς: «τὸ βιβλίο τοῦτο βγήκε ἀπὸ φιλότιμη δαπάνη τῶν ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν γιὰ νὰ σπουδάσουν οἱ Ἑλληνες τὴ γλῶσσα τους».

Πόσο μεγάλες καὶ πόσες εἶναι οἱ εὐεργεσίες τῶν ταπεινῶν αὐτῶν ψυχῶν, μὰ μεγάλων καρδιῶν, εἶναι πασίγνωστο καὶ δὲν εἶναι ὥρα ν' ἀπαριθμήσουμε ἐδῶ αὐτὲς. Χρειάζονται μάτια μόνο. Κι' ὁποῖος θέλει μπορεῖ περιερχόμενος τὴν Ἀθήνα μόνο νὰ μετρήσῃ τόσα θαυμάστα καὶ μεγάλα ἔργα τους, πού δὲν προσθαίνει νὰ χαρῇ. Ἀκαδημίες, Μουσεία, Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεῖα, σχολὲς ὅλλες, συλλογὲς σπουδαῖες, κτίρια καὶ κάθε εἶδους πνευματικὰ κέντρα εἶναι τὰ μικρὰ καὶ μεγάλῃ εὐεργετήματά τους, πού τὰ κάμναν ὄχι μόνο γιὰ τὴν Ἡπειρο, μὰ γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, πού τὴν ὠνευρεῖτοσαν λεύτερη καὶ ἀξία νὰ δεχθῇ τὸ βάρος τῆς μεγάλης προγονικῆς κληρονομίας.

Πολύδ. Παπαχριστοδούλου

Ἐνα χάνι στὴν Ἡπειρο.
(Σκίτσο τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Γρηγόρη Τ. Τ. 712)

53.

(Συνέχεια)

* — Διορίζω, είπε, Κυβερνήτη αντιπρόσωπό μου στην απέραντη επαρχία της Σογδιανής τον πολύτιμο συνεργάτη μου και φίλο, τον Στέφανο, το γιό του Φιλίππου, τον άντρα της "Αλκας! Πρωτεύουσά του θα είναι η Σαμαρκάνδη, η ξακουστή πολιτεία.

— Όλοι άρχισαν να χειροκροτούν και να ζητωκραυγάζουν.

— Άξιος! Άξιος! Άξιος! φώναζαν.

Ο Στέφανος όμως χαμήλωσε το κεφάλι.

— Δεν είσαι ευχαριστημένος, Στέφανε; ρώτησε ο Άλέξανδρος.

— Πώς μπορώ να είμαι ευχαριστημένος μακριά σου, ο βασιλιά μου! είπε ο Στέφανος σιγά.

— Δε σε διώχνω από κοντά μου, Στέφανε, είπε ο Άλέξανδρος. Μείνε μαζί μου όσο θέλεις κι' έπειτα πήγαινε στην πρωτεύουσά σου!

— Ευχαριστώ, βασιλιά Άλέξανδρε, έκαμε ο Στέφανος μ' ευγνωμοσύνη. Τώρα είμαι διπλά ευτυχής. Τίποτα περισσότερο δεν πεθύμησα στη ζωή μου.

Έως τα μεσάνυχτα βάσταξε το συμπόσιο του γάμου. Έφτασαν, ήπιαν, ήρθαν χορευτές, χόρευαν, ήρθαν γέροι τραγουδιστές με τη λύρα τους κι' άρχισαν να τραγουδούν λαμπρούς στίχους από την «Ιλιάδα», το έργο έπος του Όμηρου που τόσο το άγαπούσε ο Άλέξανδρος.

Κατά τα μεσάνυχτα ο βασιλιάς σηκώθηκε:

— Αγαπητοί φίλοι και συνεργάτες, είπε, καλά χαρήκαμε στο συμπόσιο του, καλά ευχηθήκαμε το νέο ζευγάρι. Είναι πιά μεσάνυχτα. Καιρός να παραδώσουμε τα σώματά μας στον ύπνο ν' αναπαυθούν οι άγωνες μας άκόμα δεν τελείωσαν πολλή δουλειά μας μένει άκόμα. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι.

Στράφηκε στον καπετάν Νέαρχο. — Αγαπημένε Νέαρχε, είπε, τα ξημερώματα έλα' δέ θα κοιμούμαι. Έχω να σου μιλήσω!

Κ ε φ. 70.

Κατά τα ξημερώματα ο Νέαρχος έμπαινε στη σκηνή του Άλέξανδρου. Ο βασιλιάς κάθονταν στην κλίση του συλλογισμένος. — Όλη τη νύχτα εκείνη δεν είχε κοιμηθ' ένα μεγάλο στέδιο, δύσκολο πολύ, ώριμαζε στο νού του. Είχε ανάγκη να μιλήσει με τον πιστό του ναύαρχο, τον Νέαρχο γι' αυτό, πολύ πριν ξημερώσει, είχε σηκωθεί και τον περίμενε.

Μόλις τον είδε να μπαίνει, τινάχτηκε χαρούμενος.

— Καλώς τον πιστό μου σύντροφο,

είπε. Κάθισε Έχουμε πολλά να πούμε.

Το έδειξε ένα σκαμνί στα πόδια της κλίνης, ο Νέαρχος κάθισε.

— Βασιλιά μου, είπε, σε ακούω. Είμαι στους όρισμούς σου.

Ο Άλέξανδρος σάπασε μια στιγμή βυθισμένος στους λογισμούς του τέλος άνοιξε το στόμα:

— Νέαρχε, είπε, τα κακά μαντάτα τα έμαθες; ο στρατός μου κουράστηκε, δεν άντέχει πιά να προχωρά, χόρτασε από νίκες είμαι άναγκασμένος, αλλοίμονο! να γυρίσω πίσω.

Ο βασιλιάς άναστήναξε. Ο Νέαρχος τον άκουε άμίλητος. Ένοιαζε καλά την άγωνία του Άλέξανδρου και τη μεγάλη του θλίψη αυτός που ήθελε να προχωρήσει άκόμα, να φτάσει ως τα πέρατα της γής, άπόμεινε μόνος, ο στρατός του κουράστηκε, δε θέλει πιά να τον άκολουθήσει. Πόσο θα ύπέφερε η μεγάλη άχόρταξη ψυχής του!

Ο Άλέξανδρος, ύστερα από λίγη σιωπή, εξακολούθησε.

— Είδες τον ποταμό που περνούμε, τον Υδάσπη. Ως τώρα νόμιζα πως ήταν ο ίδιος με τον ποταμό της Αιγύπτου, τον Νείλο. Είχα παρατηρήσει πως κι' οι δυο είχαν στις όχθες τους τα ίδια φυτά και έπλεαν στα νερά τους οι ίδιοι κροκόδειλοι.

Φαντάστηκα λοιπόν πως ο ποταμός τούτος που περνούμε πηγάζει από τα ψηλά βουνά των Ίνδιων, κατεβαίνει στην πεδιάδα, περνά μίαν έκτεταμένη έρημο και φτάνει στην Αίγυπτο κι' εκεί χύνεται στη Μεσόγειο Θάλασσα. Κι' έδω ονομάζεται Υδάσπης, εκεί Νείλος. Έτσι νόμιζα.

Ο Νέαρχος χαμογέλασε.

— Νομίζω βασιλιά μου πως δεν είναι έτσι... είπε.

— Το ξέρω, το ξέρω! έκαμε ο Άλέ-

— Καλώς τον πιστό μου σύντροφο, είπε.

ξανδρος. Τώρα και λίγες μέρες έμαθα την αλήθεια. Ο Υδάσπης χύνεται σ' ένα μεγαλύτερο ποταμό, τον Ίνδο ποταμό, κι' αυτός πάλι χύνεται σ' ένα άγνωστο άκεανό, που δεν είναι καθόλου η Μεσόγειος. Βρίσκεται πολύ μακριά, προς το νότο κι' όχι δυτικά. Η γή είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι φανταζόμουν, Νέαρχε, κι' υπάρχουν άκεανοί και θάλασσες που κανένας ποτέ δεν είδε. Η άνακαλυψη αυτή άναποδογύρισε όλα μου τα σχέδια.

Σάπασε πάλι ο βασιλιάς κι' άκούμπησε το κεφάλι στη ράχη της κλίνης. Το πρόσωπό του ξαφνικά είχε γίνει χλωμό και δυο μεγάλοι γαλάζιοι κύκλοι είχαν σχηματισθ' γύρω από τα μεγάλα μάτια του. Φαίνονταν πολύ κουρασμένος.

Ο Νέαρχος είχε κι' αυτός σκύψει το κεφάλι και συλλογιζόταν. Είχε πολύ μελετήσει ένα παλιόν εξερευνητή, τον Σκύλακα, που τον είχε στείλει ένας βασιλιάς των Περσών να περιπλεύσει τα παράλια των Ίνδιων και να του άναφέρει τί είδε. Κι' αυτός πήρε στόλο μαζί του και έπ'ι πολλούς μήνες έρευνούσε τα μυστηριώδη παράλια της Ασίας κι' όταν γύρισε έγραψε ένα λαμπρό ήμερολόγιο του ταξιδιού του, τον «Περίπλου». Και το ήμερολόγιο αυτό το είχε διαβάσει ο Νέαρχος κι' ήξερε, πολύ πριν από τον Άλέξανδρο, την αλήθεια... Γι' αυτό και χαμογέλασε όταν άκουσε τον Άλέξανδρο να του λέει πως ο Υδάσπης ποταμός χύνεται στη Μεσόγειο θάλασσα.

— Τι σκέπτεσαι; ρώτησε ο βασιλιάς βλέποντας τον ναύαρχό του με σκυμμένο το κεφάλι να σωπιάει.

— Πολλά, βασιλιά μου, άποκρίθηκε ο Νέαρχος. Μά περιμένω πρώτα ν' άκούσω τί άπόφασί πήρες. "Η μήπως άκόμα δεν πήρες καμμιάν άπόφαση;

— Πήρα, άποκρίθηκε ο Άλέξανδρος. Και γι' αυτό σε κάλεσα, να την εκτελέσεις.

Στις διαταγές σου, βασιλιά μου. Άκούω.

— Δυο δρόμοι υπάρχουν για να γυρίσουμε. Να στραφούμε δυτικά και να περάσουμε πίσω όλες τις στεριές που διαθήκαμε και να φτάσουμε στα Σούσα και στα Έκβάτανα, όπου είναι οι νέες πρωτεύουσές μας' αυτός είναι ο ένας δρόμος.

Ο Νέαρχος κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν σου άρέσει, είπε ο Άλέξανδρος χαμογελώντας; μήτε έμένα. Πρώτα πρώτα δεν μου άρέσει να ξανακάνω τον ίδιο δρόμο' έπειτα θα ήθελα κι' όταν άκόμα έπιστρέψω να συναντήσω νέες χώρες και να τις κατακτήσω. Πήρα λοιπόν την άπόφαση να έπιστρέψω από ένα άλλο δρόμο. Μαντεύεις ποιόν;

(Άκολουθεί)

Τι είναι και πως λειτουργούν

Έν άνακωνωθέν του Στρατηγείου άναφέρει: «Επίθεσις ήμετέρων τμημάτων έστέφη υπό έπιτυχίας. Συνελήφθησαν πολλοί αιχμαλώτοι και άφθονον ύλικόν καθώς και αυτόματα όπλα». Και πολλοί διερωτώνται: Τι είναι αυτά τα αυτόματα όπλα;

Έκτός από τα αυτόματα πιστόλια, που είναι τα κοινότερα και περισσότερο γνωστά, υπάρχουν διάφοροι τύποι αυτόματων όπλων, και μεταξύ των πρώτων είναι το μυδραλλιοβόλον.

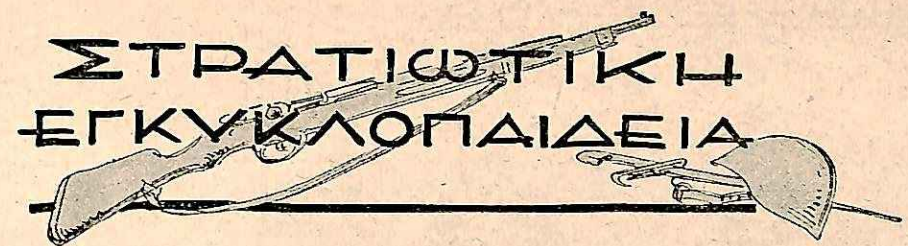
Διά την χρησιμοποίησίν του απαιτούνται συνήθως δύο ή και περισσότεροι άνδρες, κρυπτόμενοι όπισω από ένα πρόχωμα, ή άλλως καμουφλαρισμένοι. Είναι δε το μυδραλλιοβόλον το φοβερότερον και πλέον αποτελεσματικόν από τα αυτόματα όπλα, όταν έννοείται εύρίσκεται εις καλὰς χείρας. Διότι ένα και μόνον άρκει διά να έμποδίση την διάβασιν οιοδήποτε από την άκτίνα της δράσεώς του. Θεωρητικώς, διά να καταστραφή ένα μυδραλλιοβόλον χρειάζεται τηλεβόλον, άρμα μάχης ή άεροπλάνον. Και μόνον οι ήρωϊκοί φαντάροι μας ένεκαινίσαν ένα νέον σύστημα καταλήψεώς του, χρησιμοποιούντες την λόγην κατά των χειριστών του και τα χέρια διά να το καταλάβουν.

Λέγοντες αυτόματων όπλων, έννοούμεν συνήθως το πιστόλι, το όποιον όμως δεν είναι αυτό καθ' έαυτο αυτόματον. Διότι το πιστόλι δεν λειτουργεί αυτόματως, αλλά μόνον γεμίζει. Είναι πάντοτε έτοιμον προς χρήσιν, ή όποια

δυναμίζεται μόνον όταν του πιεσώμεν την σκανδάλην.

Εις το μυδραλλιοβόλον άρκει να κρατήσωμεν πιεσμένην την σκανδάλην, διά να εξακολουθήσῃ να βάλλη, να

ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΟΠΛΑ

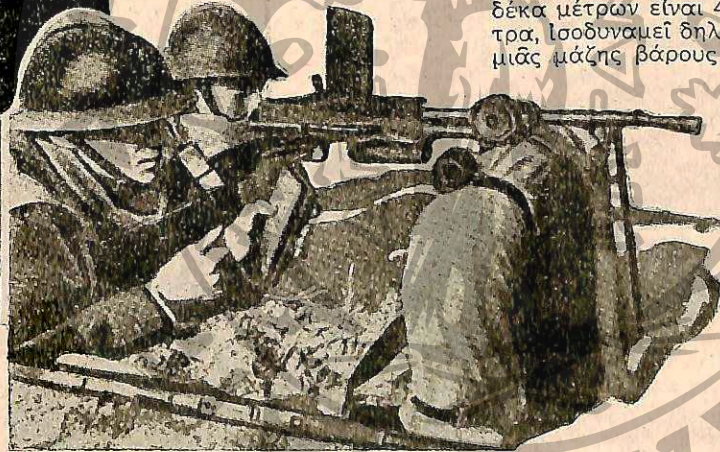
λειτουργή δηλαδή συνεχώς, όπως κάμνει ένα μοτέρ.

Η έξαγωγή του φυσίγγιου που χρησιμοποιήθη, ή εισαγωγή νέου εις την θέσιν του, και το σήκωμα του επικρουστήρος γίνονται όλα αυτόματως, χωρίς ο χειριστής του αυτόματου όπλου να κάμη την παραμικράν κίνησιν. Και τούτο χάρις εις την ένέργειαν μέρους των άερίων που άναπτύσσονται εις κάθε έκτυροσκορήσιν.

Ένα άλλο αυτόματον όπλον, έπίσης αποτελεσματικόν, είναι το όπλο-πολυβόλον, το όποιον, λόγω της εύκολου μεταφοράς του και της αποτελεσματικότητος του πυρός του, θεωρείται σήμερον ως ένα από τα σπουδαιότερα όπλα κάθε συγχρόνου στρατού. Πρό παντός χρησιμοποιείται διά την άμυναν του πυροβολικού έναντίον αιφνιδιαστικών επιθέσεων από έλαφρά μηχανοκινήτους μονάδας.

Είναι έπειτα το λεγόμενον «πολυβόλον της τσέπης», έλαφρότατον, το όποιον λειτουργεί κατά τον έξηξ άπλούστατον τρόπον:

Αυτός που το χειρίζεται κατεβάζει ένα μικρόν μοχλόν, που πιέζεται με ένα μόνον δάκτυλο. Τότε αί σφαίραι φεύγουν ή μία κατόπιν της άλλης, κατά ώρισμένα διαστήματα και άφοδ πιεσθ' ή σκανδάλη. Έάν όμως σηκωθ' ή μοχλός, τότε με την άπλην πίεσιν της σκανδάλης αί σφαίραι άρχίζουν να φεύγουν ή μία κατόπιν της άλλης με καταπληκτικήν ταχύτητα, γίνεται δηλαδή πραγματική ριπή πολυβόλου. Εις την περίπτωσιν αυτήν το όπλον λειτουργεί όπως ακριβώς και το πολυβόλον. Δεν είναι εύκολον να φαντασθ' κανείς την καταστροφήν που ήμπορεί να επιφέρει τούτο όταν γίνεται καλή χρήσις αυτού.

Ο αντίπαλος εάν δεν φονευθ' από τας πρώτας σφαίρας, ασφαλώς θα τραυματισθ', πάντως δε θα τεθ' εκτός μάχης όσον και αν προφυλαχθ'.

Θεωρητικώς το όπλον αυτό ήμπορεί να ρίψη έως 260 σφαίρας κατά λεπτόν. Είπομεν όμως: θεωρητικώς. Διότι τοιαύτη χρήσις δεν γίνεται ποτέ, άφοδ το όπλον θα θερμανθ' τόσον πολύ ώστε θα γίνη άχρηστον προτού περάσῃ το έξηκοστόν δευτερόλεπτον.

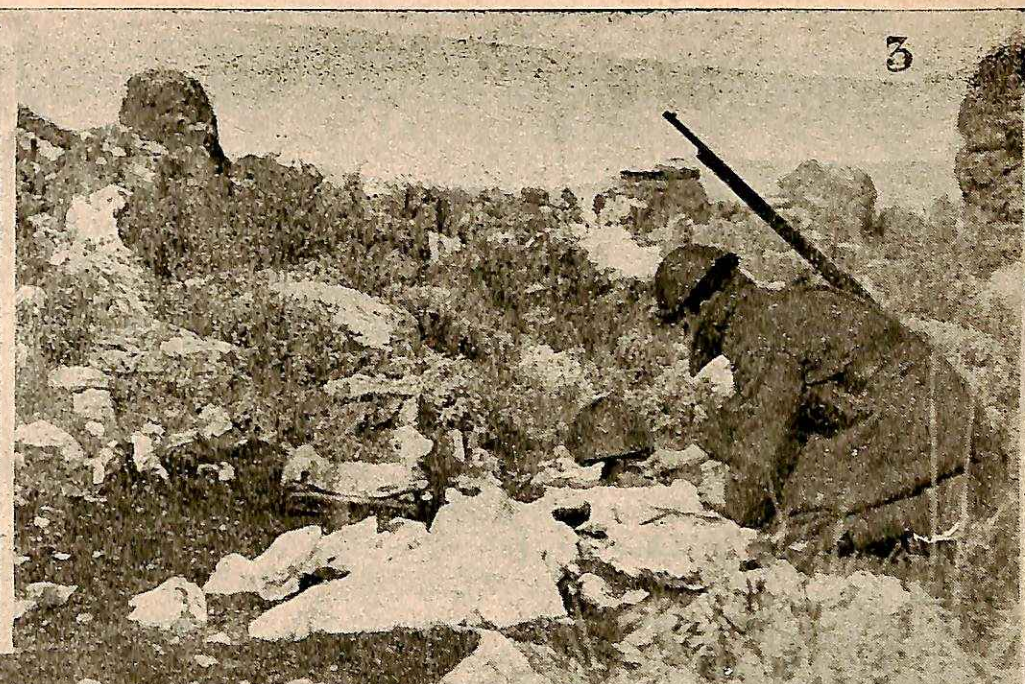
Το «πολυβόλον της τσέπης» είναι το καταλληλότερον όπλον διά τους αιφνιδιασμούς και την λεγομένην «έκκαθάρισιν του έδάφους». Η χειριστής ένός τούτου όπλου ήμπορεί ν' αντιμετώπισῃ αποτελεσματικώς τρεις και τέσσαρας αντιπάλους, έστον και αν είναι καλά άχυρωμένοι, άρκει να τους καταλάβῃ αιφνιδιαστικώς, ώστε να μη προφθάσουν ν' άμυνθούν. Με την ίδιαν αποτελεσματικότητα χρησημοποιείται το όπλον τούτο και έναντίον άνδρών εύρισκομένων έντός χαρακώματος.

Το μόνον μειονέκτημα που παρουσιάζει, είναι το ότι δεν έχει την σταθεράν σκόπευσιν του αυτόματου πιστολίου, πρό παντός όταν χρησιμοποιείται κατά τόν τρόπον του πολυβόλου, δηλαδή με ριπάς. Λόγω των άλλων έλλων έκτυροσκορήσεων, ο χειριστής δεν ήμπορεί να διατηρήσῃ άπολύτως σταθερόν το χέρι του και ή σκόπευσις δεν γίνεται πλέον κανονική.

Όσον άφορᾷ το αυτόματον πιστόλι, άπεδείχθη ότι και αυτό είναι αποτελεσματικώτατον εις το πεδión της μάχης. Υπάρχουν μάλιστα μερικοί τύποι πραγματικώς καταστρεπτικοί.

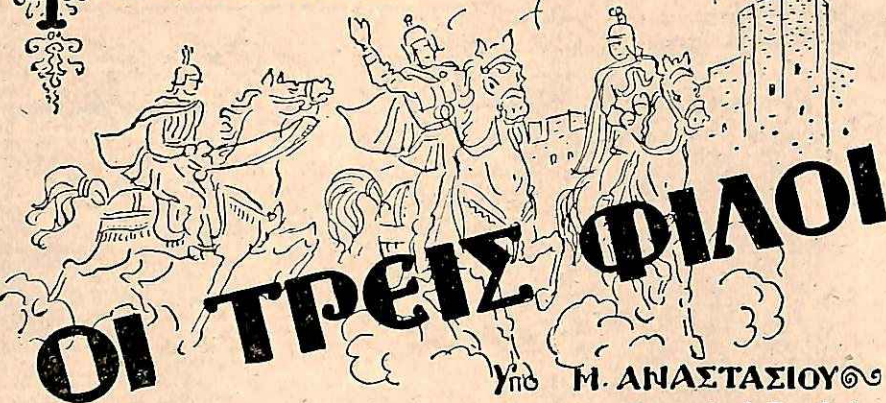
Ένα από τα πιστόλια αυτά ήμπορεί να έκτοξεύσῃ κάθε δευτερόλεπτον εις άπόστασιν 246 μέτρων μίαν σφαίραν βάρους 15 περίπου γραμμαρίων, ή ένέργεια της όποιας εις άπόστασιν δέκα μέτρων είναι 46 χιλιογρραμμόμετρα, ίσοδυναμεί δηλαδή με την πτώσιν μίας μάχης βάρους 10 χιλιογρραμμίων από ύψος τεσσάρων μέτρων και 60 έκατοστών.

Παρ' όλας τας όμως αυτάς δειτελειοποιήσας, πολλοί αξιωματικοί προτιμούν ακόμη τα παλαιά περιστροφικά όπλα που άποδεικνύει ότι ο ύπερβολικός αυτόματισμός δεν είναι πάντοτε πλεονέκτημα.

1) 'Ο στρατιώτης ταχυδρόμος φθάνει εις τὰ χαρακώματα τῆς Κλεισούρας. 2) Νέοι τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας. 3) "Ένας στρατιώτης ἀνάβει κερὶ στὸν τάφο συμπολεμιστοῦ του. 4) 'Ο κεντρικὸς δρόμος καταληφθέντος Ἀλβανικοῦ χωριοῦ. 5) "Ένας σκοπὸς κάπου εἰς τὴν Ἀλβανία. 6) Ἀπὸ τὸν ἔρανον τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ τοὺς πολεμιστάς μας. 7) Κάπου εἰς τὸ μέτωπον. 9 καὶ 10) Πρὸς τὴν πρώτη γραμμή.

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ
ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

49. (Συνέχεια)
"Ο ήλιος έβγαίνει κείνη τη στιγμή... Μια μεγάλη κόκκινη αναλαμπή ανέβαινε από την Ανατολή μεσούρανα κι έβγαζε τα νερά και φωτίζε από πλάγια τ'άτέλειωτα γυρογιάλια της Κρήτης κι' έκοβαν μπροστά το δρόμο κι' ήταν σαν άγκαλιά, άνοιγμένη, αίματόδρεχτη, που καρτερούσε να τους υποδεχτεί.

"Ο Νικηφόρος κείνη τη νύχτα είχε διηγάριζε όνειρο...
"Η στρατηγίδα, λέει, εκεί που έπλεε με τα πανιά φουσκωμένα από πρώτο άνεμο, σ'αυτά σκόνταψε ή καρένα της και γλύστρησε πάνω σε βαθείαν αμμουδιά...

Πετάχτηκε έξω από το κελλί του... Τό πέλαγο άπλωνόταν ολόγυρα... μια βασιλευε τέτοια γαλήνη και σιωπή που τρώμαζε, ... είχαν καταλαγιάσει, θαρρείς, τα στοιχεία της φύσεως από μια άορατη θεική παρουσία.

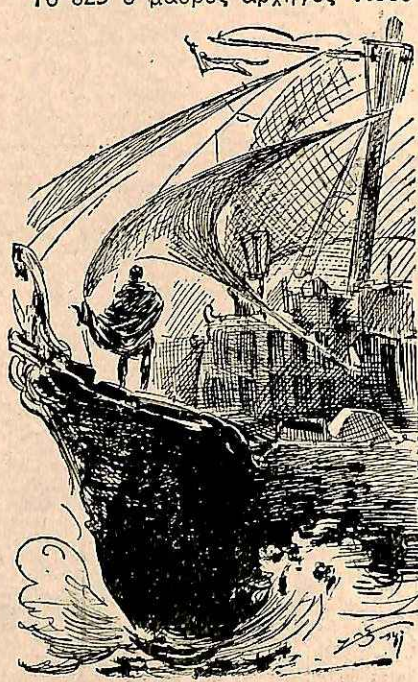
«Νικηφόρε, Νικηφόρε» άκούστηκε μια βαθεία φωνή που άντιλάλησε από Ανατολή και Δύση σαν την σάλπιγγα της Δεύτερης Παρουσίας...

«Εσκυψε, λέει, τότες κι' είδε δίπλα στη μάσκα του καραβιού ένα παράξενο θαλασσινό τέρας, μια γοργόνα, μισό ψάρι, μισό γυναίκα... Και ή μορφή της γυναικας έκείνης κάτι του θύμιζε... Τά μαλλιά της τά πλούσια ήσαν μαύρα, τόσο μαύρα που έκλιναν στο μαύρι... αναδεμένα ψηλά με μια διαμαντοστόλιστη ταινία που τά κρατούσε, σά στέμμα. Τ' άνοιχτό της, χλωμό μέτωπο, από φίλντισι θαρρείς, φεγγόβολο...

Πού την είχε διη... που την είχε διη αυτή τη μορφή!

Δέ μπορούσε να θυμηθεί κι' ή καρδιά του ήταν γεμάτη πίκρα.

Και σαν το φίδι, λέει, που κοιτάζει με τά γαλανά άστραφτερά μάτια του το πουλί, κι' αυτό τρέμει σύγκορμο, καθώς νοιώθει να το περιτυλίγει κείνο το μαγνητισμένο βλέμμα, και δεν μπορεί να πετάξει και να ξεφύγει, παρά άναφτερουγίζει με άγωνία του κόκου και πέφτει άπελπιμένο σ' άνοιχτό στόμα του θειού... Έτσι κι' αυτός ένοιωσε να μουδιάζουν όλα του τά μέλη, να παγώνει ή θέλησή του κι' ή σκέψη του... Και ξαφνικά δρασκέλισε το θωράκιο του δρόμωνα κι' έπεσε στη θάλασσα, πάνω στην ψαρένια ράχη της γοργόνας, που ξεκίνησε εύθως

Βγήκε στον καθαρόν άνερό.

Χάφε - Όμάρ ξεκίνησε από την Ίσπανία με καράβια και κουρσάρους Άνταλούζιους και ξεμπάρκαρε σ' ένα άπόμερο άραξοβόδι στη νότιο γυρογιάλια του νησιού. Πήγε άποφασισμένος να τό σκλαβώσει ή να χαθή' γι' αυτό και πρώτη του δουλειά ήταν μόλις βγήκαν έξω τά λεφούσια του να κάψη τά καράβια για να μη μείνουν καμιά έλπίδα γυρισμού σέ κανένα... Τάπαψε όλα για όλα και κέρδισε... Έτσι γίνεται πάντα.

Η καρδιά του ανθρώπου, βλέπεις, είναι όλιγόπιστη... Βάζει ένα σκοπό μπροστά της, ξεκρίνει το δρόμο που πείν ίσια προς το σκοπό της, μια την ίδια ώρα λοξοτράει τά μονοπάτια που άνοιγονται σ'α πλάγια και πίσω, για να βήκει, άν τυχόν και της παρουσιαστή μπροστά κανένα εμπόδιο που χρειάζεται άγώνα και θυσίες μεγαλύτερες από το κέρδος που προσδοκά... Σάν τον πραγματευτή κάθεται και λογαριάζει τό «δούνα» και «λαθείν» σ'α τεφτέρη της. Κάψε της λοιπόν τά τεφτέρια, άνοιξε πίσω και πλάι στο δρόμο της χαντάκια βαθιά, υκρεμνούς, και θά τη δής την καλή σου να γενή λιοντάρι άγριεμένο...

Οι Άραβίτες είχανε από τη μια μεριά άνοιχτές και καρπερές πεδιάδες, λόφους κατάφυτους από άμπελια και λιόδεντρα, πλούσιες πολιτείες και μια φύση τόσο γλυκιά και πρόσχαρη... Άκόμα κι' οι πλαγιές των πιδ ψηλών βουνών σκεπάζονταν από μυρωδάτα βότανα... Κι' από την άλλη μεριά τό θάνατο ή μια σκλαβιά που ήταν χειρότερη από τό θάνατο.

Νά διαλέξουν; Δεν είχαν να διαλέξουν άνάμεσα σέ τούτα...

Τού κόκου άντιστάθηκαν οι Κρητικοί... Βοήθεια έξ άλλου δεν τους έστειλε ή Βασιλεύουσα κι' ούτε ήταν μπορετό να τους στείλει, γιατί ό βασιλιάς Μιχαήλ Β' είχε να πολεμήσει τον επαναστάτη στρατηγό Θωμά, που κείνο ακριβώς τον καιρό τόλμήρησε την Πόλη από στεριά και θάλασσα... Έτσι σέ λίγο οι Άραβίτες κατάφεραν να κυριέψουν τά κάστρα και στερνά την πρωτεύουσα της Κρήτης Γόρτυνα πού, καθώς λένε οι χρονόγραφοι, την ξεθεμελιώσαν ολόερα... Ο άρχιεπίσκοπος Κύριλλος έμαρτύρησε κι' όσοι από τους κατοίκους γλύτωσαν από τη φωτιά και τό μαχαίρι, άναγκάστηκαν να έλαξοπιστήσουν... Ο Άβου-Χάφε-Όμάρ, Άπόχαψη τον γράφουν οι Βυζαντινοί, έχτισε καινούργια πρωτεύουσα στο κέντρο του νησιού στο βορεινό γυρογιάλι, τό Χάντακα.

Άναστατώθηκαν στη Βασιλεύουσα άμα μάθανε τό κακό μαντάτο.

Τό 825, δυό χρόνια ύστερώτερα, ό βασιλιάς Μιχαήλ έστειλε στρατό με δυό στρατηγούς, τό Δαμιανό και τό Φωτεινό, για να πάρη πίσω τό νησί.

Τούτοι λοιπόν άράξανε σ' ένα ξερονησί που είναι άντίκρυ στο Χάντακα, τη Δία, κι' από κεί κάνανε έπιδρομές και χτυπούσαν τους κουρσάρους. Σ'ήν άρχή κάτι κατάφεραν... τελικά όμως νικήθηκαν, ό Δαμιανός σκοτώθηκε και μόλις ό Φωτεινός μπόρεσε να σωθή στη βασιλεύουσα για να ίστορήσει τη μεγάλη συμφορά.

Τόν άλλο χρόνο καινούργια έκστρατεία με τό στρατηγό Κρατερό.

(Άκολουθεί)

Πώς άντικρύζουν τά Έλληνόπουλα τίς μεγάλες ιστορικές μας στιγμές

Σελίδες από τό ήμερολόγιο του μαθητού Μιχαλάκη Στρούζα

12ον

Και πάλι ή φαντασία μου εξαμολούεται άδάσταγη...

Και μ' άρέσει, μ' άρέσει πολύ αυτό!...

Μ' άρέσει τόσο πολύ, πού, όταν φτάνω στο τετράγωνο που φέρνει στο σπίτι μου, αλλάζω διεύθυνση. Δέ θέλω να μπω μέσα, Δέ θέλω να μπω και να διακόψω τό παράξενο αυτό όνειρο που ζω μέσα στο σκοτάδι της πρώτης πολεμικής νύχτας. Μιάς νύχτας συναρπαστικής. Μιάς νύχτας που μ' άρέσει να τη νοιώθω γιομάτη κινδύνους. Και είναι, σίγουρα, γιομάτη κινδύνους...

Τά μάτια της φαντασίας μου περνούν πίσω από τους τοίχους των μαύρων αυτών σπιτιών που ύψωνονται δεξιά κι' άριστερά μου, κατασκότεινα...

Περνούν πίσω από τους τοίχους των σπιτιών και ψάχνουν για να τρωπώσουν βαθιά μέσα στις άγνωστες αυτές χιλιάδες ψυχές που τά κατοικούν...

«Όσοι άπ' αυτούς δεν έκατάφεραν να τους πάρη ό ύπνος άκόμα, θά στρέψουν τη σκέψη τους γύρω από ένα στρατιωτικό, ένα ντουφέκι, μια μπόμπα, ένα ψαμί... Γύρω από τη βαρεία έγνοια του πολέμου...

Βλέπω όλες αυτές τίς χιλιάδες ψυχές ν' άγωνίζονται για να νικήσουν τη λύπη, την άνησυχία, τό φόβο... Ν' άγωνίζονται για ν' άποφασίσουν τό θάνατο...

Ο Πόλεμος

Άπό νωρίς όλοι έλεγαν πώς ό έχτρός θά μάς έπισκεφτεί με τ' άεροπλάνα του την πρώτη νύχτα του πολέμου... Γιατί όχι!...

Οι ψυχές και οι γροθίες μας τόν περιμένουν σφιγμένες. Πού είναι τος; Άς έρθη. Τ' αυτιά μας είναι κιόλας γιομάτα σειρήνες και οι καρδιές μας γιομάτες άπόφασι! Η νύχτα βοηθάει τους φωνιάδες. Τί περιμένει λοιπόν και δεν έρχεται!...

Με τό μυαλό μου σκέφτομαι αυτή την έπιδρομή, αλλά με άποκαρδιώνει ό μικρός ρόλος που μου μέλλεται να παίξω σέ δούτην. Τί άλλο μπορώ να κάνω περισσότερο από τη δουλειά ενός χωροφύλακα, ενός τραυματιοφορέα ή, τό πολύ, ενός πυροσέστη; Καλά είν' αυτά, βέβαια, μά όχι για μένα. Έγώ δεν έγεννήθηκα νοσοκόμος! Έγώ γεννήθηκα για να κάνω μεγάλα πράματα!... Θέλω να δράσω! Θέλω... Θέλω...

— Βρέ μικρέ, τί ζητάς τέτοια άρα στο δρόμο;

Αυτή την έρώτησή μου την κάνει μια από τίς δυό ανθρώπινες σκιές που πέσανε άπάνω μου στη στροφή ενός δρόμου. Είναι άστυνομοί.

— Τά χαρτιά σου, μου λέει ή άλλη σκιά.

Τό φως ενός φαναριού της τσέπης έχει σπληνώσει άπάνω μου.

— Τί ώρα είναι; Ρωτάω έντελώς αόθυρμητα, ενώ δείχνω τά χαρτιά μου.

— Περσμένες μιάμιση, μου

λένε. Τί ζητάς έξω τέτοια άρα; Τους εξήγησα. Τους είπα για τόν άδερφό μου. Αυτοί δέ μίλησαν. Με κύτταξαν μονάχα στο φως του φαναριού τους. Στο τέλος, ένας άπ' αυτούς μούπε: — Πήγαινε τώρα σπίτι σου.

«Άλλη φορά, όμως, κύπτα να μη ξεχνώσας στους δρόμους χωρίς λόγο. Είναι πολέμος και δεν επιτρέπεται.

— Είσαι και βυζαντινός, βρέ παιδί μου, μου λέει ό άλλος γελώντας συγκαταβατικά καθώς έφυγα.

Αυτό τό τελευταίο με πείραξε πολύ. Δέ μίλησα, μά έβραξα άπό μέσα μου. Δίνω λοιπόν άκόμα την έντύπωση τού παιδιού; Αυτή την ψυχρολουσία δεν την έπεριμένα. Νά μιλήσουν σέ μένα έτσι; Σέ μένα πού, λίγο πριν, σκεφτόμουν να σώσω την Πατρίδα με μιάν εφευρέσή μου!... Τότε, ακριβώς εκείνη τη στιγμή και έντελώς ξαφνικά, πήρα την άποφαση ν' άρχίσω να γράφω τίς έντυπώσεις μου...

ΑΠΟ ΑΥΓΗ ΣΕ ΑΥΓΗ

«Όταν άνέβηκα σπίτι, βρήκα τη μητέρα να βγαίνει σ'α νύχτα από τό δωμάτιό της και να με υποδέχεται εξαγυρνισμένη κι' άνήσυχη.

— Τόσο πολύ άργά έφυγε ό Γιώργος; με ρώτησε. «Όταν της είπα πώς όχι, με κατσάδιασε κι' ύστερα μ' έπνιξε με χίλιες δυό έρωτήσεις, σχετικές με την άναχώρησή της.

Έκανα ό,τι μπόρεσα για να

χορτάσω την περιέργειά της. Δεν της τά είπα όμως και όλα. «Άς πούμε — κι' έγώ δεν έξρω γιατί — της έκρυφα πώς ό Γιώργος μου είχε δώσει ένα κλειστό φακέλλο για την Άννούλα, την κόρη του συνταξιούχου καθηγητή. «Ένα φακέλλο που είχε μέσα ένα δαχτυλίδι. Στο τέλος, άφού τέλειωσα όσα είχα να της πω, μ' άγκάλιασε και με φίλησε τρυφερά:

— Είσαι ένα καλό παιδί, μου είπε. Έγινες πιά ένα παλληκάρι σωστό. Ο Θεός να σ' άείωση να ζήσης, έσύ τούλάχιστον και μ' άδερφάκια σου, ήμέρες πιο ήσυχες άπ' αυτές εδώ. Νά μη γυρίσης έσύ, παιδί μου, όσα ύποφεραμε έγώ κι' ό πατέρας σου εδώ και πολλά χρόνια πριν γεννηθείς έσύ, μ' αυτούς τους φοβέρους κι' απάσιους μ' έλέμους που είδανε τά μάτια μας άπότομα νοιώσαμε τόν κόσημο.

Ναι, πατάει μου. Άς δώση ό Θεός, να τελειώσουν όλοι αυτοί οι καταραμένοι πολέμοι και να μη ξαναφανούν πια ποτέ άπάνω στη γη. Γιατί ούτε ό Θεός, παιδί μου, να ούτε ή λογική λέει πώς οι άνθρωποι πρέπει να σκοτώνονται μεταξύ τους.

— Και γώ τό ίδιο λέω, μητέρα, της άποκρίνομαι, κι' εγώ τά γίνη; Αυτοί τόν πόλεμο όμως πού κάνουν έμείς σήμερα, δεν μπορεί παρά να τόν βέλν και ή λογική και ό Θεός. Δεν είν' έτσι;

Η μητέρα, άντί να μ' άπαντήση, μ' άγκάλιασε άλλη μια φορά και μούπε πώς είναι άργά και πώς πρέπει να πάω να κοιμηθώ, γιατί σήμερα παρακουράστηκα.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και τόσο νεύριαζαν τόν Ύψηλάντη όλα τούτα, που για να γλυτώση άναγκάστηκε στο στρατηγείο του να βάλει φρουρά ήερολοχίτων. Ο Δούκας γύρευε να γίνη άρχηγός των έθελοντών Άλβανών και ό Καραβιάς — άλβητική κοιτομπόλα — μετέφερε από τό ένα στρατόπεδο στο άλλο τίς ειδήσεις. Ο Πεντεδάκας πάλι, πού είχε τόσο καλά άρχισει την έκστρατεία του Ιάσιου, έμενε εκεί, νομίζοντας τόν έαυτό του πραγματικό διοικητή της Μολδαβίας. Μονάχα δυό αξιωματικοί μπόρεσαν μέσα σέ τούτο τό χάος των ραδιουργιών να κρατήσουν άμύληνη την προσωπικότητά τους και την πνευματική τους ήσοροπία. Ο Καρπενιώτης και ό Όλύμπιος. Ο τελευταίος μάλιστα αίσθανότανε μεγάλη ψυχική συντριβή, γιατί άκούσε τό Σάββα και τό Βλαδιμηρέσκο και παράσπε μέσα σ' αυτό τό κοπάδι των άνοήτων και των κοφών, έναν άνδρα τιμημένο και άξιο, πούχε δώσει τόσα και τόσα δειγμάτα πολιτικά και στρατιωτικά των άρετών του. Πολλοί βλέποντας την κατάσταση αυτή άρχισαν να φεύγουν για την Τρανσυλβανία. Έφυγε ό άρχηγός του Ύψηλάντη Μαυρομάτης και κάμποσοι ήερολοχίτες. Δάγκωμια ένοιωσε στην καρδιά του ό Ύψηλάντης, όταν του άναγγείλαν τό φευγιό της ομάδας των ήερολοχίτων. Άλλά και πάλι δεν έχασε τό θάρρος του. Κυκλοφόρησε καινούργια προκήρυξη πού μίλαγε μέσα σ' αυτή για τίς έπιτυχίες της επαναστάσεως από Μωρηά, για τά έγκλημάτα των Τούρκων στη Βασιλεύουσα, για τό κρέμασμα του Πατριάρχη και των άλλων δεσποτάδων.

Έπειτα σκέφτηκε τά καμώματα του Πεντεδάκα. Έστειλε στο Ιάσιο τόν Καντακουζηνό, με δυνάμει άρκετή για να προβή σ'α άπαράτητα πολεμικά έργα και να φροντίση νάναι πάντα άνοιχτός ό δρόμος της Μολδαβίας με τά

ρωσικά σύνορα. Τόν Καντακουζηνό διατάχτηκε να τόν άκολουθήσει ό Δούκας με τό σάμαυτό. Αυτός όμως, άντί να έκτελέσει τη διαταγή του άρχηγού, άρχισε τίς έπιτελικές κουδέντες. Μά τό πείσμα του καθυστέρησε τρεις μέρες τόν Καντακουζηνό. Στο τέλος άπάσκαψαν και τόν άναγκάσαν να παραδώσει τετρακόσιους από τους δικούς του στρατιώτες στον Καντακουζηνό, πού έπρεπε τό συντομότερο να φύγη για την πρωτεύουσα της Μολδαβίας. Ο Καντακουζηνός πήγε στο Ιάσιο, πήρε σ'α χέρια του τη στρατιωτική και την πολιτική έξουσία κι' άρχισε την πολεμική άργωνία. Δίπλα του όμως τάρτα βρισκότανε κι' άλλος ένας έχτρός, πού ήταν από την ίδια δική του γενιά, και πού άρχισε να τού φέρνη σοδάρη προσκόμματα στο στρατιωτικό του έργο, ό Πεντεδάκας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΛΑΔΙΜΗΡΕΣΚΟΥ

Άνάγκη τώρα να ξαναγυρίσωμε στο Βουκουρέστι και να παρακολουθήσωμε πάλι από κοντά την κίνηση και τίς ραδιουργίες των δυό στρατιωτικών, τού Βλαδιμηρέσκου και τού Σάββα. Είναι άπ' όδυό τους ό κυριώτερος άσυνελεύστες της άποτυχίας τού κινήματος τού Ύψηλάντη, πού θέλοντας να μη έμιαστε ύποχρεωμένοι να δοίμε από κοντά κάθε τους πολιτική και στρατιωτική έκδήλωση, για να διή τέλος ό άναγνώστης πού γέννη ή παλάτσα του δέχεται, και για να μπορέσει έτσι ή ψυχή του να άγασπή και να θαυμάσει τούς άείους και να στίγαση τούς φταίτες και τούς άνέμους.

Οι όδυό τους έμεναν στο Βουκουρέστι. Ο Ένας κατασκόπευε τόν άλλον. Ο Βλαδιμηρέσκος φαίνονταν νάχη την έξουσία, αλλά και ό Σάββας διέθετε στρατιωτική δύναμη πού δεν ήταν δυνατό να περιφραγεί. Σ' όλο αυτό τό διάστημα τρώγονταν σαν σκυλιά μεταξύ τους, αλλά και δεν έρχόντανε σέ στρατιωτική ρηξί,

για να νικήση ό άδύνατος και να έδραιωθεί ό ήσυχός. Ο Βλαδιμηρέσκος μπόρεσε μονάχα και πήρε από τά χέρια του Σάββα την ητρώπολη και για να φανή ήσυχός στους Τούρκους, κατάλαβε τά μοναστήρια τού Μιχαήλ Βόδα, τού Ράδου Βόδα και τού Άνθιμου.

Όταν όμως μαθεύτηκε πώς φτάνουν οι Τούρκοι, όλους τους κυριέμε ό φόβος και οι Πανδούροι του άρχισαν να σκορπάνε. Έφυγαν από τό στρατό και για να μη γυρίσουν σ'α στίπια τους μ' άδειανά χέρια, άρχισαν ξανά τίς κλεψίες και τίς καταστροφές.

Άπό τόν άρχηγό αυτόν δεν έλειπε ή πονηρόδα. Έτσι, για να σώση τό στρατιωτικό του γόητρο, πού άρχισε βότερα από τη φυγή των Πανδούρων να καταρρέη, σήκωσε σ'α δαχτό του Μά πανηγυρικά τη Βλαχική σημαία της έλευθερίας. Τό χρώμα της σημαίας του ήταν γαλάσιο. Και πάνω της έφερνε ζωγραφιστές τίς εικόνες της Άγίας Τριάδας.

ΔΕΙΛΟΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Στίς 25 τού Μάη ό Κεχαγιάνης Χατζή-Καρά Άχμέτ πήρε διαταγή από τόν Πασά της Σωλιστρίας να προχωρήσει και νάρη σέ συγκρούσι με τόν Έλληνικό στρατό. Τό πολεμικό αυτό σχέδιο τόμαθε άμέσως ό Ύψηλάντης από τό στόμα ενός Άδουσιακού ταχυδρόμου, και διέταξε τόν Δούκα, πού βρισκόταν στρατοπεδευμένος στο Βακού, νάρη στο Τυργουσίσι. Την ίδια διαταγή έστειλε και στο Σάββα πού βρισκόταν στο Μαρτινέλι. Τούτος όμως δεν συμμορφώθηκε. Μάλιστα τό προηγούμενο βράδυ είχε υπλοκαίρει και αυτόν τό Δούκα σ' ένα μοναστήρι για να τού πάρη τίς προμήθειες.

Ο Ύψηλάντης ήθελε τώρα να μαζέψη τό στρατό του και να δώση επί τέλους μία μεγάλη μάχη με τόν έχτρός. Δεν είχε άκόμα χάσει τό ήρικό του ό φλογερός πρίγκιπας. Μπορούσαν και τάρτα άκόμα να δοθούν καινούργιες μάχες, να στήθούν καινούργια πρόταξη. Ηθέλε να δώση μία μάχη πού να τη διευθύνει άποκλειστικά ό ίδιος και να μετρήσει στήθος με στήθος με τόν έχτρός.

Σύμφωνα μ' ένα στρατιωτικό σχέδιο τού Όλύμπιου, πρώτα-πρώτα έπρεπε να χτυπήσουν οι Τούρκοι της Μικρής Βλαχίας και έπειτα της Μεγάλης. Ο Ύψηλάντης υιοθέτησε τό σχέδιο αυτό και στις 27 τού Μάη διέταξε τό συγκέντρωση του στρατού στο Πιτέστι.

(Άκολουθεί) ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

* ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ *

Αγαπητή μου Φαλαγγίτισσα

Κάθε κίνησις ιδεών, κάθε ιδεολογία και κάθε σταθμός ιδεολογικός πού έφθασε στο στάδιο της πράξεως έχει ως αφετηρίαν και ως πηγήν δυνάμεως την πίστιν. Όλοι οι απόστολοι θρησκειών, όλοι οι άρχηγοί πολιτικών ή κοινωνικών ευαγγελίων ήνοιξαν το άγραφο άκόμη βιβλίον, πού ήθελαν να μεταχειρισθούν για την διδασχην και την σύλληψιν της ψυχής οπαδών και έγραψαν με μεγάλα κόκκινα γράμματα στην πρώτη σελίδα τη μικρή λέξι: πίστις.

Είναι μιά λέξις, πού νομίζει κανείς πως έχει νεύρα και ζώην. Το νόημα της πάλλεται και σφύζει, ένεργει και δρά μεταφυσικά σαν θαύμα άκατανόητον. Και αυτό θα το ένοιώσωμεν καλύτερα αν αναλογισθώμεν τι έπետυχαν οι πρώτοι φορείς της χριστιανικής θρησκείας. Αδύνατοι, άπολοι, έσήκωναν το ανάστημά τους μπροστά στους άγρίους άρχοντας πού τους κατεδίωκαν. Αντίκρυζαν με λαμπερή όψη την λόγην των Ρωμαίων ειδωλολατρών, έβλεπαν κατάντια τα άγρια λιοντάρια, πού νηστικά θα χόρταιναν με τας σάρκας των, έγελοῦσαν τόν άνασκολοπισμό και εις το τέλος έθριάμβευαν με ένα θαύμα. Το θαύμα έπετοῦσε από ψυχή σε ψυχή, έθετεν έκει την θεϊκήν σφραγίδα της νέας θρησκείας, ή όποια έξαπλώνετο ώσαν φλόγα κάτω από τόν άνεμο.

Και ή αίτια όλων αυτών των θαυμάτων και τών επιτυχιών ήτανε ή Πίστις. Όχι ή πίστις πού μιλεί, αλλά ή πίστις πού δρά. Όχι τών λόγων, αλλά τών έργων ή πίστις. Όταν αυτό το γνήσιον, το άληθινόν χρυσάφι γεμίση την ψυχήν ενός ατόμου, ενός λαού, πόσα μεγάλα δέν ήμπορεί να κατορθώση!

Και έτσι διερωτάται ο κόσμος σήμερα: Άνεβίωσεν ο κλασσικός άρχαίος έλληνικός κόσμος με την ψυχικήν άντοχήν του; Ξαναζή και πάλιν ή έλληνική φυλή με τις παμμέγιστες προσφορές της θυσίας της;

Όχι, ούτε άνεβίωνει, ούτε αναζή! Είναι ο ίδιος εκείνος έλληνικός κόσμος, ή ίδια εκείνη έλληνική φυλή χωρίς διακοπή, πού έπέρασε από την άρχαιότητα, το Βυζάντιον, την Τουρκοκρατίαν, το φλογερό 21, για να φτάση εις την σημερινήν εποχήν και να δείξη πάλιν την πύξωσιν της ψυχικής πλευράν. Την κινεί ή πίστις προς το άθάνατον Είναι της αιωνίας φυλής. Ο στρατιώτης πού με βλέμμα άπαστραπτόν αντίκρύζει σήμερα όχι πλέον την λόγην των Ρωμαίων ειδωλολατρών, αλλά τών άπογόνων των τα μηχανοκίνητα άρματα, είναι ο ίδιος εκείνος, ο άκατάβλητος εις θάρρος άπόστολος της θυσίας. Εις εκείνον τότε και εις τοῦτον σήμερα έδράζεται ή αυτή θέλησις, ή ίδια ψυχή.

Αυτός ο μαυρισμένος από τούς καπνούς τών κανονιδών, ο βουτηγμένος εις την λάσπην και τα χιόνια, είναι ο ήρωϊκός συνεχιστής τών αγώνων της σωτηρίας της φυλής. Μέσα εις την πλάκα της ψυχής του τη γρανιτένια είναι χαραγμένη κάποια έντολή από τόν ίδιο το Θεό του έλληνικού πνεύματος. «Πιστεύω εις την έλληνικήν φυλήν... Πιστεύω εις την έννοιαν Έλλάς και εις ό,τι την έκπροσωπεί... Πιστεύω τέλος εις την έλληνικήν νίκην».

Με τοιοῦτον σύμβολον πίστεως έξεκίνησεν ο Έλληνας στρατιώτης, άφηκε πίσω του τόν άνθρωπον τόν μικροπράγμονα και ύψώθηκε μπροστά στις λόγχες, στους λέοντας και στους λύκους πού έζητούσαν να του βεθλήσουν τα ιερά. Προικισμένος με τόν δυνατόν της πίστεως διά τόν προορισμόν της φυλής του θώρακα άνεφώνησε με στεντορείαν φωνήν διά να άκουσθ ή δλην την οικουμένη: «Όχι!» Αυτό το «όχι» το μυρίστομον και μυρίφωνον έβγήκε από όλόκληρον την έλληνικήν ψυχήν, έθλάστησεν υπερέφανον επάνω εις τόν βωμόν της πίστεως της εις εαυτήν, ήνθισε τα εῶδη άνθη όλων τών έλληνικών άρετάν και προσκομίζει τώρα τούς καρπούς

* Η Γ Η *

Γνωρίζομεν ότι εις τας δυσκόλους περιστάσεις ή δύναμις του ανθρώπου πολλαπλασιάζεται, ή ένεργητικότητα του αυάνει και ή άποδοτικότητα του μεγαλώνει τόσο, ώστε και ο ίδιος πριν, σε όμοιες εποχές, δέν θα μπορούσε να το φαντασθ.

Ας αναλογισθώμεν προς στιγμήν τας γυναίκας και τα κορίτσια τών άγροτικών οικογενειών τών οποίων έφυγαν εαφικά οι σύζυγοι και οι άδελφοί των εις το μέτωπον. Έπρεπε να άπελπισθούν: Η Έλληνις και μάστιγα εκείνη της υπαίθρου είναι γυναίκα με ισχυράν ψυχήν και με θέλησιν μεγάλου. Το έδειξε ακόμα μιά φορά τώρα πού της έδωθε ή ευκαιρία.

Εσηκώθηκε μετά την στράτευσιν του άνδρός και του άδελφού της, έσφιξε την καρδιά της και το μαντίλι εις το κεφάλι και έδραζε το άρτρον, την σκαπάνη, και έσπειρε τα χωράφια κάτω από τας οδηγίας του γέροντα πατέρα.

Τι θα γινόταν ή έλληνική γη χωρίς την άπόφασιν της αυτήν; Να μείνη άγαλλιέρητον έστω και ένα χωράφι; Βέβαια αυτό θα ήτανε σάν έγκλημα και σάν

προδοσία στον κοινό μας σκοπό!

Έτσι ή γυναίκα ένοιωσε τη δύναμή της να πολλαπλασιάζεται και τη θέλησή της να τρανέυη. Μέσα σε κάποιο γράμμα μάνας πού ειδα προχθές χάρηκα από καρδιάς την γυναίκα άξιασμένη της χώρας μας κι' αναγάλλισα με τη γρηγορή προσαρμογή της Έλληνίδας γυναίκας της σημερινής εποχής. «Μη σε νοιάζει, παιδί μου, έλεγε, αν τα δικά σου χέρια κρατούν το όπλο εναντίον του έχθρου και τα δικά μου βαστούν τ' αλάντρη. Κι' αυτό ένα όπλο είναι!» Και τί σπουδαίο όπλο! Μόνο έτσι θα νικήσουμε τόν έχθρο πού μας επισημειώθηκε. Η δουλειά δέν μας νοιάζει! Θάνατι να μπορούμε τα χέρια μας, όσο μπορεί κι' ή καρδιά μας. Ν' άντέχουν οι ώμοι μας, όσο άντέχει κι' ή ψυχή μας. Καμμία δουλειά δέν θα πούμε ότι δέν μας ταιριάζει. Θα σκαψουμε οι ίδιες τόν κήπο μας, θα οργώσουμε το χωράφι μας, θα μαζεύουμε τις πατάτες και θα θέρσιουμε το σιτάρι μας. Κάθε δουλειά μας από την πιο μικρή ως στην πιο μεγάλη είναι μιά προσφορά για την επιτυχία της Νίκης.

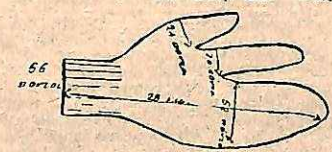
* ΤΟ ΓΑΝΤΙ *

Πρέπει να φροντίσωμεν όλες για τα χέρια τών στρατιωτών μας. Όλη μας ή στοργή κι' ή άγάπη ως μας βοηθήσουν σ' αυτό. Πρέπει να πλέκωμε εκτός από πουλόβερ, κάλτσες, κασκόλ και γάντια. Ας μη νομίσω καμμία από μας πως είναι κάτι δύσκολο! Τιποτε δέν είναι δύσκολο, όταν έχωμεν θέλησιν και επιμονήν. Γνωρίζω κορίτσια και κυρίες πού αν και δέν ήξεραν να πλέσουν καθόλου τώρα πετούν τα χέρια των ώσαν να έχουν φτερά. Δοκιμάσετε και σεις, όσες τυχόν δέν το κάμειτε ακόμα, και θα ιδήτε ότι θα τα καταφέρετε θαυμάσια! Με την σκέψιν ότι σώζετε από τα κρυοπαγήματα ένα ζευγάρι χέρια πού θα κρατήσουν το όπλο εναντίον του έχθρου θα κάνετε θαύματα! Και όταν τελειώσετε το έργο σας και το στείλετε σ' ένα από τα ήρωϊκά παιδιά μας, εκεί επάνω στα βουνά της Άλσατίας, θα νοιώσετε μιά απεριόριστη χαρά, μιά μεγάλη ευχαρίστησι ότι έξετελεσάτε και σεις σαν Έλληνίδες το καθήκον σας.

Σας δίνουμε σήμερα ένα σχέδιο, πού ενέκρινε το Γενικό Στρατηγείο και προσπαθήσετε επάνω εκείνους οι όποιοι κάμνουν τόν κόμον όλόκληρον νάνοιγν τα μάτια του έκπληκτος. Ένας λαός με τοιαύτην πίστιν δέν έχει να φοβηθ ή τίποτε, ούτε τις λόγχες τών Ρωμαίων ούτε τα μηχανοκίνητα τών Ιταλών φοβερά πολεμικά μέσα. Θα φέρη εις πέρας την άποστολήν του διότι πιστεύει άπολύτως ότι μαζί του είναι τών αιώνων ή έλληνική ψυχή, και ότι παραστάτης του είναι ο Θεός εις τόν δικαίον αγώνα του. Και σὺ αγαπητή Έλληνις είσαι ένας άμφορεύς της δυνατής αυτής πίστεως, ή όποια θα μας οδηγήση προς την μεγάλην του σκοπού μας έκπληρωσιν. Την πίστιν σου αυτήν να την διατηρήσ και να την μεταδίδης άκαταπαύστως στους γύρω σου.

Εις αυτό να δουλέψετε πλέκοντας τα γάντια. Όταν το μαλλί σας είναι πολύ πιάστε περισσότερα πόντους. Συνηθισμένο μαλλί, δηλ. μετρίου πάχους, πιάστε 56 πόντους. Πλέξετε 4 δακτυλά λάστιχο. Η βάσις του άντίχειρος θα είναι 24 πόντους. Η βάσις του δείκτου 20 πόντους. Η βάσις τών τριών δακτύλων μαζί, όπως βλέπετε στην εικόνα, θα είναι 52 πόντους.

Ολόκληρον το μήκος του γαντιού θα είναι 28 εκατοστά του μέτρου. Για κάθε σκαπρία έρωάτε μιά φίλη σας ή μιά γειτονισά σας πού έξει να πλέκη καλύτερα από σας. Δέν είναι

ντροπή γι' αυτόν τόν σκοπό να ζητά κανείς συμβούλη. Το πιο σπουδαίο είναι να κατασκευασθούν τα γάντια και να σταλούν εις τόν προορισμόν των.

Σ. Καρ.

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Όταν μετά την νίκην τών έλληνικών όπλων εναντίον του βαρβάρου επιδρομέως άπλωθ ή πάλι στη χώρα μας και στην ψυχή μας ή ειρήνη και ή γαλήνη, τότε θ' αναφέρωμεν πάλι με υπερφάνεια και συγκίνησι το όνομα Ηπειρος. Η Ηπειρος είναι κι' αυτή ένα κομμάτι της ωράιας μας έλληνικής γης, μα ποτισμένο με πολύ αίμα και ι-διαίτερα δοξασμένο. Κάθε γωνιά της θα μιλή πάλι για έναν έλληνικό θρύλο, κάθε χωριουδάκι της θα διηγείται έναν έλληνικό άθλο, κάθε βουνοκορφή της θα ιστορήζη στις επόμενες γενεές μιά θυσία. Ό,τι μαζεύουμε σήμερα μικρό ή μεγάλο δείγμα ήρωϊσμού και ψυχικής άντοχής της χώρας αυτής θα είναι πολύτιμη συμβολή για το γράφιμο της μεγαλειώδους ιστορίας μας.

Όταν στις 28 Οκτωβρίου του 1940 θέλησε ο Μουσολίνι να περάση τα σύνορά μας, σείσθηκε και ταράχθηκε σύσσωμη ή Ηπειρος. Πρώτη δέχθηκε την μανίαν του άρπαγος έχθρου, πού νόμισε ότι ή εισβολή του θα έκφοβισαν τόν έλληνικό λαό και οι έ-ναέριοι βομβαρδισμοί του θα σπειρουν τόν πανικό στον άμαχο πληθυσμό. Ματαία ή προσπάθειά του. Και τα παιδιά ακόμα αντίκρυσαν με σθένος μεγάλων κάθε κακουχία και κάθε κίνδυνο. Ένα τέτοιο παράδειγμα ψυχικής άντοχής έδειξαν τα παιδιά του όρφανοτροφείου Παγωνιανής. Με τούς δασκάλους των πέρασαν με θάρρος και γενναία

ανάμεσα στη φωτιά του πολέμου. Έξηντα οκτώ χιλιόμετρα ήταν ο δημόσιος δρόμος, πού έπρεπε να περάσουν. Μα ήταν γεμάτος εκείνες τις ημέρες και τις νύχτες από στρατούς δικούς μας και έχθρικούς. Το κανόνι είχε αρχίσει και άγριος είχε πέσει ο πόλεμος στα ήπειρωτικά βουνά. Και όμως δέν φοβήθηκαν. Πέ-ρασαν δύσβατες κορυφές. Άνέθηκαν βράχια. Διάθηκαν ποτάμια. Χώθηκαν μέσα σε βαθιά φαράγγια. Περπάτησαν νύχτες με βροχή και με χιόνι. Δύο παιδάκια σκοτώθηκαν.

Έξ όλόκληρα μερόνυκτα έκαναν να φθάσουν ως το Άγρίνιο, όπου είχαν καταφύγει επίσης παιδιά από την Κόνιτσα, τη Βελλά και τα Ιωάννινα.

Όταν άργότερα οι μικροί αυτοί ήρωες άνδρωθούν, θα έχουν να διηγούνται στα παιδιά τους και στα εγγόνια τους την τραγική τους εκείνη πορεία. Μα ως συνέχεια θα προσθέτουν και κάτι άλλο: την φροντίδα και την άγάπη πού τούς έδειξε άμέσως ή γλυκειά τους πατρίδα. Ανοίξε την άγκαλιά της και τσάφισε στοργικά. Ο ύ-πουργός της Έθνικής Προνοίας κ. Ηλίας Κριμπάς, άξιος στο καθήκον του και ταχύς στην άπόφασί του, ανέλαβε άμέσως την μεταφοράν των 350 αυτών παιδιών από το Άγρίνιο στην Αθήνα, τα έτοποθέτησε εδω με στοργή σε διάφορα ιδρύματα και τα έβαλε πάλι στον κανονικό ρυθμό της ζωής.

Σ. Καρ.

Οι τρόφιμοι του Όρφανοτροφείου Παγωνιανής

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ο νεαρός συνεργάτης μας κ. Μιχαλάκης Στρούζας έλαβε από το μέτωπο το κατωτέρω γράμμα: «Αγαπητέ κ. Μιχαλάκη.

«Καθισμένος μ' άλλους συναδέλφους μου, άνα-διφοῦμε τις ωραίες σελίδες της άγαπητής «Νεολαίας» της 7(12)1940, όταν, έξαφνα, ήρθε ή σειρά του ήμερολογίου σου...

Η συγκίνησι και ή περηφάνεια μας δέν μπορείς να φανταστής πόσο είναι μεγάλη, και πόση δύναμι κι' άνακούφισι βρήκαμε μέσα στις πραγματικά όμορφες και καλλιτεχνικές σου σειρές. Δέν μπορείς να φαντασθ ής, επαναλαμβάνω, πόσο βαθιά στην ψυχή μας χαραχτήκαν οι σκέψεις σου και πόσο μας έκαναν να σε θαυμάσουμε για τα ωραία σου λόγια και τις πατριωτικές σκέψεις πού μας δίνουν, να είσαι βέβαιος, δύναμι και κουράγιο στο ιερό έργο πού μας έχει αναθέσει ή πατρίδα, ήσυχoi ότι πίσω μας ακολουθούν νέοι με σκέψεις σαν τις δικές σου και με αισθήματα τόσο φλογερά και τόσο πατριωτικά.

Με την ίδιαν ευκαιρία θεωρώ υποχρέωσί μου να σου πω, για να το λες και σὺ παντού, πως πολλές φορές μέχρι σήμερα, στους άτέλειωτους δρόμους και τις μακρές οδοιπορίες, μάς δόθηκε ή άφορμή να έκτιμήσουμε τα παιδιά της Ε.Ο.Ν. μας, το Μεγάλο Αυτό Κατασκευασμα της 4ης Αυγούστου, τα όποια παντού όπου περάσαμε μάς προσφέρανε πολύτιμες έξυμνηρήσεις.

Τελειώνοντας, σου σφίγγω φιλικά το χέρι κτλ.

Ε. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

Αξιωματικός Τ. Τ. 866».

Καθένας φαντάζεται, βέβαια, με πόση συγκίνησι διαβάστηκαν από όλους μας τα παραπάνω λόγια ενός αξιωματικού μας από το μέτωπο, ενός αξιωματικού πού, μέσα από την άντάρα της μάχης, κατορθώνει να στέλνη ένα τόσο ευψυχωτικό χαιρετισμό στα Έλληνόπουλα τών μετόπισθεν.

Να τώρα και ή άπάντησι πού στέλνει ο συνεργάτης της «Νεολαίας» στον πολύτιμο άναγνώστη του:

«Κύριε Αξιωματικέ.

Μόνο με πολλά λόγια και με λίγα, δυστυχώς, έργα μπορώ — για την ώρα τουλάχιστον — ν' άπαντήσω στο άνεκτίμητο, για μένα και όλα τα Έλληνόπουλα, γράμμα σου. Το διαβάζω και το ξαναδιαβάζω και ακόμα δέν μπορώ να πιστέψω πως έγω έλαβα ένα τέτοιο σπουδαίο γράμμα. Δέν μπορώ ακόμα να πιστέψω πως, άφροντας τις άπλες έντυπώσεις μου, θα μου ήταν δυνατό να συγκινήσω άληθινά και να δώσω μάλιστα και κουράγιο — όπως μου γράφεις — στην ψυχή στρατιωτών όπως όλοι έσεις εκεί πάνω πού πολεμάτε για τη λευτεριά της πατρίδας μας.

Αφού όμως μου το γράφεις τόσο καθαρά, δέν μπορώ παρά να σε πιστέψω και να σου υποσχεθώ πως δέν θα το πάρω άπάνω μου. Μαζί μ' αυτή την υποσχεσι, σου δίνω ακόμα το λόγο μου πως θα κάνω ό,τι δώ και μπρος περισσότερο κι' άπ' ό,τι μπορώ ακόμα, για να φανώ άξιος της έμπιστοσύνης και του θαυμασμού πού μου δείχνεις.

Με την έλπίδα να βοηθήσω και γώ κάποτε στο στερέωμα του παλατιού της λευτερίας πού χτίζετε τώρα σεις εκεί πάνω, σ' ευχαριστώ, σε χαιρετώ και σοῦ εύχομαι νάχης πάντα συντροφιά σου τη ΝΙΚΗ».

ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ ΣΤΡΟΥΖΑΣ

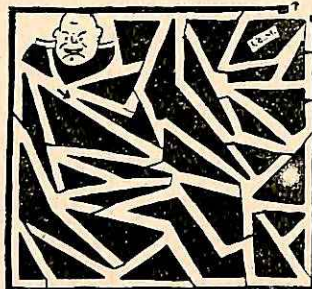
«Νάχης πάντα συντροφιά σου τη ΝΙΚΗ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ!» Αυτά τα λόγια έχει να προσθέσει ή «Νεολαία» προς τόν γενναίο Έλληνα αξιωματικό, μαζί με τις δικές της ευχαριστίες.

Η «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Για να μαγειρεύετε

Λαβύρινθος

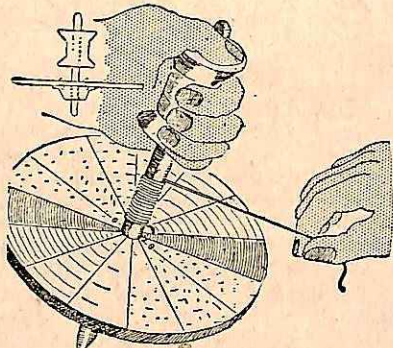

Αυτή τη φορά ο λαβύρινθος μας φιλοξενεί ύψιστη πρόσωπα...

Ο εξοχότατος Μπενίτο Μουσσολίνι, διωκόμενος υπό πέντε λύκων, δέκα κενταύρων και τριών Άλπιν, οι οποίοι έπεσσαν στην 'Ιταλία απ' την Άλθονα δια να τον ανασκολοπίσουν, εισήλθεν άνυποπτος εις τον λαβύρινθον. Νά τον βοηθήσωμεν να ξεμπλέξη από

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ ΝΕΥΤΩΝΟΣ

Γνωρίζετε βέβαια ότι το φώς της ημέρας—τό ήλιακόν φώς—δεν είναι άπλο. "Αναλύεται στα επτά χρώματα της 'Ιριδος, ή συνάντησις των οποίων μας δίδει το ήλιακόν, το λευκό να πούμε φώς.

Την σύνθεσιν των χρωμάτων της 'Ιριδος σε ένα, στο ήλιακόν, την επιτυχάνομεν με ένα δίσκον, ο οποίος περιστρέφεται ταχύτατα γύρω από ένα άξονα. Ο δίσκος χρωματίζεται με χρώματα, τα χρώματα της 'Ιριδος.

Χωρίζετε τον δίσκον—μπορείτε να τον φτιάξετε από σανίδι ή χαρτόνι—σε δέκα τέσσαρα ίσα μέρη. Χρωματίζετε τα μέρη αυτά ως εξής: Το πρώτο με βιολετί, το δεύτερο με λουλακί, το τρίτο με μπλέ, το τέταρτο με πράσινο, το πέμπτο με κίτρινο, το έκτο με πορτοκαλί και το έβδομο με κόκκινο. "Επειτα αρχίζετε πάλι από το βιολετί και χρωματίζετε συνέχεια με λουλακί, μπλέ, πράσινο κλπ., κατά τη σειρά που αναφέραμε παραπάνω τα υπόλοιπα μέρη. Ο δίσκος έτσι χρωματισμένος, ονομάζεται δίσκος του Νεύτωνος, γιατί ο περίφημος αυτός σοφός είναι εκείνος που ανέκαυσε την μέθοδο αυτήν του πειραματισμού. Ο δίσκος—ή σούρα αν θέλετε—του Νεύτωνος θα σας πείση για την ανάλυσιν του ήλιακού φωτός σε επτά άλλα.

τους μαινομένους στρατιώτας του; "Αν θέλετε πάρτε τον από το χέρι και οδηγήστε τον στην έξοδο. "Εννοείται ότι θα φροντίσετε από πριν να υπάρχει εκεί ένας τσολιάς...

Μαγική εικόνα

Ο κακοῦργος κυνηγᾷ την κοπέλλα για να την σκοτώσῃ. Κάπου όμως εκεί υπάρχει ένας αστυφύλακας που θα την σώσῃ.

Τὸν βλέπετε;

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Ο αξιόπιστος γάιδαρος!

Στό χωριό. Μία γυναίκα ήθελε να πάη στο μύλο ν' αλέσῃ ἕνα τσουθάκι ἀλεύρι. "Επειδή όμως δεν είχε ζώο, πήγε σε μία γειτόνισσά της και της ζήτησε να της δανείσῃ τὸ γαϊδάρο της. Αυτή για να μὴν της τὸν δώσῃ, της λέει:

Εὐχαρίστας, καυμένη μά... ὁ γαϊδάρός μου σήμερα λείπει στὴ χώρα.

Τὴ στιγμή εκείνη ἀκούστηκε ὁ γαϊδάρος νὰ γκαρίζῃ ἀπὸ τὸ σταύλο.

Καὶ ἡ ἄλλη της εἶπε πὼς τὴ γέλασε, ἀφοῦ ὁ γαϊδάρος ὁ ἴδιος τὴν ἔβγαζε ψεύτρα. Κι ἡ γειτόνισσα ἔτοιμόλογη, της ἀπαντᾷ:

—Καυμένη καὶ σύ, δὲν πιστεύεις πού σου μιλῶ ἐγώ, μόνο δίνεις πίστι σ' ἕνα γαϊδάρο;

Σπουδαῖος λόγος!

"Η μαμά: Γιατί Τοτό, δὲν θές σήμερα νὰ πᾶς στοῦ θείου σου;

"Ο Τοτός: Μὰ τελείωσε, μαμά, ἡ σοκολάτα του.

Τὸν ξεκούραζε...

Κάποτε ὁ πλοίαρχος ἐνὸς ἀμφορικῶν βαποριοῦ φώναζε σὲ κάποιον ναῦτη ἀπὸ τὴ γέφυρα:

—"Ε! Σωτήρη, τί κάνεις ἐκεῖ;

—Τίποτα, καπετάνιο, ἀπαντᾷ αὐτός.

—"Ο Νικόλας εἶναι μαζί σου; ρωτᾷ πάλι ὁ πλοίαρχος.

—Μάλιστα, ἀπαντᾷ ὁ Σωτήρης.

—Καὶ τί κάνεις;

—Μὲ βοηθάει, καπετάνιο μου.

Θά τὴ δοκίμαζε!

—Γιατί Γιαννάκη πηγαίνεις ἐστὶ λυπημένος;

—Γιατί μ' ἔστειλε ἡ μαμά στοῦ μπαμπά νὰ μοῦ δώσῃ μιά βέργα!

Τὰ στοιχεῖα του!

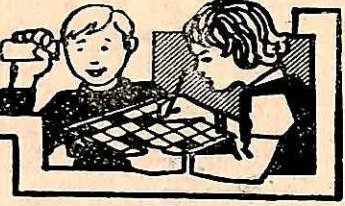
"Ενας πολίτης παρουσιάζεται στο ληξιαρχικὸ γραφεῖο:

—"Ἠλθα, λέει, νὰ δηλώσω τὴ γέννησι τοῦ γιοῦ μου.

Κι ὁ ὑπάλληλος ἀφηρημένος:

—"Ονομα, ἡλικία, ἐπάγγελμα!

Διασκεδάζοντας

ΕΝΘΥΜΙΑ

Κουμᾶται!

Μαμά: Κουμᾶσαι Τοτό; Τοτός: Τί θέλεις, μαμά; Μαμά: Γιατί ἔφαγες παληόπαιδο τὸ γλυκό; Τοτός: Κουμᾶμαι, μαμά!

Ἡ ὑπογραφή!

—"Ελα Μαριγὼ νὰ ἐξοφλήσῃς τὴν ἀπόδειξι τῆς πληρωμῆς σου.

—Δὲν ξέρω, κυρία, πὼς ἐξοφλάει κανεῖς!

—Νά, γράψε τὴν ὑπογραφή σου, ὅπως ὑπογράφεις στὰ γράμματα πού στέλνεις στὴ μάνα σου.

Κι ἡ Μαριγὼ ὑπογράφει:

«Σὰς ἀσπάζομαι, Μαριγὼ».

Μιά συμφέρουσα πρότασις!

"Η μικρούλα Μαρίκα παίρνει ἀπὸ τὸν παππὸ της ἕνα εἰκοσάρη κάθε φορὰ πού θὰ τοῦ εὐχηθῇ χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ του.

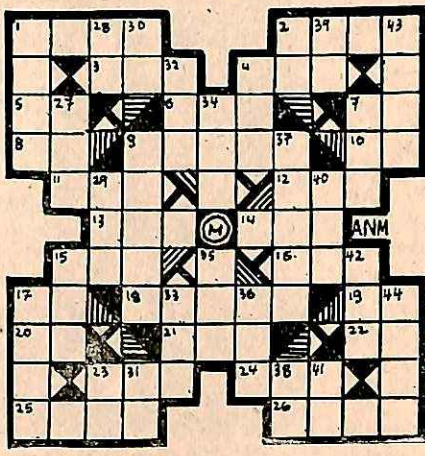
Τούτη τὴ φορὰ, ὅταν τὸν εὐχήθηκε καὶ τὸν φίλησε, τοῦ εἶπε:

—Παππὸ, δὲν θὰ μπορούσα ἀπὸ τώρα νὰ σοῦ πῶ τὰ χρόνια πολλὰ καὶ γιὰ τὸ χρόνον; Θὰ σοῦ κάνω ἑκπτῶσι γιὰ τίς δύο φορὲς μαζί, νὰ μοῦ δώσης μόνο τριαντάπέντε δραχμῆς!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

1) Μία τῶν Ἡπειρῶν, 2) Εἶναι ὁ Ὀλυμπος, ὁ Ταῦγετος κλπ., 3) Ταῖς ὁποῖαις, 4) Πρόθεσις, 5) Ὁ ὑπάρχων, 6) Δηλητήριον, 7) Ἀρθρον, 8) Δεικτικόν (δημ.), 9) Τροφὴ τῶν ζώων, 10) Ὅστις, 11) Ἀριθμητικόν, 12) «Ἡ... ἡ ἐπὶ τὰς», 13) Πήγαινε (δημ.), 14) Θεὸς τῶν δασῶν, 15) Αὐτόνομος Σταφιδικός, 16) Ὁργανισμός, 17) Ὁ ὑπάρχων, 18) Σύμφωνον τοῦ ἑλληνικοῦ ἁλφάβητου, ὅπως προφέρεται, 19) Νότα Ἑρωπαϊκῆς μουσικῆς, 20) Τίθεται

πρὸ τοῦ ὄρκου (δημ.), 21) Περιφέρῃς διὰ τὴν κιβωτόν του, 22) Σύμφωνον τοῦ γαλλικοῦ ἁλφάβητου, 23) Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις, 24) Τὰ γράφουν αἱ ἐφημερίδες, 25) Κοντά, πλησίον (δημ.), 26) Πολλοὶ ἄνθρωποι.

Καθ' ἑτέρας:

1) Πάλι, μάχη, 17) Ἀψητος, 27) Ἐκκλησία (κλητ.), 15) Πρόθεσις, 28) Ἀνθη, 29) Ναυτικὸς Ἀθλητικὸς Σύνδεσμος, 23) Μονὰς ἡλεκτρικῆς ἀντιστάσεως, 30) Ἀρθρον (πληθ.), 3) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 31) Αἰγυπτιακὴ θεότης τοῦ ἡλίου, 32) Ναυτικὸν παράγγελμα, 33) Διὰ νά, 34) Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλητ.), 35) Ἡ ἀφεντιά μου, 4) Ἡ λέξις τοῦ 15 ὀριζοντίως, 36) Σύνδεσμος, 2) Τὸ ὑπάρχον, 37) Σταγὼν, 38) ΕΛ., 39) Θεὸς τοῦ ἡλίου, 40) Ἐπάνω, 41) ΑΑ., 7) Ἀρθρον (αἰτ.), 42) ΤΡΕ., 43) Ἀθλαθῆς, ἀκέραιος, 44) Ἀγάπη. Α. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Τετράγωνον

**** 1η σειρά: Ἑλλην. **** νῆσος. 2α σειρά: **** Σηκότι. 3η σειρά: **** Οἰνοπνευματώδες ποτόν. 4η σειρά: Ἀρχαῖος θεός.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Α. Γ. ΒΑΤΙΑΝΣ

Στοιχειόγραφος

"Εχεις δυὸ στὴν κεφαλὴ σου πού στολίζουν τὸ κορμὶ σου. Μὰ ἀν σθῆσις ἕνα Τὰ καὶ τελειώσης φωναχτὰ στὴν κοττοῦλα τὴν καυμένη εὐχαριστῶ μεγάλο βγαίνε. Γ. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐξ ἐξυπνης ἐρωτήσεως

Γιατί λέμε Ἀσία καὶ ὄχι Ἀσρόδα;

Γιατί Ἀφρικὴ καὶ ὄχι Ἀπελπισία;

Γιατί Διογένης καὶ ὄχι Πολυγένης;

Γιατί Ἀραράτ καὶ ὄχι Ἡγουνράτ;

Γιατί Μυτιλήνη καὶ ὄχι Ρισλίνη;

Γιατί πόλεμος καὶ ὄχι Πόσθησις;

Καὶ μιά βλασκώδης...

Γιατί Ἰταλία καὶ ὄχι Νικηλία;

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Μιά φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν μιά πτωχὴ γυναίκα χήρα πού εἶχε δύο κοριτσακία. Τὸ ἕνα τὸ ἔλεγαν Ἀσπροῦλα καὶ τὸ ἄλλο Ροδοῦλα. Ἡ πτωχὴ γυναίκα μετὰ τὰ κοριτσακία της ἑκατοικοῦσε σὲ μιά καλυβίτσα πού εἶχε ἀντικρὺ ἕνα περιβόλι. Καὶ στὸ περιβόλι αὐτὸ ἀνθοῦσαν δύο τριανταφυλλίες. Ἡ μιά τριανταφυλλία ἔκανε ἀσπρο ρόδα καὶ ἡ ἄλλη κόκκινα. Ὡστόσο καλλίτερα παιδιὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια τῆς πτωχῆς αὐτῆς γυναίκας δὲν ὑπῆρχαν στὸν κόσμον. Ἡ Ἀσπροῦλα ἦταν πιὸ ἡσυχὴ ἀπὸ τὴν Ροδοῦλα τὴν μικρότερη. Ἡ Ροδοῦλα ἀγαποῦσε νὰ τρέχῃ εἰς τὸ λειβάδι καὶ νὰ πιάνη πεταλούδες. Ἐνῶ ἡ Ἀσπροῦλα προτιμοῦσε νὰ καθέσται κοντὰ στὴ μητέρα της καὶ νὰ τὴν βοηθᾷ στίς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ δύο ἀδελφάκια ἀγαπῶνταν ὑπερβολικά. Ἡ Ἀσπροῦλα καὶ ἡ Ροδοῦλα εἶχαν τόσο νοικοκυρεμένο σπιτάκι τους πού ἦταν μιά χαρὰ νὰ τὸ βλέπῃ κανεῖς ἔτσι καθαρὸ καὶ τακτοποιημένο.

Τὸ καλοκαίρι ἡ Ροδοῦλα ἔκανε τὸ νοικοκυριὸ καὶ κάθε πρωὶ ἔτοποθε

Ἡ Ροδοῦλα τραμαγμένη ἔβγαλε μιά φωνή.

τούσε ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς μητέρας της δύο ρόδα ἀπὸ τίς τριανταφυλλίες τοῦ γειτονικοῦ περιβολιοῦ δεμένα μαζί με μιά κλωστήτσα. Τὸ ἕνα ρόδο ἦτανε κάτασπρο καὶ τὸ ἄλλο τριανταφυλλί. Τὸ χειμῶνα πάλι ἡ Ἀσπροῦλα ἀνάθε τὴ φωτιά καὶ ἔβαζε τὸ τσουκάλι στὴν πυροστιά.

Σὰ νύχτανε, ἡ μητέρα ἔλεγε: —Πήγαινε Ἀσπροῦλα, νὰ βάλῃς τὸ σύρτη. Ἐπειτα καὶ οἱ τρεῖς μαζί ἐκάθισαν γύρω στὴ φωτιά.

Ἡ μητέρα ἔβαζε τὰ γυαλιά της καὶ ἐδιάβαζε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βιβλίο καὶ τὰ κοριτσακία τὴν ἀκούαν. Διπλα τοὺς ἕνα ἀρνάκι κοιμῶταν καὶ σὲ ἕνα ἔζυλο ἕνα ἀσπρο περιστέρει εἶχε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὴν φτεροῦγα του.

Μὲ τὸν καιρὸ τὰ κορίτσια ἐμεγάλωσαν... Ἐνα βράδυ πού ἐκάθηντο ἡσυχὰ κοντὰ στὴ φωτιά μετὰ τὴν μητέρα τους, ἐκτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ μητέρα τότε ἐφώνασε:

—Ἀνοίξε γρήγορα Ροδοῦλα, μπορεῖ νὰ εἶναι κανεῖς ὁδοιπόρος πού ζητᾷ καταφύγιον.

Ἡ Ροδοῦλα ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ νομίζοντας πὼς θὰ δῇ κανέναν πτωχὸν ἄνθρωπον. (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ

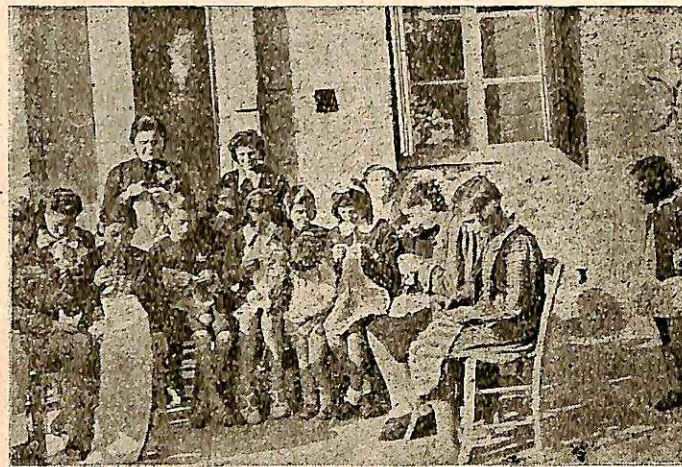
ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ ΜΑΣ

Πρέπει όλοι οι μικροί συναγωνιστάι, Σκαπανείς και Σκαπάνισσαι, να διαβάσουν την 'Ημερησίαν Διαταγήν που έδημοσιεύθη στο προηγούμενο τεύχος της «Νεολαίας», γραμμένην από τον νέον Γενικόν 'Επιθεωρητήν μας και Πρωθυπουργόν της 'Ελλάδος κ. 'Αλέξ. Κοριζήν. Είναι ο νέος στοργικός πατέρας της 'Οργανώσεως, και 'Εκείνος που θα συνεχίση το έργον και την αγάπην του Μεγάλου 'Αειμνήστου 'Αρχηγού προς όλους τους Νέους και προς ημάς τους μικρούς. Δεν εμείναμεν όρφανοί, μας λέ-

γει ο νέος Γενικός 'Επιθεωρητής μας, μας παραστέκουν αϊ έντολαι και αϊ υποθήκαι, τὰ χρυσὰ λόγια του Δημιουργού μας, που δεν θα παύσουν να άντηχούν στην ψυχήν μας, και μαζί μας μένουν «ύψηλοι παραστάται μας» ο Βασιλεύς, ο Διάδοχος του Θρόνου, που είναι και οι Γενικοί 'Αρχηγοί μας και η δεμόνες μας, και ακόμη η 'Εθνική Κυβέρνησις και ολόκληρος η 'Ελλάς. Όλοι αυτοί σάν μητέρα στοργική και άγρυπνη θα είναι πάντα κοντά μας. Και ημείς, υπερήφανοι γι' αυτό, θα εξακολουθήσωμεν να δίδωμεν όλας μας τὰς μικράς δυνάμεις, όλην μας την ψυχήν, εις τους μεγάλους αυτούς οδηγούς μας, με πειθαρχίαν και ένθουσιασμόν έκτελοῦντες τὰς έντολάς των.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ!

Η άνωτέρω χαρακτηριστική φωτογραφία που μας έστάλη από τον Μελιγαλά, δείχνει πώς ή πίστι γιά τη Νίκη και το πνεύμα της άλληλεγγύης προς τους ήρωικούς πολεμιστάς μας είναι σε όλη την 'Ελλάδα στον ίδιο βαθμό. Οι Σκαπανείς της Πρωτευούσης και οι Φαλαγγίτες της έπαρχίας, με την ίδια ψυχή, με την ίδιον δομή, με τον ίδιο πόνο, συντρέχουν όπως και όλοι οι άλλοι εκείνους που με τη λόγχη και με το αίμα άνοίγουν το νέο δρόμο της 'Ελληνικής Δόξης.

Όλοι, μικροί και μεγάλοι, εργάζονται άκούραστα γιά την Νίκη, γιά την 'Ελευθερία, γιά την 'Ελλάδα. Και θα νικήσωμε! Γιατί είναι ο Θεός μαζί μας. Και γιάτί τη Νίκη μας την προστατεύει 'Εκείνος.

11. (Συνέχεια)

Ο κύρ Μπούλης τον έβαλε να του υποσχέθι πώς δεν θα πη λέξι σε κανένα και πώς θα τον άφήση να γυρίζη λεύτερα μέσα στο πλοίο, όπως ήταν εκείνη τη στιγμή ή μεταμορφωμένος διαφορετικά... σ' όποια ώρα και νάναι της ήμέρας ή της νύχτας. Ήταν ανάγκη, βλέπεις, να χη τον άνθρωπό του πάντα μπροστά στα μάτια του. — Κι' αυτό κι' ό,τι άλλο άκόμα θέλετε, του άπαντά ο πλοίαρχος.

Ο Σερλόκ Χόλμς καταπιάνεται την ίδια ώρα ν' άνακαλύψη τον κύριο πρώην άνάμεσα στους επιβάτες. Κάνει λοιπόν το γύρο του βαποριού... ψάχνει σ' όλες τις καμπίνες, γυρίζει από τὰ μαγειρεία ως τη γέφυρα, από τις μηχανές

ως ός τ' άμπάρια... Τίποτα! Ο κύριος πρώην έγινε άφαντος... Τού κάκου κοιτάζει σ' όλα τὰ βαρέλια κι' όλα τὰ κασόνια που βρίσκονται μπροστά του... Τίποτα!.. Τίποτα!.. "Αν τυχόν ο κύρ Μπούλης έπίστευε στη μαγεία, δίχως άλλο θα πίστευε πως αυτή ή εξαφάνισι ήταν έργο μαγικό και συνεργία του διαβόλου... Μά ο άστυνομικός μας κάθ' άλλο βάζει στο νου του παρά τέτοια υπερφυσικά πράματα, γιάτι όλα έμαθε να τὰ εξηγη και να τ' άποδίδη σ' έφυσικές αιτίες!..

Πώς μπορούσε ο Χάρυ Κόντακ ν' άπομακρυνθι από τον «Λεβιάθαν» την ώρα που το βαπόρι βρισκόταν 30 μίλια μακριά από τη στεριά; Αδύνατον. Συμπέρασμα: Ο κύριος πρώην θα είχε αλλάξει μόνο έξωτερικό και το να τον ξεμασκαρέψη ο άστυνόμος

μας δεν ήταν παρά ένα απλό παιγνιδάκι.

Οι επιβάτες του «Λεβιάθαν» γιά να περνούν την ώρα τους και να μαθαίνουν τί γίνεται στον κόσμο, την στιγμήν που αυτοί βρίσκονται στον άκεανό, είχανε ένα μεγάλο μαυροπίνακα, όπου κάθε πρωί βρισκότανε γραμμένα τὰ σπουδαιότερα νέα, που έδινε αδιάκοπα ο άσύρματος του βαποριού.

Εκεί λοιπόν, την τρίτη μέρα του ταξιδιού, διάβασε με χοντρά γράμματα την είδησι:

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

«Ο κ. Μπούλης, ο περίφημος τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, αυτοκτόνησε μέσα στο σπίτι του σήμερα και ώρα 3 και 2' και 5' 8)9 ύστερα από κάποια άποτυχία του».

Μιά πέτρα που πέφτει μέσα σε λίμνη γεμάτη βατράχους δεν φέρνει τόση ταραχή, όση έφερε τούτη ή είδησι στους επιβάτες του «Λεβιάθαν». Όλοι λυποῦνται, δακρῦζουν, όλοι κάτι έχουν καλό να πουν

γιά τον άνθρωπο. Από τις πιο ψηλές κορφές του καραβιού, όπου άγρυπνούν οι βάρδιες, ως κάτω στα μηχανοστάσια, όπου πάνε κι' έρχονται οι θερμαστές και οι μηχανικοί, τρέχει κι' άπλώνεται και σκορπίζεται ή είδησις.

Γιά μιá στιγμή παράλυσε, θαρρείς, ή ύπηρεσία του πλοίου.

Εύτυχώς ο γέρο λύκος, ο πλοίαρχος, με λίγα φρόνιμα λόγια βάζει πάλι τάξι μέσα στο βαπόρι... Όσο γιά τους ταξιδιώτες, αυτοί μαζεύτηκαν άλλοι έδω άλλοι εκεί κι' άρχισαν να διηγούνται διάφορες ιστορίες ψεύτικες κι' αληθινές, από την ζωή του τετράποδου Σέρλοκ Χόλμς που είχε ένα τόσο τραγικό τέλος...

Όλοι είχανε την ιδέα πώς ο δυστυχισμένος αυτός έπεσε θύμα του καθήκοντός του και πώς άφορμή της αυτοκτονίας του ήταν ή νευρασθένεια...

Στο κατάστρωμα, γύρω από την πολυθρόνα, όπου καθότανε ράθυμα έξαπλωμένος ένας τέλειος τζέν-

Σκαπανέων μας

Το διηγηματάκι μας

ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Εις τὸ καταφύγιον κατά την ὥραν ἑνὸς συναγεμίου ἡ μικρὴ Σκαπάνισσα Ρίτα εἶχε κατέθει κ' αὐτὴ μετὰ τὸ μικρότερον ἀδελφὸ της, τὸν Τώνη. Μέσα στὸ καταφύγιον ἦταν λογιῆς λογιῆς κόσμος: Ήσαν ἄνθρωποι ποὺ ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν ἀγορὰ μετὰ τὰ ψώνια τους, ἄλλοι μετὰ τὴν μπλούζα τῆς ἐργασίας των ἀκόμη, κυρίες με δέματα φορτωμένες, κορίτσια μετὰ τὰς τσάντας των βιβλίων ποὺ κάποια δασκάλα ἐκεῖ κοντὰ τοὺς ἔκανε ἰδιαιτέρου μᾶθημα, γρηοῦλες ἀπὸ τὰ γειτονικά σπῖτια ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμη τὰ πλεκτά ποὺ ἐτοιμάζαν γιά τοὺς στρατιῶτες τοῦ Μετώπου καὶ ἄλλοι ἀκόμη...

Ἡ Ρίτα μετὰ τὸ ἀδελφάκι της εἶχε στριμωχθῇ ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά καὶ ὅταν εἶδε πὼς ὁ συναγεμὸς παρεῖνετο καὶ ὁ μικρὸς Τώνης εἶχε κουρασθῇ νὰ στέκη ὀρθίος ἐκάθησε χάμω καὶ

τὸν πῆρε στὰ γόνατά της. — Μὰ γιὰτί Ρίτα, ἐρώτησε τὴν ἀδελφήν σου τὸ Τώνης, κατεβαίνουν οἱ ἄνθρωποι στὴ ὑπόγεια ὅταν φωνάζουν οἱ σειρήνες; — Γιά νὰ προφυλαχθοῦν Τώνη ἀπὸ τὶς βόμβες των

— Μὰ γιὰτί, Ρίτα, κατεβαίνουν οἱ ἄνθρωποι στὰ ὑπόγεια;

ἐχθρικών ἀεροπλάνων, ποὺ ἐρχονται καὶ σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους.

— Μὰ εἶναι λοιπὸν τόσο κακοί; Καὶ γιὰτί νὰ μᾶς σκοτώσουν ἀφοῦ δὲν τοὺς κάμαμε κανένα κακό;

Δίπλα τοὺς ἐκάθητο μιὰ γρηοῦλα ἡ ὁποία χαϊδεύοντας τὸ κεφάλάκι τοῦ τοῦ εἶπε:

— Γιατί, παιδί μου, ἤθελαν αὐτοὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι νὰ πάρουν τὸν τόπο μας, τὰ χωράφια μας, τὰ σπῖτια μας, τὰ μαγαζιά μας καὶ νὰ μᾶς κάμουν σκλάβους των. Τότε κι' ἐμεῖς ἐστεῖλαμε τὸ στρατὸ μας κατὰ πᾶνους τοὺς καὶ τοὺς κυτπάει ἀλύπητα γιά τὸ κακό ποὺ ἤθελαν νὰ μᾶς κάμουν. Καὶ πρέπει νὰ ξέρης Τώνη πὼς ὁ στρατὸς μας εἶναι ὁ γενναϊότερος τοῦ κόσμου, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι δειλοί. Ἔτσι ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μετὰ τοὺς γενναίους στρατιώτες μας, ἐρχονται ἐδῶ καὶ

χτυποῦν τὰ παιδιά καὶ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς γέροντας. Μὰ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία ποὺ μᾶς βοηθοῦν γρήγορα θὰ μᾶς δώσουν τὴ Νίκη καὶ οἱ κακοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ γυρίσουν ντροπισμένοι στὸν τόπο τους καὶ δὲν θὰ τολμῇσουν ποτέ πιά νὰ μᾶς κάμουν κακοί. Τότε ὁ Τώνης τῆς εἶπε:

— Πόσο λυποῦμαι ἀλήθεια ποὺ δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ μεγάλος νὰ πολεμῶ μαζί με τοὺς γενναίους στρατιώτες μας.

— Ἐσὺ ὅταν μεγαλώσης τοῦ εἶπε ἡ γρηοῦλα, θὰ συνεχίσῃς τὴν ἐργασίαν ἐκείνων ποὺ σήμερον πολεμοῦν καὶ θὰ εἶσαι πάντα ἑτοιμὸς νὰ χτυπήσης κάθε ἐχθρὸ ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ κακό στὴν 'Ελλάδα μας.

— Θὰ κάμω ὅπως λές, γιανιάκα, γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βεβαία. X.

τλεμαν ἔχουν σχηματίσει κύκλο πολλοὶ περίεργοι.

Στέκανε κι' ἀφουγκράζονταν τὸν κομψὸ κύριο, ποὺ τοὺς διηγίεται διάφορα περιστατικά καὶ ἐξυπνα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνκαρτίτου ἀστυνομικοῦ... Μὰ ἐνῶ μιλᾷ εἶχε καὶ τὸ βλέμμα του στηλωμένον σ' ἕνα 'Αμερικάνο, ποὺ ὀλότελα ἀφωσιωμένος στὴ διήγησί του, χαϊδεύει μηχανικά ὅλη τὴν ὥρα τὸ μούσι του...

Κάποια ὥρα διηγίεται καὶ γιά κείνο τὸ κωμικὸ ἐπεισόδιό μετὰ τὸ ἀερόστατο τοῦ Βοϊδούλη... Βλέπει λοιπὸν τὸν καλὸν τὸν 'Αμερικάνον' ἀλλάζῃ ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τὸς ὅς... Μιὰ στιγμή μάλιστα τράβηξε τὸ μούσι του τόσο γευρικά ποὺ τοῦ ἔμεινε ὀλόκληρο στὸ χέρι.

«Ὅλα πηγαίνουν καλὰ», συλλογιέται ὁ τζέντλεμαν. «Ὅμως γιά κείνον ποὺ τόσο ξαφνικά χωρίστηκε τὸ μούσι του τὰ πράματα δὲν πηγαίνουν καθόλου καλὰ. Ἀφοῦ με πολλὰ δυσκολία κατάφερε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ γελοῖο

πάθημά του, ἔτρεξε γρήγορα γρήγορα στὴν καμπίνα τοῦ κι' ἐκεῖ ἔπιασε μετὰ τὸ χέρι τὸ κεφάλι του, σάμπως φοβότανε μὴν τοῦ φύγῃ τὸ μυσλό...

«Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καταφέρει νὰ μάθῃ τὴν ἀεροναυτική του περίπεια καὶ τὴν διηγότανε μ' ὅλα της τὰ καθεκαστα;»

Ήτανε λοιπὸν ὁ ἴδιος ὁ διάβολος; Ὁ διάβολος; Χὰ χὰ χὰ... Δὲν πίστευε καθόλου πὼς ὑπῆρχε τέτοιο πράγμα!... Μήπως ἦτανε ἐκεῖνος ὁ... ἄλλος; «Ὅχι δὲν εἶναι δυνατόν... Κι' ὅμως, ποῖος ξέρει... Κι' ἂν ἦταν ἐκεῖνος;

— Λοιπὸν, εἶπε μετὰ ἀπόφασι ὁ κύριος πρώην Νομάρχης... (τὸ ἔχετε βεβαία καταλάβει πὼς ἦταν αὐτὸς...) Λοιπὸν ἂν εἶναι αὐτὸς... τόσο τὸ γερότερο γι' αὐτόν... Νὰ με ἀφήσῃ ἡσυχόν... εἰδεμή... *

Κατὰ τοὺς σίγουρους λογαριασμοὺς ποὺ ἔκανε ὁ πλοίαρχος τὸ βαπόρι

χρειάζονταν ἀκόμα 22 ὥρες 58' καὶ 25" γιά νὰ μπῇ στὸν ὠκεανό... Ἄν βεβαία δὲν τοῦ τύχαινε καμμιά ἀναποδιά... ὅποτε ὁ «Λεβιάθαν» θὰ ἔχανε τὸν ρεκόρ ταχύτητος ποὺ εἶχε καὶ ὁ πλοίαρχός του τὴν καλὴν τοῦ φήμη...

Γι' αὐτὸ ὁ γέρο λύκος κοίταζε μετὰ τὴν καρδιά σφιγμένην διὰ μαῦρες κηλίδες, τὴν μιὰ στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ἄλλη στὴ θάλασσα ποὺ βρισκόνταν ἀκριβῶς στὸ δρόμο του...

Μέσα στὸ βαπόρι δὲν ἀκουγόταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῆς μηχανῆς καὶ τὰ ροχαλητὰ των ταξιδιωτῶν ποὺ κοιμῶνταν μέσα στὶς καμπίνες τους. Μόνο ὁ κύρ Μπούλης μας κοιμῶνταν μετὰ τὸ ἕνα μάτι ἀνοιχτό... Ἐξαφνὰ ὁ φίλος μας ἀκούει ἕνα σιγνὸν βήμα... Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας του ἀνοίγει καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ξεχωρίζει ἕναν ἴσκιον. Ἀκούει καὶ μιὰ καρδιά ποὺ κτυπᾷ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ κανονικόν... Μ' αὐτὴ τὴν καρδιά δὲν εἶναι δική του... Κάποιος πλησιάζει στὸ κρεβάτι του... Ἀκούει τὰ βήματά του σιγανά καὶ προσεκτικά. Ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ ἀνάβει τὸ ἡλεκτρικὸ γλομπάκι ποὺ εἶναι δίπλα του... Στὸ ἄλλο του χέρι καλοῦ κακοῦ κρατᾷ τὸ περιστροφ... Μιὰ σιλουέτια τρομαγμένης γυναίκας προχωρεῖ στὴν πόρτα καὶ χάνεται...

— Κάνετε λάθος, κυρία μου, λέει... Μὰ ὕστερα μωρμουρίζει μέσα του... (Ἀκολουθεῖ)

Μέσα στὸ βαπόρι δὲν ἀκουγόταν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῆς μηχανῆς καὶ τὰ ροχαλητὰ των ταξιδιωτῶν ποὺ κοιμῶνταν μέσα στὶς καμπίνες τους. Μόνο ὁ κύρ Μπούλης μας κοιμῶνταν μετὰ τὸ ἕνα μάτι ἀνοιχτό... Ἐξαφνὰ ὁ φίλος μας ἀκούει ἕνα σιγνὸν βήμα... Ἡ πόρτα τῆς καμπίνας του ἀνοίγει καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ξεχωρίζει ἕναν ἴσκιον. Ἀκούει καὶ μιὰ καρδιά ποὺ κτυπᾷ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ κανονικόν... Μ' αὐτὴ τὴν καρδιά δὲν εἶναι δική του... Κάποιος πλησιάζει στὸ κρεβάτι του... Ἀκούει τὰ βήματά του σιγανά καὶ προσεκτικά. Ἀπλώνει τὸ χέρι καὶ ἀνάβει τὸ ἡλεκτρικὸ γλομπάκι ποὺ εἶναι δίπλα του... Στὸ ἄλλο του χέρι καλοῦ κακοῦ κρατᾷ τὸ περιστροφ... Μιὰ σιλουέτια τρομαγμένης γυναίκας προχωρεῖ στὴν πόρτα καὶ χάνεται...

Κάνετε λάθος, κυρία μου, λέει... Μὰ ὕστερα μωρμουρίζει μέσα του... (Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ
ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο Έλληνας Έρυθρος Σταυρός δι' επιστολής του προς την Υποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Βορρά ευχαριστεί θερμώς τας Φαλαγγίτισσας της Υποδιοικήσεως διὰ τὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν παρέσχον εἰς τὸ ἔργον του.

Η Ε.Ο.Ν.
ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΜΑΧΟΝ ΠΛΗΘΥΣΜΟΝ

Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Υπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Π.Υ.Α.Μ.), ἐπεσκέφθησαν οἰκογενεῖας ἀπόρων στρατευθέντων εἰς τὰς πόλεις διένει-

Κεντρικὴ Διοίκησις

μαν εἶδη ρουχισμοῦ καὶ ἄλλα εἶδη πρώτης ἀνάγκης.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἀπεστάλησαν τὰ ἐξῆς ποσά: Εἰς μὴνῃν Ἰ. Μεταξά ὁ δ' Ἀνάτ. Γεν. Ἀρχίατρος κ. Σπ. Βασιλείου δρχ. 2.000, εἰς μὴνῃν Ἰ. Τρικούπη δ' κ. καὶ ἡ κ. Τρικούπη δρχ 500.

Η Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Φαλαγγίται τοῦ 23ου Τάγματος τῆς Υποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθησαν τοὺς 100ν στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον καὶ ἐξετέλεσαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν διάφορα χαριτωμένα σκέτς, ἐν μέσῳ ἐνθουσιῶδων ἐκδηλώσεων τῶν ἡρώ-

κῶν τραυματιῶν μας. Ἀκολούθως οἱ Φαλαγγίται διένειμαν ταινία, σοκολάτες καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη εἰς τοὺς τραυματίας μας, οἵτινες καὶ ἠγάπησαν θερμῶς τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν.

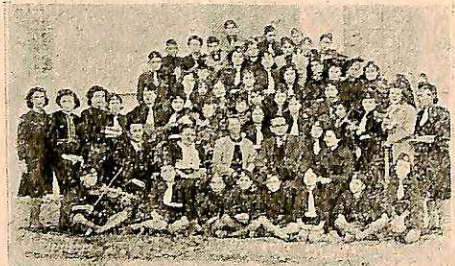
— Ἐπίσης Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Υπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτεύουσας (Π.Υ.Α.Μ.) ἐπεσκέφθησαν τὴν συνήθως τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ἡρώτους τραυματίας μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμοῦραν διάφορα δῶρα καὶ ταινία. Ἐπίσης Φαλαγγίτισσαι τοῦ 9ου Υποτομήσος τῆς Υποδιοικήσεως Θηλέων Βορρά ἐπεσκέφθησαν τοὺς τραυματίας μας, ἐκράτησαν συντροφιά καὶ καὶ τοὺς ἐβόηθησαν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλληλογραφίας τῶν.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΣΠΑΡΤΗ.— Μὲ τὴν ἰδίαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν συνεχίζονται αἱ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος συγκεντρώσεις τῆς Ε.Ο.Ν., εἰς ἃς παρίστανται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σπάρτης Διονύσιος, ὁ Γενικὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης κ. Π. Παπαγιάννης, ὁ Δήμαρχος κ. Γκορτσόλογος καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τοῦ τόπου, ὡς καὶ πλῆθος κόσμου.

Κατὰ τὸ διαρρεῖσαν 15ῃν ἡμέραν, ὥμιλῃσαν Συνεργαταὶ καὶ Συνάγωνισται ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων. 1) Ἡ πίστις ὡς παράγον τῆς Ἐθνικῆς Νίκης, 2) Γυναικὰ καὶ Ἰσότης, 3) Ἡ Ἑλλάς συνεχίζει τὴν ἱστορίαν τῆς, 4) Ἡ Σπάρτη ὥμιλῃσε, 5) Ἡ Ἑλλάς δὲν πε-

Ἡ μουσικὴ ὁμάς καὶ χορωδία Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Ἱεραπείρας Κρήτης

θαίνει, 6) Στίχοι τοῦ Παράσχου διὰ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, 7) Ἡ καρτερία καὶ ἡ ἐλπίς φερέρα ὅπλα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ 8) Αἰωνία Ἑλλάς. Μεταξὺ τῶν ὁμιλιῶν σημειοῦμεν τὸν δικηγόρον καὶ συνεργάτην Χρυσὸν Σήματος κ. Δ. Αἰλιπράντη, τὸν δικηγόρον κ. Σπ. Καφετζῆν καὶ τὴν καθηγήτριαν κ. Ἀδριανὴν Τσουκαλά. Εἰσηγητικὰς ὁμιλίας τῶν ἀνωτέρω διαλέξεων, ὡς καὶ κριτικὰς τοιαύτας μετὰ τὸ τέλος ἐκάστης τούτων ἔκαμιν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως καθηγητὴς κ. Ἰωάν. Παπαδόπουλος.

Ὁ Γενικὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης Λακωνίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Διαφωτίσεως, ἐπεβόησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. Ξηροκαμπίου, Παλαιοπαναγίας, Ἀνωγειῶν καὶ Σκλαβοχωρίου. Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην ὁ κ. Νομάρχης εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς μεγάλας συγκεντρώσεις Νεολαίας καὶ λαοῦ. Ἐν Ξηροκαμπίᾳ ὥμιλῃσαν ἐπίσης καὶ ὁ συνοδευτὸν κ. Νομάρχην Διευθυντὴ τῆς Διαφωτίσεως. Ἀπεριόγραπτος εἶναι ὁ ἐνθουσιασμός μὲ τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς τῆς Λακωνικῆς ὑπαίθρου ὑποδέχεται τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Κυβερνήσεως καὶ ζητωκραυγάζει ὑπὲρ τῆς Α. Μ.

τοῦ Βασιλέως, τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἡρωικοῦ Στρατοῦ μας.

— Ἐπίσης ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε' Περιφερείας συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Περιφερ. Διοικητῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεβόησε τοὺς Σχηματισμοὺς Γυθείου καὶ Κροκεῶν.

— Συνεχίζεται ὑπὸ τῆς Π.Υ.Α.Μ. Σπάρτης ἡ ἀποστολὴ εἰς τὴν Κεντρικὴν Κ.Υ.Α.Μ. μάλιναν εἰδὼν καὶ τροφίμων, ἅτινα συγκεντρῶνουν δι' ἐντατικῶν ἐράνων αἱ Διοικήσεις καὶ ἡ Υποδιοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. Λακωνίας.

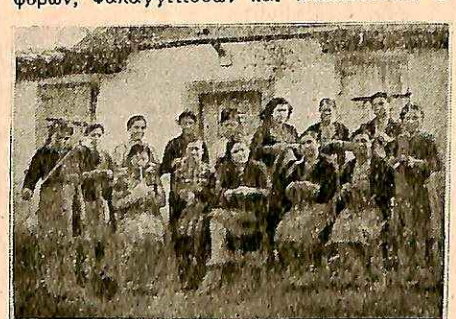
— Ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. διηγηρήθη πῶλησις Λαχείων Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος. Ἐν Σπάρτῃ συνελέγη ἐκ τῆς πώλησεως τῶν Λαχείων ποσὸν 52.050 δρχ. καὶ 16.500 δρχ. ἐν Γυθείῳ.

— Συνεργεῖα ἐκ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ὑποβοηθοῦν σπουδαίως τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Τ.Τ.Τ., ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰ τμήματα ἀποστολῆς δειμάτων καὶ λογοκρισίας.

Ἐκ Γυθείου ἀνεφέρθη ἡμῖν ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὴν ἐκεῖ Εἰσαγγελίαν. Τὸ πῦρ κατεσφάθη χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν Φαλαγγιτῶν μας, πρὶν καν. σημειώσων, φθάσῃ ἐπὶ τόπου ἡ ἀντιλὴ τῆς πόλεως. Μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν, ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς οἱ ἐξῆς Φαλαγγίται: 1) Δαφνιώτης Ἰωάννης, 2) Σαρελάκος Νικόλαος, 3) Συνεβρωτὴς Εὐστάθιος, 4) Κοψαύτης Στυλιανός, 5) Τζεφεράκος Παναγιώτης, 6) Ζαρέβις Δημήτριος, 7) Ἀνδρεάκος Δημήτριος, 8) Βιτσιλογιαννὴς Γεώργιος, 9) Γιάνναρης Παντελής, 10) Καρακασώνης Γεώργιος, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Περιφερ. Διοίκησις ἀπένευεν ἑταίρων.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ἀπανταχοῦ τοῦ Νομοῦ τὸ πρόγραμμα, περιλαμβανόν ποικίλας ἐργασίας, ἐξετέλεσθη μετὰ προθυμίας, τάξεως καὶ ἀκριβείας.

Οὕτω καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ὑπὸ βαθμοσιτών καὶ εἰς τοὺς τόπους διανομῆς ἄλλαι μὲν διευθύνουσαι καὶ ἀσκούσαι ἐλεγχον, ἄλλαι δὲ ὡς βοηθοί.

Ἡ Ε. Ο. Ν. Θηλέων Γερσάνων Παιονίας, ἐργαζομένη διὰ τὴν φανέλλαν τοῦ στρατιώτου.

πλέκοντο μάλιναν εἶδη καὶ ἡτοιμάζοντο δέματα πρὸς ἀποστολὴν.

Εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐπιστράτων μας προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας τῶν, ἐπισκεπτόμενοι ἀσθενούντων μέλη αὐτῶν καὶ φροντίζουσαι διὰ τὰ φάρμακα, τὸν ἱατρὸν κλπ.

— Τὰ Συνεργεῖα Σταθμῶν διευθυνομένη ἀπὸ βαθμοφόρους περιεβαλὼν ἀρκετοὺς διερροχόμενους ἢ ἀποδιδομένους τραυματίας στρατιώτας.

Αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὰ Νοσοκομεῖον, ὅπου νοσηλεύονται τραυματίαι γίνονται καθ' ἐκαστήν.

— Ομάδες Φαλαγγιτισσῶν μετὰ Φαλαγγιτῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῇ βαθμοφόρους περιήλθον τὰς οἰκίας καὶ καταστήματα συλλέγουσαι κάλτσες κλπ. διὰ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς χώρας μας.

Ἡ ἀνωτάτη ἐποπτεία τῶν Λαϊκῶν Συσσιτίων ἀνετέθη εἰς μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων.

Μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων τοῦ 1ου Λόχου Γαζώρου ἐπεξεργάζονται μαλλιά διὰ τὴν φανέλλαν τοῦ στρατιώτου.

Οὕτω ἐργάζονται καὶ εἰς τὰς ἐστίας συσσιτίων καὶ εἰς τοὺς τόπους διανομῆς ἄλλαι μὲν διευθύνουσαι καὶ ἀσκούσαι ἐλεγχον, ἄλλαι δὲ ὡς βοηθοί.

Ἐπίσης ἀνέλαβον τὴν διευθύνσιν τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ.

ΛΑΜΙΑ.— Ἐνῶ ἐπάνω εἰς τὰς χιονοσκεπείς κορυφὰς τῶν Ἀθωνικῶν βουνῶν ἡ ἑλληνικὴ ἐποποιία συνεχίζεται ἀπαράμιλλος καὶ μεγαλειώδης, οἱ Φαλαγγίται μας ἐξακολουθοῦν μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε προθυμίας νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν εἰς τὰς κατὰ τόπους ἀρχάς.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς IV Περιφερ. Διοικήσεως παρετηρήθη ζωηρότατη κίνησις.

Φαλαγγίται τῆς Τετραρχίας Σπερχειᾶδος

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

περιήλθον τὴν κομόπολιν καὶ συνεκέντρωσαν ἀρκετὴν ποσότητα καυσοξύλων, τὰ ὅποια καὶ παρέδωκαν εἰς τὸν Σπερχειᾶδιν διαμένον ὀρφανοτροφεῖον Κονίτης.

Εἰς τὴν αὐτὴν Τετραρχίαν, οἱ Φαλαγγίται μας συνέλεξαν διάφορα εἶδη (ἄλευρα, κρέας, ἔλαιον κλπ.) ἅτινα προσέφερον εἰς 42 ἀπόρους οἰκογενεῖας στρατευθέντων.

Ὑπὸ τῆς 384 Α' Φάλαγγος τῶν Τετραρχιῶν Λιανοκλαδίου, Σπερχειᾶδος, Ράχων καὶ τῶν Λόχων Ἀγίας Μαρίας καὶ Ἀχινού ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. διάφορα εἶδη χρήσιμα διὰ τοὺς φαντάρους μας, ἥτοι κουβέρτες, κασκόλ, πουλόβερ κ. ἄ.

Εἰς συγκεντρώσιν Φαλαγγιτῶν καὶ κατοίκων τῆς Τετραρχίας Λιανοκλαδίου ἐξεφώνησε λόγον ἐμπνευσμένον ὁ Συναγωνιστὴς Μπούκας.

Φαλαγγίται τῆς 39 Α' Φάλαγγος περιήλθον τὴν πόλιν καὶ ἀπαιτούμενον εἶδος τῆς Π.Υ.Α.Μ. εἰς τὰ ὅποια παρέδωκαν εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ.

Καθ' ἐκαστήν ὑπὸ τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἀποστέλλονται πρὸς τοὺς ἡρώτους ἀγωνιστὰς δέματα, περιέχοντα εἶδη ἀπαραίτητα εἰς αὐτοὺς.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς ἐγένοντο τακτικῶς αἱ συγκεντρώσεις.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Φθιωτιδοφωκίδος μετ' ἄλλων αξιωματικῶν ἐπισκέπτεται τοὺς ἐπ' ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ διατελοῦντας τραυματίας μας.

ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.— Ὑπὸ τοῦ Συνεργάτου καὶ Διευθυντοῦ τοῦ V Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Υποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρέων Καλαμπάκας Δημητρίου Γκέκα ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρέων Καλαμπάκας πρὸς καλλέργειαν καὶ κάρπωσιν ἐπὶ τριετίαν ἀμπελος ἐκ δέκα (10) στρεμ. κειμένη εἰς θέσιν «Ἀνάληψις» τῆς περιφέρειας μας.

Κατὰ τὴν γενομένην διὰ τὴν περισυλλογὴν χρήσιμων εἰδῶν ἐξόρμησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ ἐν Καλαμπάκᾳ ἔμπορος ἐγχωρίων προϊόντων καὶ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Γεώργιος Ἀναγνωστοπούλος ἐκτός τῶν μέχρι τοῦδε ἄλλων ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος προσφορῶν του, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ καταθέτῃ διὰ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, χιλίας (1.000) δραχμὰς κατὰ

μῆνα. Τὴν ἐκ δραχμῶν χιλίων πρώτην δόσιν κατέβαλεν εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς Υποδιοικήσεως. Ἐξαιρῶντες τὴν τοιαύτην πράξιν τοῦ ὡς ἄνω ἐμπόρου, παραδίδομεν τὴν εὐγενὴ καὶ γενναίαν αὐτὴν ἐκδήλωσιν πρὸς τὸ κοινὸν ὡς ὑπέροχον παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Ὁ 1ος Λόχος Ἄνω Κορακιάνας τῆς Κερκύρας ἀπέστειλε πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. Κερκύρας διὰ τὸν γενναῖον στρατὸν μας τὰ κάτωθι εἶδη:

Κάλτσες μάλινες ζεύγη 108, κάλτσες βαμβακερῆς ζεύγη 15, φανέλλες μάλινες 12, ἐγχώρια πουλόβερ μάλινα 23, κασκόλ μάλινα 14, πουλόβερ μάλινα 8, γελέκα μάλινα 3, μανδύλια 13, πετσέτες προσώπου 2, χαρτοφάκελλα 20, μολύβια 18, πακέτα κινίνο 1, βιβλία εὐθυμίας 5, πίτες ἐλπίδας 50, ἐσώ-δρακα μάλινα 1, γάντια μάλινα ζεύγη 1, δραχμὰς 2.000, πορτοκάλια 1.280. Ἡ ἀποστολὴ παρομοίων εἰδῶν θὰ συνεχισθῇ.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ “ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

Ἡ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰω. Μεταξά διακοπὴς δημοσίευσιν τοῦ «Πολεμικοῦ Ἡμερολογίου τῆς Νεολαίας» ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ τεύχους ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς διακοπῆς καὶ ἐν-τεῦθεν.

ΠΕΜΠΤΗ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Αἱ τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐπ' ὁλοκλήρῳ τοῦ μετῴτου συνεχίζονται ἐπιτυχῶς, συλλεγθέντων καὶ νέων αἰχμαλώτων.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 88 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις. Συνελήφθησαν 150 αἰχμάλωτοι καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονον πολεμικὸν ὕλικόν. Ἡ ἀεροπορία μας ἐβόμβαρδισεν ἐπιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης. Ἀπαντὰ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανήλθον εἰς τὰς βάσεις τῶν».

Ἐπίσης τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν:

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐρρίψε βόμβας εἰς περιόχην τῶν Ἰωαννίνων, ἀπὸ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

Ἐξ ἄλλου τοῦ Ἀρχηγείου τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀγγλικῆς ἀεροπορίας ἀνεκοινώσαν:

«Στρατιωτικὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν εἰς Ἑλλάσιν ὑπέστησαν χθὲς τὴν ἐπιθεσὶν βομβαρδιστικῶν τῆς βασιλικῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας. Ἐκρηκτικὰ βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν περιόχην, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸν στόχον. Βόμβαι ἐπέσαν ἐπὶ στρατιωτικῶν κτιρίων καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς πλησίον τῆς ὁποίας παρετηρήθη σφοδρὰ ἐκρηγξίς. Ἡ ἀντιαεροπορικὴ ἀμύνα τοῦ ἐχθροῦ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιθεσὶν καὶ ἐδράσαν ἐχθρικά καταδιωκτικὰ «G 50». Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ἀβίκα εἰς τὰς βάσεις τῶν».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατὸς μας κατέλαβε καὶ νῆα ἐδαφικὰ σημεῖα τοῦ ἐχθροῦ κυριεύσας ὕλικόν καὶ συλλεγθὼν καὶ νέους αἰχμαλώτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 89 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὰς σημερινὰς ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις κατελήφθησαν ἐδαφικὰ σημεῖα τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνελαβόμεν ὑπὲρ τοὺς 200 αἰχμαλώτους ἐν οἷς καὶ 8 ἀξιωματικοί, περιήλθε δὲ εἰς χεῖρας μας ὕλικόν».

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας ἡσυχία. Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοινώσεν ἐξ ἄλλου τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικὰ τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας ἐνήργησαν χθὲς ἐπιθεσὶν κατὰ τοῦ Βερατίου. Στόχοι τῆς ἐπιθέσεως ὑπῆρξαν στρατιωτικὰ κτίρια. Ὅλαι αἱ βόμβαι ἐπέσαν εἰς τὴν περιόχην τοῦ στόχου. Ὅμοιος ὑπέστησαν ἐπιθεσὶν συγκεντρώσεις μεταγωγικῶν ἐπὶ ὁδοῦ Κλεισούρας — Βερατίου. Ἐχθρικά καταδιωκτικὰ ἐπῆλθον κατὰ τὸ σχηματισμὸν τῶν ἰδικῶν μας ἀεροπλάνων καὶ ἐπικολούθησε βραχεῖα συγκρούσις. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ὡς εἰς τὰς βάσεις τῶν».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Κατόπιν τῶν νέων ἐπιθεσῶν μας ὁ ἐχθρὸς ἀδυνατεῖ νὰ κρατήσῃ τὰς θέσεις εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὀχυρωθῇ. Τὸ πυροβολικόν μας ἐσημειώσεν ἐξαιρετικὰς ἐπιτυχίας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 90 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιορισμέναι ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 100 αἰχμάλωτοι».

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνεκοινώσεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ἡ βασιλικὴ μας ἀεροπορία ἐσημειώσεν καὶ νέας λαμπρὰς ἐπιτυχίας καταρρίψασα 6 ἐχθρικά ἀεροπλάνα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 91 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιτυχεῖς περιορισμέναι ἐπιχειρήσεις. Συνελήφθησαν ἀνω τῶν 100 αἰχμαλώτων».

Ἡ ἀεροπορία μας ἐδράσαν ἐπιτυχῶς καταρρίψασα 3 ἐχθρικά ἀεροπλάνα ὑπεράνω τοῦ μετώπου. Ἐτερα 3 τοιαῦτα κατερρίφθησαν ἐκ τῶν ἐνεργούντων τὴν κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπιβρομῆν. Ἀπαντὰ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις τῶν».

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν:

Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐδομάρτισε τὴν Θεσσαλονίκην. Ὑπάρχον ὕλικοι τινὲς ζημίαι καὶ ἐλαττώματα θυμάτων ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Μέχρι στιγμῆς εἶναι γνωστὰ ὡς καταρρίφθησαν τρία (3) ἰταλικά ἀεροπλάνα. Βόμβαι ἐρρίφθησαν καὶ εἰς ἀγροτικὴν περιόχην Τρικκαλῶν, ἀνω θυμάτων καὶ ζημιῶν. Ἐχθρικά ἀεροπλάνα διερχόμενα ἀνωθεν νήσου τοῦ Αἰγαίου, κατήλθον εἰς χαμηλὸν ὕψος καὶ ἐπολύδωλσαν τὰς στέγας οἰκίαν ἀγροτικοῦ χωρίου, ἀνω ἀποτελέσματος τινός.

ΔΕΥΤΕΡΑ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατὸς μας συνεχίζει τὰς τοπικὰς τοῦ ἐπι-

χειρήσεις μετὰ πάσης ἐπιτυχίας, κάμπυν πᾶσαν ἀντίστασιν καὶ συλλαμβάνων αἰχμάλωτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 92 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιορισμέναι ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές».

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινῶν τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας ἡσυχία». Ἐξ ἄλλου τοῦ Ἀρχηγείου τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοινώσαν:

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ",

ὕπὸ τοῦ ἀντιστασιακοῦ πυροβολικοῦ μας.

Τὸ Ὑψιπυργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:
Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐβόμβαρδισε τὴν Θεσσαλονικὴν. Στόχος ὑπῆρξε τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τῆς πόλεως, κατὰ τὸ ὃ τοῦ ἐρρίφθησαν βόμβαι. Ἐφονεύθη ἐκ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἓν άτομον καὶ ἐτραυματίσθησαν δέκα, μεταξύ τῶν ὁποίων τέσσαρες ἀδελφαὶ νοσοκόμαι. Βόμβαι ἐρρίφθησαν παρ' ἐχθρικών ἀεροπλάνων εἰς ἀγροτικὰς περιοχὰς χωρίων τινῶν τῆς Μακεδονίας, ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινεῖ τὰ ἑξῆς:
Ἀγγλικά βομβαρδιστικά ἐνήργησαν ἐκ νέου χθὲς ἐπιτυχίᾳ ἐπὶ τὴν κατὰ τὸν Ἑλδασάν. Πολυάριθμοι ἐκρηκτικὰ βόμβαι παρετρήθησαν πίπτουσαι ἐπὶ στρατιωτικῶν κτιρίων καὶ μεταξύ αὐτῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀγγλικοῦ σχηματισμοῦ ἡ περιοχὴ ἐδεσθῇ περιδελημένη ὑπὸ καπνοῦ. Σημαντικὰ ζημίαι πρέπει νὰ ἐπροξενήθησαν. Τὰ ἀγγλικά ἀεροπλάνα συνήντησαν πῦρ τῆς ἀντιστασιακῆς ἀμύνης τοῦ ἐχθροῦ. Ὅλα τὰ ἀγγλικά ἀεροπλάνα ἐπέστρεψαν σὺν.

ΠΕΜΠΤΗ 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἀνγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ Ἑθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰ. Μεταξῆ.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 95 ἀνακινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένα ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑψιπυργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΤΡΙΤΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Τὸ σχέδιον τοῦ νέου Ἱταλοῦ ἀρχιτροπάρχου ἀπέτυχε πλήρως.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 96 ἀνακινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Κατελήφθησαν σημεῖα τινὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνεληφθήσαν περὶ τοὺς 100 αἰχμάλωτοι, ἐν οἷς καὶ 7 ἀξιωματικοί».

Τὸ Ὑψιπυργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Ἐπίσης τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν δυνάμεων ἀνακοινεῖ τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιβεβαιώται ἤδη ὅτι πλὴν τοῦ ἐχθρικοῦ βομβαρδιστικοῦ ἀεροπλάνου, τοῦ ὁποῖον κατερίφθη φλεγόμενον κατὰ ἀερομαχίαν διεσχεῖσαν μεταξύ ἀριθμοῦ ἐχθρικών βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων καὶ σχηματισμοῦ 6 μετῆρων μαχητικῶν τὴν 27ην Ἰανουαρίου, περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο μετὰ εἰς τὸ χθεσινὸν ἀνακινωθὲν, καὶ δευτέρον ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον, ὑποστάν ζημίαι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀερομαχίας, συνετρίβη ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας, κατόπιν ἡρωικῶν ἐπιτυχῶν ἀγώνων ἐπὶ ὀρεινῶν περιοχῶν 1900 μέτρων, κατέλαβε σπουδαία σημεῖα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 97 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τὰ στρατεύματά μας διεξήγαγον ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας ἐπὶ ὀρεινῶν περιοχῶν ὕψους 1900 μέτρων καὶ ἄνω».

Κατελήφθησαν ἐδαφικά σημεῖα μεγάλῃς σημασίας κατεχόμενα ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ συνεληφθήσαν περὶ τοὺς 150 αἰχμάλωτοι.

Εἰς ἕτερον σημεῖον τοῦ μετώπου προσπάθεια τοῦ ἐχθροῦ νὰ ἐπιτεθῇ δι' ἀρμάτων συνετρίβη ἐν τῇ γενέσει τῆς».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑψιπυργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἐνῶ ὁ στρατός μας κατελάμβανε καὶ νέα σημαντικὰ σημεῖα τοῦ μετώπου, τὸ νυκτικὸν μας ἐσημείωσε καὶ νέας λαμπρὰς νίκας. Ὁ «Παπανικολῆς» ἐτορπίλισεν καὶ ἄλλο ὀπλιταγωγὸν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 98 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν.

Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου διεξήχθησαν παρὰ τῶν στρατευμάτων μας ἐπιτυχεῖς τοπικὸι ἀγῶνες. Κατελήφθησαν σημαντικὰ ἐδαφικά σημεῖα καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα, ὅλμοι καὶ παντοειδὲς πολεμικὸν ὅπλα. Συνελήφθησαν 270 αἰχμάλωτοι ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοί».

Τὸ Ὑψιπυργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξ ἄλλου ἀνακοινεῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα, τὸ Ὑψιπυργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἀνακοινεῖ:

«Τὸ ὑποβρύχιον «Παπανικολῆς» ὑπὸ κυβερνήτην τὸν ἀντιπλοίαρχον Ἰατρίδην συνήντησε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28 πρὸς 29 Ἰανουαρίου μέγα ἐμφερὸν ἐχθρικὸν σκάφος εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μπριντζί, συνοδευόμενον ὑπὸ ἐχθρικών πολεμικῶν. Τὸ ἡμέτερον Βασιλικὸν πλοῖον ἐτορπίλισεν ἐπιτυχῶς τὸ ἐχθρικὸν σκάφος».

ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Κατακλυσμαῖαι βροχαὶ εἰς τὸ μέτωπον παρεμπόδισαν τὴν διεξαγωγὴν εὐρύτερων ἐπιχειρήσεων.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἐσεῖς ποὺ πλέκετε, θὰ ἔχετε σπῆτι σας διάφορα κουδάρια μαλλί, ποὺ περισσεύουν ἀπ' τὰ ἐργόχειρά σας.

Μὴν τὰ πετάτε ὅσο μικρὰ κι' ἂν εἶναι. Δώστε τὰ στὴν Π.Υ.Α.Μ. Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας 23. Ἡ Π.Υ.Α.Μ. θὰ φροντίσῃ νὰ γίνων ζεστὰ ρουχαλίσκια γιὰ τὰ παῖδια τῶν ἡρωικῶν πολεμιστῶν μας.

σεῶν. Ἐν τούτοις ἡ καταληφθεῖσα περιοχή ἐκκαθαρίσθη.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 99 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Τοπικαὶ ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές».

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑψιπυργεῖου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινεῖ τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικά ἀεροπλάνα τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ἐπετέθησαν καὶ πάλιν χθὲς ἐναντὶ τοῦ Αὐλῶνος. Ἡ ἐπιδρομὴ ἐγένετο ὑπὸ δυσμενέας καιρικής συνθήκας. Ἀποθήκη ἐφοδίων, ἀποθήκη πυρομαχικῶν, καθὼς καὶ ἀποθήκη ἐλπίδας ἦσαν μεταξύ τῶν στόχων, οἱ ὁποῖοι ἐβλήθησαν ἀποτελεσματικῶς ἀπὸ βόμβας. Ἀμέσως πλῆγματα κατεφέρθησαν κατὰ κτιρίων. Τὸ ἀντιστασιακὸν πῦρ ἦτο ἔντονον, ἀλλ' ὁ σχηματισμὸς μας ἐμυδραλλιοδότησε πυροβολεῖον ἐκ μαχητοῦ ὕψους. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

ΤΡΙΤΗ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας, συνεχίζον ἡρωικῶς τὸν ἐπὶ τὸν τοῦ ἀγῶνα, ἐκκαθαρίζει τὰς καταληφθεῖσας ὀρεινὰς περιοχὰς καὶ ὀργανοὶ τῶν θέσεως τοῦ προετοιμαζόμενος καὶ νέας ἐξορμήσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 100 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Ἐπίσης τὸ Ὑψιπυργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐρρίψε βόμβας εἰς ἀκτὴν τινὰ τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Κατόπιν ἐπιτυχῶν ἀγώνων ὁ στρατός μας κατέλαβε σημαντικὰ θέσεις καὶ συνέλαβε πολυαριθμὸν αἰχμάλωτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 101 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατόπιν ἐπιτυχῶν ἀγώνων κατελήφθησαν σημαντικὰ θέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Συνελήφθησαν πολλοὶ αἰχμάλωτοι καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονα ὅπλα, τρόφιμα καὶ πυρομαχικά».

Τὸ Ὑψιπυργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Παρὰ τὴν διαρκὴ καὶ σφοδρὰν κακοκαιρίαν, ὁ στρατός μας συνεχίζει ἐπιτυχῶς τὴν δρᾶσιν του. Ὁ ἐχθρὸς, ἀποπειραθεὶς νὰ ἐπιτεθῇ δι' ἀρμάτων, ἀπεκρούσθη με βάρειας δι' αὐτὸν ἀπαλείας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 102 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Προσπάθεια ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ δι' ἀρμάτων ἀπεκρούσθη».

Τὸ Ὑψιπυργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἡ χθεσινὴ ἀποκρούσις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ δι' ἀρμάτων μάχης ὑπῆρξε μὴ ἀπὸ τὰς λαμπρότερας ἐπιτυχίας τοῦ στρατοῦ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 103 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Τὸ Ὑψιπυργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Ἐχθρὸν ἀεροπλάνον ἐβόμβαρδισεν ἀνεπιτυχῶς μικρὸν ἱστιοφόρον παρ' ἀκτὴν τῆς Ἠπείρου».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, μετὰ εἰς τὸ μέτωπον, ἀπένευσε παρᾶσσημα εἰς πολλοὺς ἀνδραγαθιστάς πολεμιστάς, ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ καὶ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ στρατοῦ.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 104 ἀνακινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Δρᾶσις πυροβολικοῦ καὶ περιπόλων, προξενήσασθα σοδαράς ἀπωλείας εἰς τὸν ἐχθρόν».

Τὸ Ὑψιπυργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

«Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐβόμβαρδισε πόλιν τῆς Ἠπείρου ἀνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν. Ὁμοίως βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς πόλιν τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου ἀνευ οὐδενός θυματοῦ καὶ με ἀσημάντους ζημίας».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινεῖ τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικά ἀεροπλάνα τῆς Βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπετέθησαν χθὲς κατὰ στρατιωτικῶν στόχων δυτικῶς τοῦ Τεπελενίου καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κράκας. Ἀριθμὸς βομβῶν ἐπέσε μεταξύ στρατιωτικῶν ἀποθηκῶν, ἐυλίων παραπηγμάτων καὶ συγκεντρώσεων μεταφορικῶν αὐτοκινήτων. Ἡ ἐπιδρομὴ ἐγένετο ὑπὸ δυσμενέας καιρικής συνθήκας μέσῳ ἐκτυφλωτικῆς βροχῆς καὶ ἀστραπῶν».

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας συνεχίζει ἡρωικῶς τὰς ἐπιθέσεις του.

Ἐκ τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 105 Πολεμικὸν Ἀνακινωθὲν, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Περιωρισμένα ἐπιτυχεῖς ἐνέργειαι, καθ' ὅς συνελαβόμεν ἀριθμὸν τινὰ αἰχμάλωτων».

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑψιπυργεῖου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

«Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐβόμβαρδισε χθὲς τὸν Δημοτικὸν Νοσοκομικὸν Πρεβέζης. Ὑπάρχον τρία θύματα, μεταξύ τῶν ὁποίων μία γυνὴ 80 ἐτῶν. Ζημίαι εἰς ἄλλα οἰκίσματα ἐλαχίσται».

Ὁμοίως ἐβόμβαρδισε καμφολὴν τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου με δύο θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ἀνευ ζημιῶν. Ὑπὸ τῶν ἰσίων ἀεροπλάνων ἐπολυβολήθησαν βόσκοντα ποιμνία».

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἀλληλογραφία μετώπου

ΠΑΥΛΟΝ ΓΟΡΓΟΛΛΗΝ, λοχίαν πυροβολικοῦ, Μ. 1329/4, Τ.Τ. 712. Πόσο μάς συγκίνησαν τὰ θερμά καὶ ὠραία λόγια σας, ποὺ ἀπηχοῦν δι' ἑμὸν τὸν δικό σας πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ καὶ γενικὰ τὸν πατριωτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ναι, κι' ἐμεῖς εἰμαστε βέβαιοι, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι βέβαιοι, γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ δικαίου ἀγῶνος μας καὶ τὴν ἀποκρίσιν τῆς ἐθνικῆς ἀνασθιμουργίας. — Γ. ΧΩ. ΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, ἀνθ' ὄν, 42/3, Τ.Τ. 490. Ἀπὸ τὸ ὠραῖο ποιήμα σας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ πλέκουν μάλλινα εἶδη γιὰ τοὺς ἡρωικοὺς πολεμιστάς μας, καταχωροῦμε ἐδῶ τὰ δύο αὐτὰ τετράστιχα:

Στὴν ἀνθρωπότητα βεράντα ποὺ σὲ βλέπω
κάτι στοὺς Πινδομάχους μας νὰ πλέκει
μαζὶ τὸν δάκρυα χαρὰς συμπλέκει,
θαρρύντας πᾶς κοντὰ μας παραστέκεις.

Ἑλληνοπούλα μου ἀδελφὴ, ἄγια ποῦν' ἡ
[δουλειά σου!]
περήφανη ἡ Πατρίδα σου! γλυκεῖά ποῦν' ἡ
[θαυριά σου!]
Στὰ μάτια μας σθῆναι με μιάς τοῦ πόλε-
[μου ἢ φρίκη]
κι' ἀντιφεγγίζουν ὡς τὰ Σε τὸν πόθο γιὰ
[τὴ Νίκη].

ΣΠΗΛΙΟΝ ΣΚΡΕΠΕΛΛΗΝ, ἱππέα, Μ. 1420, Τ.Τ. 972. Μὰς εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως ἡ πληροφορία σας ὅτι μέσῳ τοῦ 20οῦ ὑποτομέως τῆς Ε.Ο.Ν. Ν. Ἰωνίας ἐλάθετε εἰδήσεις γιὰ τὴν οἰκονομίαν σας καὶ διαβεβαιώσαν ἀπ' ἐδῶ τὴν εὐχαριστίαν σας γι' αὐτὸ, καθὼς καὶ γιὰ τὰ μάλλινα εἶδη ποὺ σὰς ἐστεῖλε ἡ Κ.Υ.Α.Μ. Νὰ εἰσθε ὅλοι βέβαιοι ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ φροντίσῃ πάντα μετὰ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἰδίαν προθυμίαν τόσο γιὰ σὰς, ὅσο καὶ γιὰ τὴν οἰκονομίαν σας. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΝ, ἀνθ' ὄν, Μ. 573, Τ.Τ. 520. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια γιὰ τὸν περιοδικό μας. Ὑστερὰ ἀπὸ κατὰ νουρεκλίδι — μὰς γράφετε — στὴν ἀνάπαυλάν, σὲ παίρνει καὶ σὲ διαδάξει ὁ στρατιώτης. Ἀπ' τὸν ἐνδιαφέρον σου ἀναμφιβόλως, γιὰτὶ βλέπει τὸ ἐνδιαφέρον σου ἀναμφιβόλως, γιὰτὶ βλέπει τὴν οἰκονομίαν σου. Ἐτοίμα δυνάμειν τὰ φερέα τῆς Νίκης. Αὐτὸ μάς ἱκανοποιεῖ πολὺ. Ὅσο γιὰ τὸ ποιήμα σας ἤρθος τοὺς Ἱταλοὺς δημοσιεύουμε ἐδῶ δύο τετράστιχα:

Σὰς διώξαμε στὴν Μπλιγίτσα,
τὸν Τρέντενικ, πὺλ πέρα,
στὴν Κόρτσα καὶ στὰ Τίρανα
θαρρύνει κάποιον μέρα.

Καὶ τότε τὴ Σημαία μας
θὰ στήσουμε με χάρι
κι' οἱ εὐζώνοι θὰ ρίχνονται
κατάντηρα, στὸ Μπάρτι.

ΒΑΣΙΛ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, ἀξιωματικόν, Μ. 4621, Τ.Τ. 712. Εὐχαριστῶς δημοσιεύουμε ἐδῶ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας: «Ἐμεῖς, τὰ παῖδιά τοῦ Μετώπου, σὰς βεβαιούμε ὅτι ὁ ἐπιδρομὴς θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν κάτω ἀπὸ τὰ ἀμειλίχτα κτυπήματά μας. Παντοῦ νίκη, παντοῦ θρίαμβος! Ἡ Πατρίς τῶν γιγάντων καὶ ἡρώων θέλει δειλεῖ εἰς τὸν κόσμον ὅλον ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιβουλεύῃ ἀτιμωρητὴ τὴν ἐλευθερίαν τῆς». Ἐτοίμι μὲν οἱ ἡρωικοὶ ὑπερασπιστὰς τῆς Πατρίδος μας! — ΚΩΣΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ, ἀξιωματικόν, Τ.Τ. 724. Ὁραῖα καὶ συγκινητικὰ ὁ χαίρεσιμός σας, ὡς τέως ὑποθαλασσοπόρος τῆς 356ης φάλαγγος Ἀλβανίας, πρὸς τοὺς συναγωνιστάς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον περικοπὴν: «Μὴ χαλῶδωμένην τὴν ψυχὴν, με πείσματα θέλων ἀγωνίζεσθε γιὰ τὰ ὑψηλότερα ἐθνικά ἱδανία, ἐκεῖνα ἀκριβῆς, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τριετίας καὶ πλέον περιφρουροῦμε ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς ἐπάλξεις τῆς Ε.Ο.Ν. «Ἦδη γι' αὐτὰ χύνομε τὸ αἷμά μας καὶ γι' αὐτὰ θὰ δώσωμε τὴν τὴν ζωὴν μας». — Δ. ΔΕΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Τ.Τ. 520. Μαζὶ μετὰ εὐχαριστίας σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. γιὰ τὰ δῶρα ποὺ σὰς ἐστεῖλε, διαβεβαιούμε καὶ τὴν ἀκόλουθον ὠραῖαν ἀπάντησιν σας: «Ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ εἶναι μεγάλη, ἀγαπητοὶ μας Φαλαγγίται, στρατιῶται τῆς ἀδριαν, καὶ ὡς πρῶτον ἐκδηλώσιν τῆς σὰς ἐτοιμασίας, εἰς νὰ σὰς ἀφίσταμε ὡς κληρονομίαν, τὴν Νίκην καὶ

τὴν Δόξαν. — ΧΡ. ΚΑΛΑΜΙΔΑΝ, ὑπολοχαγόν, Τ.Τ. 518. Ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ ποιήματά σας παίρνουμε τὰ ἀκόλουθα δύο τετράστιχα:

Στὸ στράτευμα ὑπηρετῶ
καὶ δίνο τὴ ζωὴ μου,
δόξα καὶ νίκη καὶ χαρὰ
ποὺ θέλει ἡ Πατρίς μου.

Στὴν μάχην δταν προχωρῶ
ὠφνύεται ἡ ψυχὴ μου
με μόνη σκέψι νὰ νικῶ
ποῦναι κι' ἡ μόνη ἑλπίς μου.

ΠΑΝΑΓ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΝ, δεκανέα, καὶ ΚΩΝ. ΛΙΑΤΗΝ, στρατιώτην, Τ.Τ. 960. Ναι, θὰ τοὺς νικήσουμε, θὰ τοὺς διώξουμε. Ὅταν οἱ στρατιῶται μας ἔχουν τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν πίστι καὶ τὴν θέλησιν, ποὺ δεικνύει καὶ αἰεὶ, ὅπως ὅλοι, μέσα στὰ γράμματά σας, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ τοὺς νικήσωμε καὶ τελειωτικά, δὲν τὸς νικήσωμε καὶ μέχρι σήμερα. — ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ ΣΙΩΡΗΝ, ὑπαίκο, Μ. 5, Τ.Τ. 825. Ἀπὸ τὸ ποιήμα σας, ποὺ εἶναι χαριτωμένο κι' ἔχει ἀρκετὸ χιούμορ, δημοσιεύουμε τοὺς τελευταίους στίχους, ποὺ τοὺς διαπνέει ἡρωικὸ πνεῦμα:

Κι' ἂν τύχῃ καὶ χαλάσῃ καὶ
[σπάσῃ] τὰ σπαθιά μας
ἀπὸ τὴ χρῆσιν τὴν πολλήν, τότε με
[τὴν καρδιά μας],
τὰ σουγιαδάκια μας σφιχτὰ
— τὰ δῶρα τῆς Ε.Ο.Ν. μας —
θὰ τοὺς χτυπᾶνε ἀπανωτὰ
γιὰ τὴν ζωὴ καὶ λευτεριά
δικιά μας καὶ παιδιῶν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΒΡΕΤΤΟΝ, Γύθειον. Ἀπὸ τὸ ποιήμα σου «Στὸν Μεγάλον Ἀρχηγό» δημοσιεύουμε ἐδῶ δύο στροφές:

Μπροστὰ Σου τώρα δλοὶ γονατίζουμε
καὶ με θλίμην τὴν καρδιά σου κλαίμε.
Ἀπ' τὴν ψυχὴν μὴ προσευχὴ σου ψιθυρίζουμε
καὶ τὰ παιδιὰ σου ὄρκο πιστὸ σοῦ λέμε:

Τὸ μέγα ἔργο Σου θὰ συνεχίσουμε
με πίστι καὶ καρδιά, ὁ Λυτρωτὴ μας,
τὸν φθονερὸν ἐχθρόν θὰ νὰ συντριψοῦμε
καὶ θάνατι ἡ ΝΙΚΗ πάντοτε δική μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΧΑΡ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΝ, Ἄγιον Ἰωάννην Μυλοποτάμου Κρήτης. Τὸ ποιήμα σου «Στὸ θάνατον τοῦ Ἀρχηγοῦ» εἶναι δυστυχῶς πολὺ μακρὸν. Ὑπερβαίνει τοὺς 60 στίχους.

«Η Νεοαναταλά»

ΑΡ. ΦΥΛ. 21 (124)
22 ΦΕΒΡ. 1941-ΣΤ'